

ДЖУЛИ ГАРУУД СКРИТА КАМЕРА

Част 8 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Стоянка Христова Лазарова, 2010

chitanka.info

*В памет на Томас Едуард Мърфи III, нашия Томи. Този,
който остави една от най-ярките дири в живота ми — Дий!*

ПЪРВА ГЛАВА

Бяха го обявили за герой, защото си беше свършил работата, и сякаш това не му стигаше, та сега трябваше и да разказва за случилото се.

Лекцията на специален агент Самюел Уелингтън Кинкейд приключи с бурни овации. Той само кимна и се опита набързо да напусне подиума и аудиторията, но друг агент на ФБР успя да го задържи, настоявайки след края на ръкоплясканията Сам да отговаря на въпроси.

Знаеше, че не трябва да отказва, затова кимна и изчака да утихне залата, препълнена с млади кадети и бъдещи агенти на ФБР. Подобно на повечето хора, и Сам мразеше да говори пред публика, особено на теми, засягащи работата му в разузнаването. Ала това беше учебен семинар и „мисия на добра воля“, а и висшестоящите му бяха наредили да разкаже за ролята си в драматичното залавяне на прословутия Едуард Честър. Този радикален привърженик на идеята за превъзходството на бялата раса беше един от най-търсените престъпници в света от доста време насам.

Въпреки че не изгаряше от желание, по програма Сам трябваше да изнесе общо пет подобни семинара в цялата страна. Първият — във Вашингтон — вече бе приключил, а настоящият в Чикаго бе втори. Следващата седмица трябваше да лети за Сиатъл за третия, а след това и до Лос Анджелис. Последната планирана спирка бе Военноморската база в Сан Диего, където щеше да говори пред бъдещите „тюлени“. Вече бе много изнервен от идеята, че още три пъти ще трябва да се изправя пред любопитна публика, която се интересува само от сензационните подробности около залавянето на престъпника.

Тук, по-специално, слушателите искаха да научат повече за това как, помагайки по друг случай, Сам е успял да спаси живота на Алек Бюканън, агент на ФБР от местното чикагско управление. Инцидентът се беше случил преди шест седмици и оттогава бяха плъзнали много слухове. Агент Бюканън бе в отпуск по болест и любопитните не

можеха да узнаят никакви подробности от него самия. Още преди Сам да бъде представен на присъстващите в залата, го бяха предупредили за повишения интерес и за въпросите, които можеха да му зададат. Наистина ли агент Кинкейд е влязъл в горяща къща, за да изведе Бюканън? Той ли го е изнесъл на ръце само секунди преди сградата да избухне?

Случилото се беше вече документирано и отразено от медиите. На Сам не му се щеше отново да говори за това, но сега стоеше на подиума, притиснат от група студенти, които искаха да научат и най-кървавите подробности.

Въпреки това първият зададен въпрос нямаше нищо общо със случая „Честър“ или с Алек Бюканън.

— Агент Кинкейд, не можех да не забележа акцента ви. Той... шотландски ли е? — поинтересува се едно момиче кадет.

— Да — каза кратко, но учтиво Сам, вече свикнал хората да проявяват любопитство към произхода му.

— Но как е възможно?

Сам се усмихна.

— От Шотландия съм и затова вероятно говоря с лек акцент. — Момичето се изчерви и тъй като не искаше да я кара да се чувства засрамена, Сам продължи: — Всъщност, вас ви интересува как е възможно един шотландец да стане федерален агент, нали?

— Да, сър.

— С двойно гражданство съм — обясни той. — Роден съм в Съединените щати, но израснах в планините на Шотландия. Имам бакалавърска степен от Принстън и магистърска от Оксфорд, а след това се преместих във Вашингтон, където получих и дипломата си по право. Започнах работа във ФБР веднага след като издържах изпита за адвокат.

Сам успя да избегне допълнително ровене в личния му живот, като се обърна към друг кадет, който вдигаше ръка, и през следващите двадесет минути отговори на куп въпроси.

Към края на лекцията агент Алек Бюканън и партньорът му във ФБР Джак Макалистър се промъкнаха в залата и заеха места край вратата. Алек все още се възстановяваше от раната в гърба и сядайки, се намести така, че да се настани по-удобно. Двамата агенти не се бяха виждали със Сам от няколко седмици, но през времето, което тримата

бяха прекарали заедно във Вашингтон, той бе успял да стане техен добър приятел.

Джак се наведе към Алек и прошепна:

— Той мрази да прави това, нали?

— Да, определено — усмихна се Алек.

— Тогава да се пошегуваме малко с него...

— Какво имаш предвид?

— Ами мога да вдигна ръка и да му задам няколко въпроса за сексуалния му живот.

Алек се разсмя. Една жена, седнала на предния ред, се обърна, за да му хвърли укорителен поглед, но мигом размисли, щом го видя, и вместо това му се усмихна.

Джак сниши глас:

— Знаеш ли докога Сам смята да остане в Чикаго? Забравих да го питам, когато го посрещах на летището.

— Две вечери. Реши да отседне при нас с Реган, но трябваше да му обещае, че жена ми няма отново да реве на рамото му.

— Тя си е голяма ревла — съгласи се Джак.

— Мисля, че и твоята годеница пророни някоя и друга сълза, докато бях в болницата.

— Вярно си е — отговори Джак. — Сам ще се присъедини ли към нас утре вечер за една игра на покер?

— Такъв беше планът.

— А той може ли да играе?

— О, надявам се да не може.

— А дали не трябва вече да го спасим? — Джак кимна към трибуната. — Виждам, че се измъчва и шотландският акцент започва все повече да му личи...

Алек се загледа за момент към Сам, който тъкмо беше отговорил на един въпрос и се канеше да изслуша следващ, и каза:

— А, не!

Двамата агенти със задоволство се насладиха на гледката как Сам се поти, застанал в светлините на прожекторите. Въпреки че приятелят им външно изглеждаше спокоен, личеше си, че се притеснява, защото шотландският му акцент ставаше все по-доловим.

Алек забеляза, че по време на лекцията Сам никога не използва думата „аз“, докато описваше постиженията си. Беше невероятно

скромен, не желаше да привлича вниманието върху себе си, ала въпреки това правеше силно впечатление. Както Алек бе установил от собствен опит обаче, Сам бе твърд и непоколебим, когато беше необходимо. Можеше да действа като машина, без да влага излишни емоции. Беше много способен агент, добър в събирането на данни за разузнаването и в провеждането на специални мисии, но истинската му сила се криеше в чуждите езици. Единственият език, който не разбираше, бе този, с който никога не се беше сблъсквал. Както беше обяснил и на момичето, проявило любопитство за акцента му, Сам бе прекарал по-голямата част от детството си в Шотландия. Не беше споменал обаче, че е син на дипломати и че е живял или поне е посетил почти всяка страна в света. А езиците наистина му се отдаваха...

Всъщност, именно отличното им владение спаси живота на Алек Бюканън.

От чикагския офис на ФБР бяха изпратили Алек и Джак във Вашингтон, за да проследят група, заподозряна в трафик на оръжие. Съмнителен информатор щеше да им даде имената на тези, които срещу известна сума можеха да им помогнат. А докато Джак събираше предварителна информация за някои от хората, Алек трябваше по план да се срещне с човека и да успее да спечели доверието му. Нямаше гаранции, че срещата ще им бъде от полза, но въпреки това от вашингтонския офис настояваха да носи със себе си и записващи устройства, за да проследят разговора. Въпреки че информаторът говореше сносен английски, от ФБР бяха сметнали, че ще е добре да имат и преводач в екипа си.

Впоследствие срещата, която се очакваше да протече гладко, се бе превърнала в истински кошмар.

По същото време се случи така, че Сам Кинкейд бе в Главния щаб на ФБР във Вашингтон. Той довършваше доклад на компютъра и прочиташе последната страница, когато директорът му се обади и го извика в офиса си, за да го помоли за услуга. Обясни му, че агент от Чикаго бил в града, за да разпита евентуален информатор, но преводачът, който се намирал в един от микробусите, паркирани в близост до мястото на срещата, имал известни трудности.

Директорът подаде на Сам една папка и каза:

— Тук е събрана цялата информация по случая, с която разполагаме до момента, има и снимки на участниците. — Сам я прегледа набързо и му я върна. — Тайната квартира е наблизко — обясни директорът. — Не би трябвало да ти отнеме много време, може дори всичко да приключи още преди да стигнеш там.

Петнадесет минути по-късно Сам седеше в микробуса заедно с шофьора, агент Том Мърфи и преводача, който се представи като Еван Брадшоу. Един поглед му беше достатъчен, за да прецени, че младият мъж е абсолютен новак. Еван му подаде слушалките си и се отмести настрана, отстъпвайки му мястото си.

— Говорят си вече около час — каза той.

Сам си сложи слушалките и около минута съсредоточено се заслуша в разговора, а когато се обърна, Еван тъкмо плъзваше вратата на микробуса, за да излезе.

— Почакай... — повика го Сам. И додаде, опитвайки се да не звучи прекалено озадачен: — Говорят на английски...

— Знам, знам — усмихна се преводачът, — но от време на време онзи казва и по някое изречение на диалект, който не съм чувал преди. И бъкел не разбирам от него. — Еван слезе от микробуса, но преди да приплъзне вратата след себе си, добави: — Мисля, че агент Бюканън трябва скоро да приключва с този. Надявам се вие да разберете какво казва. Успех!

В микробуса останаха само Мърфи и Сам, който няколко минути слуша разговора, продължаващ на английски. Изведнъж в микрофона се чува гласовете на двама мъже, които нахлуха в къщата и започнаха да раздават кратки заповеди на чужд език. Сам разбираше всяка дума, но му бе достатъчно да преведе и едно-единствено изречение, за да разбере, че смятаха да убият информатора и Алек, а след това да взривят къщата. Взривните устройства вече бяха заложени.

— В къщата има бомба. Сигнализирай и стой в микробуса! — извика Сам, изскочи навън и се втурна към сградата, изваждайки служебния си „Глок“ от кобура.

Прескочи оградата и притича през двора. Откъм къщата проехтя изстрел и Сам реагира светкавично, като се хвърли към един нисък прозорец на първия етаж, прикривайки очи с лакът.

Приземи се на крака и успя веднага да се ориентира в обстановката: информаторът лежеше сгърчен на пода, а на главата му

зееше кървяща рана от куршум. Агент Бюканън бе вързан за един стол, а бялата му риза бе подгизнала от кръв. Единият от стрелците тичаше към вратата. Той се обърна изненадан, когато Сам влетя през прозореца. Другият, който стоеше изправен зад стола на Алек, мигновено вдигна пистолета си и го насочи към главата на агента, крещейки: „Само ако...“.

Това бяха и последните му думи. Сам стреля пръв, а куршумът улучи мъжа между очите. После се завъртя наляво и стреля няколко пъти по посока на втория мъж, принуждавайки го да се хвърли на пода, за да търси прикритие. Ядосан, престъпникът се претърколи на една страна и скочи на крака, но Сам стреля, докато онзи все още насочваше оръжието си.

Без да губи нито миг, Сам се спусна към изпадналия в безсъзнание Алек Бюканън, праметна отпуснатото му тяло през рамо и го изнесе от къщата. Успя да го пренесе през улицата и да се прикрие зад един огромен дъб, когато къщата избухна в пламъци. Експлозията бе толкова силна, че дънерът на дебелилото дърво потрепери. Наоколо се посипа дъжд от отломки.

Секунди по-късно наблизко изсвистяха и спирачките на служебния микробус, който спря рязко пред тях, и Мърфи изскочи, за да помогне да качат Алек. Докато Сам притискаше раната на агента, за да спре бликналата кръв, Мърфи потегли и с бясна скорост се отдалечи от огъня, а в края на улицата спря, за да повикат Бърза помощ.

В нощта се разнесе вой на сирени и само след няколко минути медиците вече прехвърляха Алек в линейката. Агентът беше промушен в гърба, малко над десния бъбрек. Лекарите действаха бързо, за да го спасят. Сам се качи и ги придружи до болницата. Стори му се, че изминаха часове, докато пристигнат, макар че сградата се намиреше само на няколко километра.

— Как е той? — попита Сам, щом потеглиха.

— Стабилизиран е — каза жената до него, — но е изгубил много кръв. Така като гледам, май повечето е по вас — добави тя.

Сам наистина усещаше лепкава влага под ризата си. Той се отпусна изтощен. Опита да се успокои.

Лекарят, който тъкмо нагласяше кардиографа на Алек, забележа, че от ръката на Сам също капеше кръв. Мъжът се протегна и вдигна

ръкава му, а отдолу се подадоха остри парчета стъкло, забити в кожата му.

— Трябва да ви почистят и да ви направят няколко шева — обясни той.

Агентът никак не се притесни за себе си и нехайно смъкна ръкава си. Сетне видя светлините на входа на спешното отделение и въздъхна облекчено.

След няколко минути, когато откараха Алек към операционната, Сам се обади на прекия си началник — специален агент Колман, и му разказа за случилото се. Колман вече бе чул част от подробностите от агент Мърфи и беше позвънил в чикагския офис на ФБР, за да съобщи на шефа на Алек, специален агент Маргарет Питман. Тя щеше да предаде ужасната новина на съпругата и семейството на Алек.

— Скоро ще дойда в болницата — каза Колман. — Свързахме се и с партньора на Бюканън — агент Макалистър, който също идва към вас.

Сам прекъсна разговора и влезе в залата на спешното отделение. Вътре беше сравнително спокойно за нощна смяна във вашингтонски център за спешна помощ. Наложил му се да чака само час, докато един от дежурните лекари дойде да погледне ръката му. След като го зашиха и му направиха превръзка, Сам се отправи към чакалнята пред операционната зала.

Макар че тази вечер за пръв път срещна Алек Бюканън, нямаше намерение да напусне болницата, преди да разбере дали агентът ще се оправя.

Сам се качи с асансьора до етаж с операционните, а Колман вече го очакваше. В чакалнята разпозна и няколко други колеги агенти. Колман му посочи края на дългия коридор и го поведе натам, за да поговорят на спокойствие. Сам имаше възможност да обясни всичко, което се беше случило от момента на качването му в микробуса.

Хирургът, оперирал Алек, почти се сблъска с двамата агенти, докато бързаше към чакалнята. Лекарят вдигна вежди в почуда, щом видя пропитата с кръв риза на Сам.

— Вие ли сте били с агент Бюканън? — попита той.

— Да — отговори Сам.

— Личи си — кимна лекарят. — Агент Бюканън издържа операцията и вече е в добро състояние. Очаквам да се възстанови

напълно.

Сетне размениха няколко думи за това какво можеше да се очаква през следващите няколко седмици до оздравяването на Алек и се разделиха.

След като се поуспокои, Сам внезапно се почувства страшно изтощен. Отправи се надолу по стълбите, тъй като реши, че присъствието му в болницата повече няма да е нужно. На входа на спешното отделение се засече с агент Мърфи, който го потупа по рамото и каза: „Добра работа, сър“. След което предложи да го закара у дома.

В мига, в който входната врата на апартамента хлопна зад гърба му, Сам побърза да смъкне омърляните си дрехи и се пхна под душа. Докторът му беше казал да пази превръзката суха, затова се наложи да държи ръката си извън струите, докато отмиваше засъхналата кръв и мръсотията, полепнали по тялото му през този ужасен ден. Няколко минути по-късно заспа проснат на дивана пред телевизора, докато слушаше новините по Би Би Си.

Спа непробудно до седем часа сутринта. Първата му работа, щом стана, бе да се обади в болницата и да попита за състоянието на Алек. Знаеше, че често се случва да възникнат следоперативни усложнения и искаше да се увери, че агентът е добре. Въздъхна облекчено, когато му съобщиха, че състоянието на пациента е нормално.

Сам не знаеше нищо за Алек Бюканън, но изпитваше колегиална загриженост към пострадалия. Реши по-късно през деня да наmine към болницата, за да се увери, че всичко е наред.

Не смяташе да се застоява дълго.

Но агент Макалистър имаше други планове.

Сам тъкмо беше намъкнал едни избелели джинси и морскосиня фланелка, когато чу някой да тропа на входната врата. Кобурът бе вече на кръста му и му бе нужна само секунда, за да измъкне пистолета. Все пак не знаеше с какви намерения идва ранният гост.

Посетителят бе агент Макалистър — партньорът на Бюканън. Сам не го познаваше, ала веднага забеляза служебния пистолет на ФБР, който мъжът носеше на кръста си.

Първото му впечатление бе, че колегата му *наистина* е доста упорит.

Още с отварянето на вратата в ръцете на Сам се озоваха картонена чаша с кафе на „Старбъкс“^[1] и кексче с ананасово сладко.

— Хайде да вървим — подкани го Макалистър.

Двамата мъже, еднакви на ръст, се спогледаха изучаващо. Сам се отместил от вратата и му направи място да влезе.

— Аз съм Джак Макалистър — представи се агентът.

— Партньорът на Бюканън ли?

— Точно така. Може да ми казваш Джак. Тръгвай с мен към болницата. Алек иска да те види.

— Той говори ли вече?

Джак кимна.

— Не само че говори, ами и даже вече се оплаква — сигурен знак, че се оправя. По-добре да побързаме, понеже Реган, съпругата на Алек, пристигна снощи, но останалите от семейството ще дойдат всеки момент. И ако не успееш да минеш през болницата преди тях, после няма да можеш да си тръгнеш цяла седмица.

Сам се усмихна.

— Не се шегувам — добави Джак. — Алек има доста голямо семейство, меко казано... Това кексче няма ли да го ядеш? — завърши той невъзмутимо.

Сам му подаде закуската обратно, грабна слънчевите си очила и ключовете и го последва навън.

* * *

Алек беше в самостоятелна стая и за щастие в момента беше сам. Завариха го седнал в леглото с дистанционното на телевизора в ръка. Изглеждаше доста пребледнял, сякаш цяла нощ беше пирувал. Ала погледът му бе весел.

— Искаш ли компания? — още от вратата го попита Джак. Партньорът му се опита да изблъска Сам напред, но той не помръдна, а само го изгледа скептично.

Джак застана до перваза на прозореца и скръсти ръце пред гърдите си.

— Изяде ли си закуската? — пошегува се той и погледна към кардиографа на Алек.

— Как се чувстваш? — попита Сам и се приближи към леглото.
— Така, сякаш са ме намушкали в гърба. Ти ли си Сам Кинкейд?
— Да.
— Благодаря ти, че ме измъкна от онази къща.

После Алек го помоли да му опише по-детайлно случката от миналата нощ, която всички наричаха „събитието“, но Джак не се съдържа и го обсипа с въпроси. След половин час Сам забеляза, че Алек е доста уморен.

— Трябва да поспиш — каза му той. — Пак ще мина да те видя.
Сам и Джак излязоха от стаята и тръгнаха заедно по коридора.

— Успокоих се, като видях, че той е добре — рече Сам. — Доколкото подочух от другите агенти, той е добър професионалист.

— Най-добрият — отговори Джак. — Но не му казвай, че съм ти го споменал, защото след това ще ми съсипе живота.

В този момент трима мъже, които доста приличаха на Алек Бюканън, се приближиха към тях. Сам забеляза, че и тримата носеха оръжие. Следваше ги изискан възрастен господин, прегърнал през рамо симпатична млада жена.

— На път си да се срещнеш с част от семейство Бюканън — промърмори тихо Джак и се подсмихна. — Те си имат свои начини да накарат човек да се почувства като част от семейството. Ала трябва да те предупредя, че щом веднъж влезеш в тази фамилия, няма излизане.

Явно не преувеличаваше.

През следващите няколко седмици Сам доста добре опозна семейството, а Алек и Джак станаха негови много добри приятели. А приятелите се предполагаше, че трябва да си помагат при нужда. Например в ситуации като днешната.

Застанал на подиума, Сам забеляза двамата агенти, седнали на последния ред. И им отправи поглед, който изразяваше недвусмислена молба: „Измъкнете ме оттук“. Двамата не реагираха. Или наистина не осъзнаваха мъчението, на което бе подложен, или нарочно се наслаждаваха на страданията му пред аудиторията. Сам беше готов да се обзаложи, че е второто, и реши в първия удобен момент непременно да им го върне.

— Забелязвам, че Алек Бюканън е сред нас — съобщи на висок глас той. — Мисля, че ще е добре да излезе отпред и да каже няколко думи.

Цялата зала избухна в аплодисменти и всички се обърнаха назад към Алек.

Самият той изглеждаше като ударен от мълния, а Сам отвърна на объркания му поглед само с едно леко кимване и прикрита доволна усмивка. Само миг по-късно агент Кинкейд напусна подиума и с бодра крачка излезе от залата, пъхнал ръце в джобовете, тананикайки си някаква весела мелодия.

[1] Известна верига кафе-сладкарници. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Баба ѝ отново беше откраднала светена вода.

На Лира Прескот не ѝ се наложи да гадае за какво ѝ се обаждаше отец Хенри. Веднага щом видя кой я търси, знаеше, че става въпрос за любимата ѝ баба — ексцентрична възрастна дама, която практически бе отгледала Лира от малка.

Мобилният ѝ телефон лежеше в ръката ѝ. Беше изключила звука, но погледна дисплея и веднага видя името и номера. Дори и да искаше да говори със свещеника, а тя никак не държеше на това, в момента не беше удобно да вдигне. Намираще се в дъното на залата и се опитваше да внимава, докато професор Малер раздаваше темите за документалните филми, които студентите трябваше да подготвят. Преподавателят не пропускаше да сподели и някоя и друга саркастична забележка за хората от Лос Анджелис.

Професор Малер бе привлекателен мъж, около четиридесетгодишен, изтъкнат преподавател с няколко издадени труда за създаването на документални филми, и бе спечелил журналистическа награда заради разкриването на голяма престъпна фамилия — факт, който той не пропускаше да отбележи на почти всяка лекция. Беше силен привърженик на левите идеи в политиката и бе навикнал непрекъснато да изтъква трудовете и мнението си. Имаше репутация на арогантен човек с труден характер и се носеха слухове, че жена му го е напуснала.

Лира дори би могла да го съжали, ако не беше такъв егоист. Тя не бе съгласна и с една дума, казана от него, а професорът непрестанно бълваше хапливи забележки:

— Никой не го е грижа в какво се е превърнал този град. Когато на хората им омръзне нещо, те просто го захвърлят. Виждали ли сте снимки на сметищата наоколо? Отвратително е — мърмореше той. — Надявам се поне един от вас да избере тази тема за документалния си филм.

— Аз ще я взема — вдигна ръка някой.

Малер кимна, наля си вода от пластмасовата бутилка и отпи, преди да продължи тирадата си:

— Вместо да поправят стария си велосипед или кола, хората отиват и си купуват нови. И не е само ненаситната жажда за притежание — добави той и размаха назидателно пръст към аудиторията, — те разрушават цели домове и след това ги изоставят.

— Трябва ли да ви държим в течение за работата по проекта? — попита един от студентите.

— Категорично не — отговори професорът. — Този път няма да ви дундуркам.

Част от студентите се спогледаха, готови да избухнат в смях. Кога пък се беше случвало Малер да ги дундурка?

— Не искам да виждам какво сте направили, докато не приключите, и не искам да чувам за никакви проблеми. Искам да видя филмите ви, когато станат готови, и да бъда изненадан, доволен и дори — не смея да се надявам — да остана поразен, така да се каже. Да, добре ме чухте, *поразен*. И така, кой от вас иска да поеме корупцията в бизнеса с продажба на ипотеките? — попита той.

Някой вдигна ръка.

— Добре, Питър — каза Малер, — излез да си запишеш името и заглавието на темата в списъка върху бюрото ми. Филип, ти също — обърна се той към студента, който бе пожелал да прави филм за сметищата.

Професорът посочи с палец отворената врата на кабинета зад гърба си. Помещението бе свързано с учебната зала и по време на лекции вратата винаги зееше широко отворена.

— За моловете — продължи той, без да прекъсва разходката си из залата — не ме карайте да говоря. Постоянно строят все нови и нови от тези ужасни сгради, а старите стоят празни, докато не дойде някой да ги срути или да ги подпали.

— Аз ще взема моловете — обади се друг студент.

Професорът кимна и даде някои насоки за работа по проекта.

Лира не слушаше особено внимателно препоръките му. Зяпаше през отворената врата на професорския кабинет към някакъв шарен плакат, който висеше зад бюрото. Надписът на плаката гласеше: „Парк «Параизо». Първи ежегоден фестивал“. На снимката се виждаше някакво чисто, красиво и добре подредено кътче. На стената до този

плакат висеше друг, доста по-мрачен, който представляваше черно-бяла снимка на заводски комини, бълващи дим. На втория нямаше надпис и Лира не можа да познае къде е правена снимката. „Ама че противоречива картинка“, помисли си тя и погледна още веднъж към ярките цветове на парк „Параизо“.

Вдигна ръка.

— Да, Лира? — кимна професор Малер.

— Професоре, какво ще кажете за кварталните паркове? Бих искала да се заема с тази тема.

— Отлично — отговори той. — Знаете ли, че повечето паркове успяват да просъществуват само около десетина години?

Забележката му ѝ се стори абсурдна, но не искаше да му противоречи, затова си замълча. Всички в този курс още в началото на семестъра се бяха научили никога да не изказват мнение, различно от това на професора. Неколцина сред студентите се бяха опитали да оборват аргументите му, но той само потъркваше брада и се преструваше, че ги слуша, докато в един момент промърморваше: „Аха...“. След което заявяваше, че студентът, дръзнал да се обади, дълбоко греша. Освен това той никога не забравяше кой се е опитвал да спори с него и съответният студент винаги се сдобиваше с най-ужасните задачи. Лира трябваше да устиска още малко до финала и никак не ѝ се искаше да предизвиква тъмната страна на преподавателя.

— Не, професоре, не знаех — обади се тя и в същото време си помисли: *защото няма такова нещо.*

— За десет години всичко в парка се изпотрошава. Дори веригите, на които висят люлки, вече ги няма или са безнадеждно ръждясали, а масите за пикник са изпочупени. Тогавя по тези места се настаняват вандалите и местните банди.

Лира бе решена да му докаже, че греша, и избра да направи документален филм именно за красивия парк „Параизо“.

Две седмици по-късно тя дълбоко съжаляваше за избора си.

* * *

Следобедът бе необичайно горещ и спарен, дори и за климата в Лос Анджелис, а Лира беше затънала до коленете в планини от

боклуци. Тъкмо беше завързала шала около устата и носа си, когато телефонът ѝ иззвъня. Погледна дисплея, видя името на отец Хенри и го остави да звъни, докато автоматично се прехвърли на гласовата поща — точно в момента не беше най-подходящото време за поредния дълъг разговор със свещеника. От последното им чуване по телефона бяха изминали две седмици и Лира беше решила, че проблемът с баба ѝ вече е решен, но ако беше така, защо ли свещеникът ѝ звънеше този път? Каза си, че така или иначе ще трябва отново да му се обади, но засега оплакванията на отец Хенри трябваше да почакаат. Веднъж щом успееше да се прибере в прохладния си апартамент, да си вземе душ и да се преоблече, Лира щеше да е в далеч по-добра форма, за да обърне внимание на свещеника.

Задачата по документалния филм, който тя трябваше да направи, се оказа не точно това, което бе очаквала. Първоначално смяташе да снима филм за някое щастливо място, където семействата се събират, за да прекарат безгрижен следобед. Поне това бе я вдъхновило, гледайки плаката в кабинета на професор Малер.

Докато правеше предварителните проучвания, Лира бе попаднала на снимка на голяма пързалка, изградена над много стръмен склон в средата на кварталния парк. На снимката се виждаха деца, които в редичка се качваха по стълбите чак до върха и изглеждаха толкова щастливи, че човек почти можеше да чуе смеха им, гледайки веселите физиономии. Снимката беше правена само преди шест години.

Първоначално Лира нямаше ясна идея каква точно ще бъде темата на документалния ѝ филм, но реши, че ако се поразходи из района, може да се вдъхнови и в главата ѝ да се оформи някаква гледна точка. Може би нещо, свързано със събиране на общността на едно място? Или по-скоро отражение на радостта от обикновените неща? Знаеше само, че искаше филмът ѝ да е ободряващ. Да, нещо леко и ободряващо, може би дори с хумористичен акцент.

Доста се затрудни да намери мястото, дори и с помощта на джипиеса. Паркът се намираще на повече от час път от апартамента ѝ и когато най-накрая зави по чакълирания път, първоначално си помисли, че е объркала посоката. Но тогава забеляза жалките останки от пързалката и сърцето ѝ замря. По-голямата част от съоръжението бе обрасла в бурени, но от това, което се виждаше отдолу, бяха останали

само изпочупени и ръждясали железа. И боклукът беше навсякъде... Цели камари. Беше пълно с използвани игли и спринцовки, стари вестници и захвърлени памперси. Паркът бе толкова мръсен и вонящ, че си беше рисковано човек да се качва нагоре по хълма — що за ужасяваща трансформация на едно място от красиво в отвратително.

Какво ли се беше случило тук? Дали пък професор Малер не беше прав? Хората наистина ли бяха разрушители по природа? Лира все още отказваше да приеме черногледата философия на преподавателя си. Докато шофираше, бе минала покрай много чисти и подредени квартални паркове, очевидно поддържани с най-щателна педантичност, така че знаеше, че съществуват и такива. Но този беше различен. Какво ли се беше случило, та това място да се разруши само за няколко години? Реши да направи всичко възможно, за да получи отговор на този въпрос.

Най-напред потърси информация от градските власти. Разговаря с един общински съветник, който ѝ каза, че в този квартал са се пренесли гангстери и паркът се е превърнал в арена за битките им. Ставало въпрос за борба за територия и надмощие, както ѝ обясни той, така постепенно семействата се изнесли от района. Друг политик ѝ каза, че строежът на новата магистрала е трябвало да мине между два квартала, така че семействата са се преместили оттам и паркът бил изоставен. Ала и двамата представители на властта спряха да отговарят на въпросите ѝ, когато Лира ги попита дали знаят, че в момента мястото се е превърнало в гробище за токсични отпадъци. Очевидно това не бе техен проблем.

По-нататък в проучването си Лира се разрови в градските регистри и вестникарските архиви. Намери снимки на щастливи семейства, понесли кошници за пикник, които се разхождаха из алеите, обградени от цветя. Деца играеха на гоненица от едната страна на хълма. Ако не беше видяла с очите си, Лира би решила, че тези снимки са правени на съвсем друго място.

Реши, че документалният ѝ филм не просто ще покаже съсипания парк, но и ще се опита да разобличи хората, чиято незаинтересованост бе причинила това опустошение. Щеше да направи документален колаж от тези стари снимки, съпоставени с нови кадри, на които се виждаха мъжете и жените, които сега

посещаваха сметището само за да изхвърлят боклуци, някои от които токсични.

И тъй като нарушаваха закона, Лира реши да не закрива лицата им, за да пази самоличността им в тайна. Осъзна, че появата на нейния джип наоколо би привлякла вниманието им, затова замисли да инсталира скрита камера и да заснеме виновниците. Сдобри се с цифрова камера с механизъм за включване при засичане на движение и таймер за заснемане на периодични кадри. Това щеше да ѝ осигури материала, който ѝ трябваше. Нагласи я така, че да прави снимки на всеки пет секунди, и я включи към допълнителни батерии, които щяха да издържат поне двадесет и четири часа в работен режим. След това прибра камерата в специален непромокаем калъф и я скри между камъните. Тъй, поставена високо на хълма и оградена с всичкия този ужасен боклук, нямаше опасност някой да я намери.

Всеки следобед след лекциите Лира се качваше в джипа и отиваше до сметището, проверяваше картата памет на камерата и я програмираше отново, така че да снима и следващия ден. Искаше ѝ се да има възможността да покаже пред широка публика всичко, което замърсителите правеха на това място: как млад мъж с чиста синя риза, раирана вратовръзка и блестяща от чистота бяла престилка пристигаше със своя „Сааб“ и изхвърляше пластмасови кутии, пълни с използвани медицински игли; или как група тийнейджъри, облечени в протрити дънки и скъсани тениски, изхвърляха стари автомобилни акумулатори направо от каросерията на пикапа си... Ала истината беше, че никой друг, освен професора и евентуално няколко нейни колеги от курса, нямаше да види документалния филм.

Две седмици по-късно, вече събрала достатъчно кадри, отиде до сметището с намерение да си прибере камерата и никога повече да не стъпва на това място. С нетърпение очакваше момента, в който нямаше да ѝ се налага да диша отвратителната миризма на вкиснати плодове.

Но плановете са за това, за да се променят. Тъкмо беше успяла да разглови камерата и да я прибере в калъфа, когато забеляза тъмен седан, който се носеше с висока скорост по тесния път, заобикалящ хълма. Шофьорът очевидно бързаше, а изпод гумите се вдигна облак прах, щом колата направи рязък завой.

Автомобилът се скри от погледа ѝ някъде в подножието. Лира погледна натам, откъдето беше дошла колата. Любопитството ѝ вече бе

събудено — в тази посока пътят се стесняваше почти до размерите на обикновена пътека и се губеше в завой зад височината. До този момент смяташе, че няма какво толкова да се види там, и никога не беше минавала от другата страна на възвишението, но сега реши да се изкачи още малко и да погледне.

Добре че беше с туристически обувки. Изкачването се оказва трудно и доста неприятно заради непоносимата жегата и ужасната смрад, която се носеше от сметището. Най-накрая Лира се добра до върха и след като мина през някакви изсъхнали храсти и заобиколи дънера на паднало дърво, успя да погледне надолу. Гледката буквално я зашемети.

Пред нея се простираше равнина с размерите на бейзболно игрище, която също бе опустошена от вандалите. Навсякъде бяха струпани купища боклуци. Ала нещо много странно, което никак не бе на мястото си, успя да привлече вниманието ѝ. Точно в средата на камънаците имаше малка подредена градинка... Наподобяваше квадрат, обрасъл със свежа трева, очевидно поддържана, а по краищата бяха цъфнали цветя. Боклуците бяха далеч от тревата, сякаш сами се бяха отместили, за да не разрушат това малко късче неочаквана красота.

Лира гледаше недоумяващо... Как бе възможно подобно нещо? Как това прекрасно местенце съществуваше в средата на грозното сметище?

По окосената морава си личеше, че очевидно някой полага усърдни грижи. Лира искаше да разбере кой и защо. Върна се обратно по склона към колата си, за да вземе камерата, и половин час по-късно успя да намери подходящо място сред сухите храсти, където да закрепят непромокаемия калъф. Нагласи обектива, така че на фокус да е пътят и градинката зад него. Надяваше се да заснеме всеки, който минеше наблизо. След това пъкна нова карта памет и включи таймера.

Това означаваше, че ще е необходимо да идва тук поне още две седмици. Не залагаше големи надежди на идеята си, но пък имаше вероятност и да излезе нещо интересно. Лира си представи какви ли не възможности — може би някой възрастен господин бе засадил цветята в памет на починалата си съпруга, може това да е било мястото, където я е срещнал за пръв път, или пък я е завел там на първата им среща. Изведнъж в главата ѝ изникна по-мрачен сценарий: може би това беше

мястото, където старецът бе убил жена си и бе заровил трупа ѝ, а после, преследван от угризения, е засадил цветята. Възможни бяха безброй варианти.

Върна се обратно при колата, като през целия път надолу слънцето напичаше право в лицето ѝ, а блузата ѝ лепнеше от пот. Но въпреки неудобствата, Лира се усмихваше. Какво ли щяха да си помислят родителите ѝ, ако можеха да я видят сега, с тези стари джинси и плътни туристически обувки, които трябваше да предпазват краката ѝ от използваните игли по земята? Сигурно биха се ужасили. Но пък майка ѝ и баща ѝ се ужасяваха почти от всичко, с което тя се занимаваше.

Най-накрая успя да се добере до джипа си, запали двигателя и побърза да включи климатика, след което свали тежките обувки и намъкна чехлите, които предвидливо беше взела със себе си.

Поразхлади се и реши да се обади на отец Хенри. „По-добре да приключа с това навреме“, помисли си тя.

Но телефонният разговор се отложи, тъй като свещеникът не беше вкъщи. Секретарят му я информира, че отецът няма да се прибере чак до следващата вечер. Лира се опита да не звучи прекалено радостна, докато оставяше съобщение на гласовата му поща. Обясни колко съжалява, че е пропуснала обаждането му, и колко много държи да разговаря с него, когато му е удобно.

Фактът, че лъжеше свещеник, определено би ѝ донесъл допълнителен престой в чистилицето, но сега не ѝ се щеше да разсъждава над това. Имаше да свърши още доста работа за утре и изгаряше от нетърпение да се заеме с последните заснети кадри.

Движението беше страшно натоварено и шофирането до вкъщи ѝ отне мъчителните час и четиридесет и пет минути. Зави към портала с гаражите на жилищната сграда и щом набра кода, портата от ковано желязо се отвори. Лира паркира вътре, грабна раницата, която лежеше на седалката до шофьора, и изскочи от джипа. Качи се до апартамента си по стълбите и започна да рови в чантата си за ключа, но така и не успя да го открие, затова позвъни.

— Да? — обади се веднага женски глас отвътре.

— Сидни, аз съм — каза Лира. — Ключът ми е забутан някъде, а съм прекалено уморена, за да го търся. Ще ме пуснеш ли да вляза?

Ключалката изщрака.

Сидни Бюканън, съквартирантката на Лира, отвори вратата. Беше навлякла избелял сив анцуг, навит на кръста, бяло спортно потниче и пухкави розови чехли. Беше захапала един молив между устните си, а друг стърчеше от рошавия кок на главата ѝ.

Протегна ръка и помогна на Лира да се освободи от раницата си, преди да извади молива от устата си, за да проговори:

— Изглеждаш така, сякаш току-що си минала през автомивка, но без колата — със съчувствие отбеляза Сидни.

Лира се тръшна на единствения им фотьойл и въздъхна.

— Денят беше доста изморителен. Ти как си?

— О, както обикновено — изчурулика невинно Сидни. — Закусих късно в компанията на Леонардо ди Каприо, навиваше ме да летя с него до Кабо днес следобед, но вече си бях уговорила среща със Стивън Спилбърг и Джордж Лукас. И двамата са непреклонни и държат точно аз да режисирам новия им проект, но ще си помисля. След това излязох да пийна по нещо с Робърт Патисън и вечерях с Чейс Крофърд. О, да, а Зак Ефрон така и не спря да ми звъни. Казвам ти, ако не престанат да се бият за мен, повече няма да се виждам с никой от тях. — Докато Лира се заливаше от смях, Сидни се настани на пода между разхвърляните наоколо филмови ролки и листовے хартия. — Всъщност — добави тя, — цял ден не съм излизала от апартамента. Като се замисля, може и седмица да не съм излизала. Тъмно ли е вече? — Момичето погледна към прозореца и въздъхна. — Ако не приведа този проект в готов вид до утре, нещата отиват по дяволите. — Сидни взе няколко изпаднали страници и ги прибави към купчината пред себе си. Пое си дълбоко дъх и заяви: — Мога да се справя с това! Мога да се справя!

Лира едва успя да надигне умореното си тяло от фотьойла.

— Отивам да си взема душ — каза тя, — а след това, ако ти трябва помощ, твоя съм.

Сидни я дари с усмивка на благодарност.

— Мерси, но мисля, че нещата са под контрол. Просто ще отнеме известно време.

Те се чувстваха по-скоро като сестри, отколкото като съквартиранти. Запознаха се през лятото преди втората им година в университета, по време на един филмов фестивал, за който се бяха записали като помощници на екипите, които представяха филмите си.

Предишната съквартирантка на Лира току-що беше завършила и се бе върнала във Фарго, а договорът за наем на Сидни тъкмо изтичаше. Апартаментът, в който живееше тогава, беше три пъти по-голям от този на Лира, но се намираше на час разстояние от университета. Сидни я попита дали може да се нанесе при нея. Квартирата беше малка, но за сметка на това можеха да ходят на лекции пеша, стига да искаха.

Не им беше трудно да свикнат една с друга, защото бяха много сходни по характер, бяха на една и съща възраст и идваха от големи и сплотени семейства. Които, за съжаление, от време на време имаха навика да се държат с тях твърде покровителствено. И двете обичаха класически рок и черен шоколад. Въпреки това амбициите им леко се различаваха — Сидни си мечтаеше един ден да създава игрални филми, които да я направят световноизвестна, докато Лира искаше да пише и да продуцира документално кино.

След четиригодишно обучение в университета Лира бе завършила с пълно отличие, а когато със Сидни им се удаде възможност да запишат магистратура в престижния Калифорнийски филмов институт, те не се поколебаха нито за миг.

Сега, когато приключваше обучението си, Лира все повече се замисляше с какво ще се занимава, след като завърши. Работа се предлагаше, но нито една не ѝ харесваше достатъчно и в ума ѝ леко започваше да се промъква паника. Само че днес, всичко това трябваше да остане настрана — имаше си по-неотложни грижи, с които да се заеме.

Тъкмо излизаше от банята, когато чу, че телефонът звъни.

— Искаш ли аз да вдигна? — извика ѝ Сидни.

— Не, аз ще видя кой е — отговори Лира. Увита в хавлията и с мокра коса, от която по гърба ѝ се стичаха струйки, тя побърза да намери телефона и въздъхна, когато видя кой се обажда. — Здравейте, отец Хенри. Радвам се да ви чуя. — Изрече лъжа, която щеше да ѝ коства още месец в чистилището. — Как сте?

На свещеника никак не му беше до празни приказки, затова каза направо:

— Лира, тя пак започна.

Нямаше никакво съмнение за коя жена се отнасяха думите му. Говореше за баба ѝ — Джиджи, както бе свикнала да я нарича още от

малка. Лира се намръщи.

— Пак ли светената вода от храма?

Естествено, ставаше въпрос за светената вода, която държах в задната част на църквата. Това беше единствената светена вода, от която се интересуваше баба й.

Забавното всъщност беше, че колкото повече й се налагаше да говори със свещеника, тя все повече го харесваше. Той беше приятен, обикновено много спокоен човек, със страхотно чувство за хумор. Освен това изглеждаше доста добре, въпреки че църквата със сигурност не би приела факта, че момиче може да намира някой свещеник за хубав.

— Виж сега, Лира, знаеш, че винаги става въпрос за светената вода.

Тя влезе в малката си спалня и настъпи някаква кутия. Куцукайки на един крак, едва се добра до леглото и се тръшна отгоре.

— Отче, толкова съжалявам за причиненото неудобство — каза, докато разтъркваше крака си. — Знаете, че тя е малко... — Гласът й заглъхна за момент. Как би могъл човек да опише правилно баба й?

— Упорита? — предположи той.

— Да, но също така е и една мила и симпатична жена, а сърцето й...

Без да я дочака да довърши, свещеникът продължи:

— Изключително суеверна?

— Да, но... — опита отново да обясни Лира.

— Трябва отново да поговориш с нея.

— Да, добре.

— Кога?

— Скоро.

— Колко скоро? — попита настоятелно свещеникът, давайки й да разбере, че този път няма да я остави да се измъкне лесно.

— Този уикенд — обеща Лира. — Ще си тръгна оттук още в петък след първия час. Има ли някаква възможност и вие да наминете, докато съм там? Може би ако сме двамата, ще успеем да й влеем малко здрав разум. — Ала не посмя да спомене, че според нея шансът това да се случи бе нищожно малък.

Отец Хенри се успокои... Поне за момента.

Ли́ра се опита засега да не мисли за грижите около Джиджи и да се съсредоточи върху нещата, които трябваше да свърши, преди да си легне. Този уикенд със сигурност трябваше да намери някакво решение, достатъчно задоволително както за баба ѝ, така и за свещеника. Но дотогава нямаше време да мисли за това.

Намъкна една старомодна пижама и се върна обратно в банята, за да си сложи овлажняващ крем на лицето. Кожата ѝ беше зачервена от слънцето и за всичко беше виновно изкачването ѝ по хълма. Виновен беше и преподавателят ѝ доктор Кийтън, с когото имаха часове следобед. Настоя цялата група да отидат на открит урок сред природата, и то на място, където нямаше нито едно дърво, което да прави сянка. Самият той се скри под огромен черен чадър, но студентите му бяха принудени да се пържат на слънце. „Така ще бъдете докоснати от природата“, обясни им преподавателят. Но единственото нещо, което докосна Ли́ра, бяха парещите слънчеви лъчи. Макар че се беше намазала със слънцезащитен крем, към втория час от лекцията започна да се плиска с вода от бутилката, която си носеше, и всякаква защита по лицето ѝ беше отмита.

Сидни се засмя, когато видя какво е облякла приятелката ѝ.

— Нова пижама ли? — попита я тя.

Ли́ра кимна, отиде до кухнята и се върна с шише вода. Сидни наклони глава и за миг изгледа приятелката си с изучаващ поглед.

— Какво? — почуди се Ли́ра.

— Как така, дори и изгоряла от слънцето и облечена в пижама от петдесетте години, пак успяваш да изглеждаш зашеметяващо?

— Добре, какво ще ми искаш назаем? — попита развеселена Ли́ра.

— Нищо.

— Тогава защо са тези комплименти?

— Знаеш ли, че когато излезем двете, аз се чувствам като грозничката ти доведена сестра — обясни усмихнато Сидни.

— О, моля ти се! — не се върза Ли́ра. — Аз изглеждам много обикновено. Ти си тази, дето прилича на ягодка с русите си коси и прекрасните големи очи.

— Аз съм сладкото девойче, а ти си секси мацката. На мен мъжете ми се усмихват, а по теб се задъхват.

— Ти си изтрецяла! — прихна Ли́ра. — Мъжете те обожават.

— Само някои — сви рамене Сидни, — но предполагам е така, защото знам как да флиртувам с тях.

— О, да, даже си го превърнала в цяло изкуство.

— Просто съм добра — невинно допълни Сидни и придърпа надолу потничето си. — Мисля да си сложа силикон.

— Какво? — почти се задави Лира, която тъкмо отпиваше глътка вода.

— Силикон — повтори Сидни с най-сериозна физиономия. — И ако го направя, със сигурност искам да са гигантски, като на професор Пиърсън. Цицорестата Пиърсън.

— Нейните не са ли истински? — изуми се Лира.

— Повдигнати са чак до шията й — каза Сидни. — Няма как да са истински.

— Нали не говориш сериозно за силикона?

— Не, разбира се. Но ти се хвана! Толкова е лесно да те бъзне човек — засмя се Сидни и побърза да смени темата. — Тази пижама подарък от баба ти ли е?

Лири кимна, извади лаптопа и се настани на пода.

— И по какъв повод? — поинтересува се Сидни.

— Подранил подарък за рождения ми ден, да речем.

— Тя нищо друго ли не ти подарява?

— Май е така от доста време насам — засмя се Лира.

— Ами на братята ти? И на тях ли купува пижами? — захихика се Сидни, представяйки си ги в подобни одежди.

— На тях часовници. За всеки празник по един часовник или будилник.

— Мисля, че баба ти е гениална. Помисли си само, отървала се е от грижата да мисли какво ли иска всеки един от вас за подарък. Не й се налага да се бори с тълпите по магазините, нито пък да харчи излишни пари. За нея коледното пазаруване си е направо песен.

— Така си е — съгласи се Лира. — Наистина трябва да се запознаеш с нея. Тя е единствената от така нареченото ми семейство, с която не си се срещала, а съм сигурна, че ще си допаднете. Защо не дойдеш с мен в Сан Диего този уикенд? Обещах на отец Хенри, че отново ще отида да поговоря с баба. Мисля да тръгна след часовете в петък. О, моля те, ела, тъкмо малко ще се поразведриш.

— Щеше ми се да можех, но няма как да стане. Имам два проекта за приключване до края на следващата седмица. Целият ми уикенд ще мине във филмовата лаборатория.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ти си имаш своя задача за довършване. Между другото как вървят нещата там?

— Почти съм готова — каза Лира. — Ще ми се само да добавя още няколко снимки на уж порядъчните мъже и жени, които минават да си хвърлят боклуците там. Но като цяло вече имам кадрите, които ми трябват.

— Супер! Сигурно се радваш, че вече няма да ти се налага да шофираш с часове в натоварения трафик до онова сметище.

— Не, пак ще ходя — отговори Лира.

— Нали току-що каза, че няма да правиш повече снимки...

— Заех се с друг проект. Е, не е точно проект, но ми е любопитно. — Лира разказа на Сидни за малкото късче земя със свежата трева и цветята, което беше открила от другата страна на хълма. — Беше толкова изненадващо, че съм направо възхитена! — възкликна тя.

— Значи си нагласила камерата отново да снима. Но какво? Как расте тревата ли? — засмя се Сидни.

— Не, искам да видя кой ходи да я поддържа и да се грижи за цветята. Но, което е по-важно, любопитно ми е да разбере защо го прави. В главата ми се въртят какви ли не предположения, но любимата ми теория е за изгубена любов. Може това малко местенце да е било тяхното любимо място за пикник...

— Лира, ти си непоправима романтичка! — възкликна Сидни. — И сега ще пътуваш до там, само и само да удовлетвориш любопитството си.

— Не е чак толкова излишно, може да има смисъл — оправда се Лира. — И освен това мисля да оставя камерата там само около седмица, не повече... Добре де, може би две седмици максимум. А има ли още от онзи шоколад?

Рязката смяна на темата не ядоса съквартирантката ѝ, тъй като и тя често правеше същото. От доста време двете се разбираха и без думи.

— Не, изяде последния снощи — каза Сидни. — Освен това начинанието ти наистина е безсмислено, поне според мен... Шофирането из Лос Анджелис беше необходимо за документалния ти филм, но защо ще се мъчиш с трафика без смислена причина?

— Може и така да е, но ще продължа да го правя. Чакай малко, да не би да искаш да кажеш, че аз съм изяла всичкия шоколад снощи? — Лира отново смени темата.

— Добре де, аз го изядох — усмихна се Сидни, след което стана и отиде до кухнята.

Върна се след малко с кутия зърнени пръчици с вкус на какао и бутилка минерална вода. Седна обратно на мястото си, загреба пълна шепа от сладките пръчици и подаде кутията на Лира.

— Трябваше да го видиш, Сидни — каза тя, докато вземаше от десерта.

— Кое да видя?

— Онзи малък оазис, широк горе-долу колкото място за паркиране, с тревата и красивите цветя, поникнали по края му. Има формата на почти идеален квадрат — добави Лира — и се намира на възможно най-странното място, ограден от отвратителен миризлив боклук. Наистина трябва някой път да дойдеш с мен.

— Права си — изненадващо се съгласи Сидни. — Наистина ще дойда. Може би тогава и мен ще ме заинтригува като теб. Някой следобед другата седмица ще те придружа. Знаеш ли какво ми хрумна обаче? Тревата може и да покрива гроб.

— Помислих и за тази възможност — призна Лира.

— Каква възможност само! Представи си някоя жена да е убила мъжа си или пък мъж да е убил жена си и да я е заровил там...

— И после от чувство за вина да ходи да коси тревата и да засажда цветя?

Сидни се разсмя, като си го представи.

— Мисля, че съпругът убиец не би се занимавал да поддържа тревата — каза замислено тя. А след това предложи и още няколко зловещи теории. След като ѝ хрумна и една особено ужасна хипотеза, Сидни почти беше готова да грабне лопата и лично да провери дали там наистина няма заровен труп.

— Защо все измисляш възможни сценарии с брутални престъпления? — попита я Лира.

— Сигурно защото имам братя, работещи в полицейските среди — сви рамене Сидни. — Наслушала съм се на какви ли не истории по време на семейните вечери и мисля, че това ме е направило малко цинична.

Лира не се съгласи с нея, не мислеше, че е цинична, по-скоро имаше доста развнтено въображение. А това означаваше, че в нея има потенциал за работата, която беше избрала като свое призвание.

— Май е време да се захващаме за работа — каза Лира. — В противен случай нито ти, нито аз ще си легнем тази нощ.

Сидни мълчаливо се съгласи и през следващите няколко часа двете работиха съсредоточено, в пълна тишина. Около полунощ Лира беше приключила и се запъти към спалнята си.

— По кое време ще тръгнеш към баба ти? — попита я Сидни.

— Около три следобед. Ще ми се да избегна ужасния трафик по времето, когато хората се прибират след работа. Защо питаш?

— Може ли да върнеш тези филми в библиотеката вместо мен? Трябва да ги предам до пет часа в петък, а през целия ден имам работа в университета. Ще ми направиш голяма услуга...

— Ще ги взема. Така или иначе ми е по път.

След часовете в четвъртък Лира се отби в кабинета на професор Малер, за да обсъдят допълнителния проект, който ѝ беше възложил. Тя му разказа за градинката от другата страна на сметището и сподели, че иска да направи кратък филм за нея.

— Приключи ли с документалния филм за... Какво беше избрала? — попита я професорът.

— Парковете — припомни му Лира. — Реших да направя филм за парк „Параизо“ и точно там попаднах и на малката градинка.

Професорът остана като поразен и разпери ръце на бюрото.

— Кой дявол те е накарал да правиш филм точно за парка „Параизо“? Той е на повече от час път оттук. И откъде въобще знаеш за него?

— Идеята ми хрумна от вас, професоре — каза тя и посочи плаката на отсрещната стена.

Той се облегна на въртящия се стол и погледна към постера.

— Това нещо виси тук от толкова дълго време, че съвсем съм забравил за него. Израснал съм близо до парка — обясни той, — а

плакатът е от първия ежегоден фестивал, който се проведе там. На следващата година се преместихме. Паркът е западнал, нали?

— Да, много.

Лири му разказа как е снимала хора с автомобили, които отиват на мястото, за да изхвърлят боклуци.

— А сега искаш да започнеш да снимаш градината, която си открила изненадващо от другата страна на хълма?

— Вече започнах... Обаче още не съм имала време да прегледам заснетото. Искаше ми се първо да получа вашето одобрение за поемането на допълнителна задача...

Професорът се покашля, след което скептично разтърка брадичката си. Явно смяташе да отхвърли идеята.

— Звучи интригуващо — каза накрая той, — но знаеш ли какво? Оценката ти зависи от работата по документалния филм. Щом приключиш с него и го предадеш, може и да ти остане време да се заемеш с онази градина. Ала се притеснявам, че ще се получи нещо подобно... Идеята е същата, мястото на снимките е същото... Но зависи от теб. Трябва само да приключиш с едното, преди да се захванеш с другото.

Лири се замисли върху съвета на професора, докато излизаше от кабинета му. Беше прав, трябваше първо да завърши важния проект, но междуременно щеше да остави камерата в парка да снима.

В петък следобед Лири реши, че ще успее да се пребори с натовареното движение в Лос Анджелис, докато излезе на междущатската магистрала, но по пътя беше станала верижна катастрофа и се наложи да заобиколи. Беше шофирала по маршрута и преди, минаваше се през най-красивите квартали. Тук имаше строго ограничение на скоростта, ала това не ѝ пречеше — денят беше прекрасен и Лири с удоволствие се заглеждаше по красиво подредените градини и морави пред къщите.

И тъкмо минаваше по булевард „Уолнът“, когато погледът ѝ попадна на табелата с надпис: „Градинска разпродажба“.

ТРЕТА ГЛАВА

Майло Смит беше идиот. Минаваше още и за измамник и голям самохвалко.

Но той дори не подозираше как го възприемат отстрани. По собственото му мнение, не само беше гениален, но и наистина вярваше, че останалите от Агенцията за събиране на вземания, където работеше, също го смятаха за такъв. Работодателят му, господин Мериам, рядко говореше добри неща за някой от служителите си, над седемдесет на брой, но миналия месец спомена пред един от партньорите си, че Майло все повече се доказвал като безценен служител. Майло разтълкува думите му в смисъл, че господин Мериам бе склонен да му възлага повече от „специализираните“ задачи, които поемаше допълнително в извънработното си време.

Подобно на всички служители, и на Майло му се искаше да израства в кариерата. Говореше открито за това, но никога не споменаваше тайната си цел с най-голям приоритет, защото никой не би го разбрал. Даже имаше риск да му се изсмеят.

Майло искаше да бъде Джеймс Бонд. О, не, не беше откачил, чудесно знаеше, че Джеймс Бонд е само филмов герой, но беше израснал с филмите за 007 и бе гледал всеки един от тях толкова много пъти, че отдавна вече им беше изгубил бройката. Знаеше наизуст всяка реплика на героя. Безрадостното му детство, прекарано в мизерия, изчезваше от спомените му веднага щом започнеха началните надписи на някой от филмите за тайния агент и така за няколко часа Майло преставаше да бъде мършавото момче, пребивано от баща си. Не, той се превръщаше в Джеймс Бонд.

Щом порасна, придоби навика да се величае сам. Чудно ли беше, че бе постигнал толкова много на такава крехка възраст? Беше стриктен, изпълняваше заповеди, без значение колко сложни бяха те или по какъв завоалиран път му бяха възложени, и като всеки истински професионалист никога не пропускаше да свърши нещата в срок. А най-хубавото от всичко беше, че умееше да сдържа емоциите си,

когато работеше. За съжаление не можеше да се каже същото и за самочувствието му.

Майло беше наемен убиец. Или поне нещо подобно. Към настоящия момент все още не бе убил никого, но този факт той дискретно пазеше само за себе си.

Зае се с професията по чист късмет, като се оказа на правилното място в правилното време. Получи се нещо като историите на онези филмови звезди, които са били открити за голямото кино, докато са пиели кока-кола в някое заведение. Да, точно така си беше.

За работата го откри господин Мериам, който веднъж се случи да минава наблизо, докато Майло смачкваше от бой един свой съсед. Господин Мериам ги разтърва, а сетне го нае на работа в офиса си. Покани го още там, на градинската алея в квартала. Предостави му малко работно помещение, оборудвано с бюро, телефон, и дълъг списък с клиенти, на които да се обажда и да ги притиска и тормози, ако не плащат дълговете си. Агенцията за събиране на вземания действаше съвсем законно и няколко кредитни компании работеха с нея, благодарение на което господин Мериам си докарваше солидни доходи.

Ала шефът се занимаваше и с някои странични дейности. Майло не знаеше какви точно бяха те, но от време на време се случваше господин Мериам да е разочарован от клиенти, което налагаше да се предприемат съответни действия.

Майло работеше в агенцията от почти осем месеца, когато шефът за пръв път го извика в кабинета си. Повечето от колегите му вече се бяха разотишли по домовете, а втората смяна току-що започваха работа. Господин Мериам го повика при себе си и директно му зададе въпроса дали някога е убивал.

Майло най-после се почувства ценен и важен, но така и не му даде ясен и категоричен отговор на този въпрос. Вместо това само спомена, че никога не е имал проблеми да отнеме нечий живот, допускаяки, че това е нещо съвсем естествено. Обясни още, че ако не беше започнал работа в Агенцията за събиране на вземания, сигурно щял да се насочи към професионалното поприще на наемен убиец. И не пропусна да се похвали колко добър е в нещата, с които се захваща.

Шефът реши, че Майло е сериозен и може да му се довери. Още същата нощ му възложи и първата мокра поръчка. Резултатът се оказа

успешен и през следващите месеци доволният господин Мериам продължи да му дава задачи.

Доверието, което шефът му гласуваше, разду самочувствието на Майло до огромни размери. И не след дълго той реши, че опитът, който трупа, рано или късно трябва да бъде споделен и с други. След няколко изпълнени поръчки Майло се зае да записва това, което е научил, за да може един ден, като се „пенсионира“, да предаде знанията си на някой начинаещ килър.

Урок първи: носи дрехи, които ще можеш да изхвърлиш.

Конкретен случай: Маршал Делмар-младши, първата мокра поръчка на Майло.

Делмар беше инвестиционен посредник, който бе убедил господин Мериам да вложи пари в една компания, която в крайна сметка фалира. Шефът можеше и да счете това за приемлив риск в бизнеса, ако не беше разбрал, че подлият Делмар е продал всичките си акции и е направил доста солидна печалба, точно преди компанията да се срине. Господин Мериам бе сигурен, че Делмар е знаел за предстоящото свиване на пазара, и понеже бе извършил непростимия грях да не сподели тази важна информация с него, Делмар трябваше да бъде наказан със смърт колкото можеше по-бързо. Единственото уточнение, което шефът даде на Майло, беше, че смъртта трябва да изглежда като злополука.

Щом поръчката беше изпълнена, Майло с гордост му заяви, че в полицейския доклад за смъртта на Делмар ще пише, че е настъпила в резултат на падане, след като човекът нелепо се е спънал и си е ударил главата в острия ръб на бюрото си.

Господин Мериам бе силно впечатлен от новината за успешно изпълнената поръчка. А казано честно, впечатлен беше и самият Майло. Но начинът, по който Делмар в действителност се беше срещнал със съдбата си, бе доста по-различен от версията, която Майло сътвори и впоследствие дори сам си повярва, че всичко е било точно така.

Маршал Делмар живееше в изискан квартал, познат като „Виста дел Пасифико“, в натруфена къща, построена в испански стил. Ако в безоблачен ден човек застанеше прав на покрива на двуетажната постройка и примижеше срещу слънцето, можеше да зърне океана в далечината. Именно заради тази подробност къщата се смяташе за

„имот с гледка към океана“, което пък вдигаше цената ѝ до няколко милиона долара.

Самото влизане в къщата се оказа изненадващо лесно и безпроблемно. Същата вечер Делмар беше събрал гости на голямо парти и хората от обслужващия персонал непрекъснато сновяха през входа откъм кухнята, понесли табли с храна и напитки.

Майло се беше погрижил предварително да огледа обекта. Беше проучил всичко за партито и коя фирма за кетъринг^[1] е наета. Всички от персонала трябваше да са облечени в черни панталони, черни ризи с дълъг ръкав, закопчани догоре, и задължително с черни обувки. Майло също се беше облякъл в подходящите дрехи и успя да се промъкне незабелязан, понесъл един сребърен поднос, който грабна от караваната на фирмата. Нощта беше гореща и никой не носеше плътна връхна дреха или палто, затова Майло се скри в широкия гардероб, разположен в големия салон на приземния етаж, и търпеливо зачака партито да приключи и гостите да се разотидат.

Часът беше около един след полунощ, когато Делмар изключи осветлението в цялата къща, заключи предната врата и се запъти към библиотеката от другата страна на големия салон.

Майло изчака още малко с надеждата Делмар да се качи в спалнята и да си легне. Мислеше да използва възглавница, за да го задуши. Ако той не се съпротивляваше много, със сигурност нещата биха изглеждали така, сякаш човекът е умрял в съня си.

Но Делмар прецака плана. Нямаше никакво намерение да си ляга скоро, а Майло не можеше да чака повече. Вероятно Делмар бе заспал на бюрото си? Майло излезе тихо от гардероба и мина на пръсти през салона, за да надникне в библиотеката. Сложи си една черна маска на Зоро, която беше отмъкнал от магазин за карнавални костюми, и внимателно надзърна през вратата. Делмар седеше на бюрото си с писалка в ръка и замислено разлистваше някакви документи.

Библиотеката беше потънала в сумрак. Лампата на бюрото хвърляше кръгче светлина само над книгата. Климатикът работеше на максимални обороти и в стаята беше доста хладно, но въпреки това Делмар беше плувнал в пот, както Майло забеляза. Мъжът дишаше тежко, сякаш току-що бе пробягал няколко километра. Макар че само мисълта за това си беше смешна, защото Делмар тежеше около сто и двадесет килограма.

За Майло не беше проблем да се промъкне незабелязано в библиотеката. Притисна гръб към стената и бързо се шмугна в тъмното. Постоя неподвижен за миг, като дишаше на пресекулки, опитвайки се да обмисли как да се справи с непредвидената промяна в плана.

И тогава се сети, че нямаше кой знае какъв предварителен план. „Ама съм глупав!“, скара се мислено той на себе си. Какво щеше да прави сега? Не носеше пистолет, защото убийството трябваше да прилича на злополука, а една рана от куршум определено не би доказала това.

Майло ухапа долната си устна, опитвайки се да измисли нещо хитро. Изведнъж Делмар изпусна писалката, изпъшка силно и започна да разтрива лявата си ръка.

Трябваше да го цапардоса! Ето какво можеше да направи Майло. Щеше да го прасне по главата и след това да нагласи тялото така, сякаш е паднал върху ръба на каменната камина.

След като вече имаше план за действие, Майло се почувства по-уверен. Пристъпи напред, но в същия миг осъзна, че не разполага с нищо, с което да удари Делмар. Мислено се смъмри, че трябваше поотрано да е помислил за това. Набързо се огледа за някакво подходящо оръжие, докато пристъпваше обратно към тъмната стена, където Делмар не можеше да го забележи.

Ала наоколо нямаше никакви тежки свещници или поставки за книги... Липсваше даже ръжен пред камината, който би могъл да му свърши работа.

Майло изпадна в паника и набързо се промъкна обратно в големия салон. Може би щеше да намери някакъв тежък предмет в кухнята? В бързината се спъна в собствените си крачоли и се строполи на земята, което за негово нещастие отекна из цялата къща. Изправи се бързо и се обърна, за да види дали Делмар ще започне да крещи. Или дори нещо по-лошо — да се появи с насочен пистолет.

Още щом надзърна обратно в библиотеката, Майло не можа да повярва на късмета си. Изглежда, Делмар изобщо не го беше чул. А и се държеше твърде странно — беше притиснал дясната ръка към гърдите си, а цялото му тяло бе приведено напред към светлината от лампата. Виждаше се как лицето му пребледнява, докато дробовете му се бореха за последни глътки въздух.

Изведнъж Делмар се изправи рязко от стола си, залитна назад и се опита да докопа телефона, но така и не успя. Строполи се и здраво си удари главата в ръба на бюрото, след което се свлече на пода и остана да лежи там като огромна купчина. От челото му шуртеше кръв.

Мъртъв ли беше? Майло се завтече към него, за да провери пулса, но в бързината се подхлъзна на килимчето пред бюрото, изгуби равновесие и се просна върху тялото на Делмар. А когато успя отново да се изправи на крака, ризата и панталонът му бяха изцапани с кръв. Майло се взря в безжизненото лице. Наблюдава го няколко мига внимателно, докато се увери напълно, че мъжът е мъртъв. Изведнъж му се стори, че дочува някакъв шум. Можеше и да е от страховитото туптене на собственото му сърце, което сякаш щеше да изскочи от гърдите му, но не му се искаше да рискува с предположения. Направи няколко крачки по дъбовия паркет и избяга през задния вход на къщата. Не спря да тича цели три пресечки, докато не стигна до колата си. Беше на половината път до вкъщи, когато осъзна, че все още носи черната маска — грешка, която пропусна да спомене в записките си за бъдещите убийци. Все пак легендарните мъже не можеха да допускат грешки, нали?

Урок втори: носи храна за кучетата.

Конкретен случай: Джими Бароус.

Бароус беше лихварска акула, по-подла от обикновените представители на този вид, и притискаше племенника на господин Мериам за някакъв дълг. Майло получи инструкции да го убие с един изстрел между очите — шефът искаше да отпрати ясно послание, че никой не може да си играе със семейството му.

След като свърши работата, Майло докладва на господин Мериам, че е срещнал известни затруднения единствено с двете досадни лаещи хрътки на Бароус, но се кълнеше, че самото убийство е било лесно като детска игра.

Е, не съвсем... Истинската история беше доста по-болезнена и срамна, отколкото Майло би искал да признае.

Господин Мериам му беше дал снимка на мъжа и още щом го зърна, Майло разбра, че убийството му ще е елементарно като разходка из парка. Бароус не беше едър, бе висок към метър и шестдесет и тежеше не повече от петдесетина килограма. Ала все пак трябваше да

се действа внимателно. Нямаше значение, че е дребен, ако се окажеше, че има пистолет, в което Майло се съмняваше. Говореше се, че Бароус е капризен човек, който не би се хванал да прави нещо, което му е неприятно. Облеклото и маниерите му бяха безупречни като красиво поддържаните му ръце. Той оставяше неприятната работа на хората, които работеха за него. Ала Майло щеше да организира нещата така, че никой от тях да не е наоколо, когато го посети. Щеше да се престори, че е закъсал за пари.

Лихварството определено бе странен избор на професия за мъж като Бароус. Той бе точно обратното на представата, която Майло имаше за лихварските акули.

Офисът на Бароус се намиреше в един преустроен магазин на пресечката на Втора и Сайпръс Лейн. Това беше в опасната част на града, където, ако застанеш на някой ъгъл за повече от петнадесет минути, можеше да си изпросиш нож в гърба.

Майло нямаше намерение да се размотава дълго из района. Забеляза Бароус през витрината на офиса — седеше на дивана срещу бюрото си и преглеждаше някакви банкови извлечения. Носеше черен костюм и вратовръзка на червени и бели ивици, а на дивана до него беше захвърлено смачкано на купчина кафяво кожено палто. Майло си помисли, че сигурно е на жена му, и през главата му веднага мина мисълта колко ли би могъл да му вземе, ако успееше да го задигне.

— Ти ли си Бароус? — попита той още с влизането в офиса.

— *Господин* Бароус — раздразнено натърти лихварят.

— Трябва ми заем — каза Майло. — Тук нося някои документи, които можете да погледнете и евентуално да задържите като допълнителна гаранция — добави той, след което бръкна в шлифера си, извади пистолета, 38-ми калибър, и го насочи към челото му.

Щом видя оръжието, Бароус замръзна на място, но почти веднага успя да се окопоти и се облегна назад на дивана.

— Дошъл си да ме обереш ли? — попита той спокойно. — Защото ако е така, ще трябва да те разочаровам. Не държа никакви пари тук.

— Не съм дошъл да те обирам. Човекът, за когото работя, иска да ти предам едно съобщение.

— О, така ли? И за кого работиш?

— Няма значение.

На Майло му се стори странно, че Бароус не се впечатли особено от пистолета, насочен към главата му.

— Добре тогава — рече Бароус, — какво съобщение иска да ми предаде този мистериозен господин?

— Иска ти и всички останали да разберете, че никой не може току-така да се задява със семейството му.

— Тогава трябва просто да ми кажеш кой е той — продължи Бароус, като звучеше вече леко заинтригуван. — Кое е семейството, с което не трябва да се задявам? — спокойно попита лихварят, докато ръката му се плъзгаше бавно между възглавниците на дивана.

— Дръж си ръцете така, че да мога да ги виждам! — заповяда му Майло, прицели се и дръпна спусъка.

Ала не се случи нищо. В бързината беше забравил да махне предпазителя и тъкмо щеше да поправи грешката си, когато с угълчето на окото си забеляза, че коженото палто на дивана се раздвижи. Това така изплаши наемния убиец, че той направи малка крачка назад и леко сниши пистолета, а от кожената купчина се показаха главите на две шотландски овчарки. Кучетата изръмжаха заплашително и се озъбиха.

— Я му дайте да се разбере! — извика Бароус.

— Какво? — обърка се Майло.

Животните разбраха командата на мига и скочиха към него. Майло се изви почти изцяло към връхлитащите го псета и в същия миг стреля почти случайно. Куршумът излетя и се заби в стената.

Изстрелът стресна кучетата и те объркани погледнаха към господаря си, който повтори командата с ледено спокойствие:

— Дайте му да се разбере!

Животните отново налетяха на Майло, а той така се паникьоса, че им обърна гръб, с единствената мисъл да изчезне по-бързо оттук. Ала за съжаление бе спрял на половината път към вратата от собствения си ужасен писък. Едното от кучетата бе скочило и го бе захапало здраво отзад. Майло се въртеше в кръг, опитвайки се да отхвърли песа настрана, но колкото и да се мятеше, не можеше да се измъкне от здравата захапка.

Другата овчарка се хвърли към гърлото му, а Майло се опита да я отблъсне с пистолета, но животното се оказа по-бързо. Захапа го стръвно за ръката, ала наемният убиец почти не усети острите зъби,

твърде зает да крещи от ужасната болка, която му причиняваше кучето, заръфало задника му.

Песът пред него пусна ръката му, само колкото да стъпи на пода за миг, след което отскочи пъргаво като топка и отново се хвърли към врата му.

Бароус беше успял да извади пистолета си измежду възглавниците, но не стреля, тъй като реши, че заплахата е отминала, и с огромен интерес наблюдаваше екшъна, който овчарките разиграваха пред очите му.

Тогава Майло направи немислимото — изпусна пистолета. Кучето скочи и го хвана с уста още докато оръжието беше във въздуха. И тогава пистолетът изгърмя, а куршумът прониза Бароус в гърдите. Майло замръзна на място за част от секундата — проклетото куче се беше оказало по-добър стрелец от него. Трясъкът на изстрела отново изплаши двете животни, които пуснаха Майло и изтичаха обратно до дивана в очакване на следваща команда от господаря си.

Бароус беше мъртъв. Изглеждаше така, сякаш червеният цвят от вратовръзката му бавно попива по предната част на снежнобялата му риза. Вероятно куршумът го беше ударил право в сърцето и го беше убил на мига. На лицето му беше застинала смъртна маска на изумление.

Слава богу, Майло успя да прояви съобразителност — грабна пистолета и го прибра в джоба си, преди да избяга през предната врата на преустроения офис. Не можеше да спре да плаче, а хората го зяпаха странно, докато залиташе и се препъваше през няколко пресечки, добирайки се до колата. Ала на него не му пукаше. Нека го зяпат. Болката в задните му части го изгаряше и усещаше как кръвта се стича по крачола му. За негов късмет точно в този квартал никой не би си направил труда да сигнализира в полицията.

Проклети кучета! Трябваше да застреля и тях.

Майло успя да се добере до колата си, вмъкна се вътре и изстена от болка при сядането. Сграбчи здраво волана с двете си омазани в кръв ръце и не спря да плаче и да скимти през целия път до болницата.

Няма нужда да споменаваме, че нито една от тези подробности не беше изложена пред господин Мериам, когато Майло му разказа за случилото се. Естествено, не му се искаше да си разваля реномето, а и шефът се интересуваше предимно от крайния резултат.

Третият урок, който научи, все още беше дотолкова болезнено пресен в съзнанието му, че не му се щеше да го съхранява за поколенията. Всъщност само като си спомнеше за него, и го побиваха тръпки от ужас.

Урок трети: научи се да плуваш, преди да се опитваш да убиеш някого край басейна.

Конкретен случай: Джордж Вилард.

Майло все още сънуваше кошмари около този случай. Получи поръчка да застреля мъж на име Вилард — културист, виден почитател на алкохола и любимец на женските сърца. По тази задача господин Мериам не беше дал на Майло никаква предварителна информация, единственото му изискване беше да бъде отърван от Вилард и то да стане незабавно.

Майло нямаше никакво време да проучва жертвата или да си съставя план. На излизане провери само дали пистолетът му е зареден и тръгна. Мина полунощ, докато успее да намери къщата, след като се лута цяла вечност из лабиринтите на богаташките квартали, разположени по хълмовете. Вилард се намираще в задния си двор край дълбокия басейн. Майло се скри в храстите, които ограждаха двора с жив плет, и се зае да наблюдава мишената си. Човекът едва се държеше на крака и, изглежда, само след минути щеше да се строполи мъртвопиян.

Майло реши, че Вилард е в толкова безпомощно състояние, че е невъзможно да окаже каквато и да е съпротива, и изскочи иззад храстите, борейки се с пешовете на шлифера си, за да извади оръжието от джоба. В този момент Вилард забеляза неканения гост и пистолета му и реагира светкавично с едно кроше, което отпрати наемния убиец право в басейна.

Майло се опита да преплува кучешката до единия край и да излезе, но подгизналите дрехи и паниката, която го обзе, никак не му помагаха. Успя да потъне цели три пъти, преди Вилард да го измъкне само с една ръка и вбесен да започне да му крещи:

— Кой те изпрати? Мъжът на Джо-Ан ли беше, или на Кристъл? Казвай! — извика той. Главата на културиста се килна пиянски на една страна и погледът му се размаза също като заваляните му думи, но изведнъж той успя да се съвземе, изправи се и дари Майло с един здрав ритник в стомаха. — Отговори ми, мамка му!

Майло не можеше да каже и дума. Лежеше сгърчен на плочите пред басейна и бе твърде зает да кашля и плюе водата, която беше нагълтал.

Вилард отново го срита, нетърпелив да получи отговор.

— Лени ли беше? Той е, нали? Това копеле! — изкрещя той и му заби още един ритник. — Ще ми кажеш кой те праща, пък после ще те метна обратно в басейна и ще гледам как потъваш!

На Майло никак не му се нравеше възможността тази заплаха да се превърне в реалност, въпреки че се съмняваше Вилард да успее да я осъществи в състоянието, в което се намираше. Но въпреки че беше мъртвопиян, културистът все още беше опасен. Майло искаше да избяга, ала се страхуваше дори да помръдне, камо ли да се пресегне за пистолета. За който между другото силно се съмняваше, че би се задействал, след като беше пълен с вода.

Докато наемният убиец отчаяно се опитваше да измисли план за спасение, Вилард запремигва все по-разярено и с нечовешко усилие се надвеси над него, очевидно опитвайки да се концентрира. Изглежда, в един момент си припомни какво смяташе да направи, защото изведнъж се усмихна и отново замахна с крак към Майло, но голямото количество изпит алкохол наруши равновесието му. Тялото му се килна настрана, културистът стисна очи и се плъосна с главата напред в басейна, все още здраво стиснал чашата в ръка. Беше прекалено пиян, за да осъзнае, че се дави.

Смъртта му бе отбелязана като злополука.

А за Майло това беше поредният провал, но той отново успя да се възползва от ситуацията и да се издигне още повече в очите на господин Мериам. Три удара от три! Шефът беше силно впечатлен и дори награди Майло за добре свършената работа.

Един четвъртък следобед две седмици по-късно Майло беше извикан в офиса и му бе възложена нова задача.

Шефът му обикновено не бе от разговорливите, но днес бе учудващо приказлив.

— Навярно си забелязал колко съм разконцентриран през последните няколко седмици — започна той.

Майло не беше забелязал, но реши, че сигурно е трябвало да е много по-наблюдателен, затова само кимна и добави:

— Да, сър.

— Възникна една ситуация и ти си човекът, който може да помогне. Ала работата е малко опасна и ще трябва да проявиш известно коварство. Разбираш ли ме?

— Да — излъга отново наемният убиец.

Коварство ли? Не беше чувал тази дума преди, но нямаше намерение да го показва, тъй като невежеството му можеше да го принизи в очите на господин Мериам, а Майло за нищо на света не би допуснал това. Веднага щом си тръгнаше от офиса на шефа, трябваше да узнае какво е това „коварство“ и откъде може да се снабди с него.

— Един от бизнес партньорите ми ме прецака, а го считах за доверен човек. Здраво ме прецака. Името му е Бил Руни — добави презрително шефът. — Неведнъж съм вечерял с този подлец, канил съм го и съм делил хляба си с него, а той с какво ми отвърща? Забива ми нож в гърба! Ето как ми се отблагодарява! У него обаче има нещо, което искам.

Майло не беше сигурен дали трябва да изрече нещо съчувствено, затова си замълча и зачака заповеди.

— Това е само още едно доказателство, че работата не трябва да се бърка с удоволствията. Аз си научих урока, но Руни също трябва да го разбере. Само дето аз имам известна преднина, защото Руни не знае какво съм открил. — Мериам издърпа стола зад бюрото си и седна. — По една случайност научих къде го крие. Знаех, че в офиса му има сейф, това всички го знаят, касата се набива на очи още от входа... Такава една масивна, сигурно е на повече от сто години. — Шефът отвори гравираната кутия на бюрото си и извади пура. Захапа крайчеца ѝ между устните си и продължи да говори с половин уста, докато поднасяше пламъчето на кибритената клечка към тютюна. — Руни никога не се е и замислял, че някой може да я задигне и просто ей така да избяга с нея. Най-малкото би му трябвал кран, за да я помести. — Мериам направи небрежен знак с ръка на Майло да седне и продължи: — Руни нарочно държи касата на показ, иска всички да я видят. Естествено, така човек ще си помисли, че той пази скъпоценностите си в нея, нали? Ама че тъпак! Само дето е празна, стои там за декор. Оказа се, че в офиса му има друг таен сейф, който е вграден в пода под бюрото. Успях да се добера до комбинацията, ала трябва да знаеш, че това ми отне известно време.

— И сега искате от мен да вляза в офиса му? — запита Майло.

— Не, не, осигурил съм Марли да се заеме с това. Искам ти да се погрижиш за Руни и жена му.

При тези думи Майло се огледа крадешком наоколо, макар да знаеше, че офисът на господин Мериам е шумоизолиран и поне веднъж на ден го проверяваха за инсталирани „бръмбари“.

— И жена му ли искате да умре? — попита предпазливо той.

— Точно така. Руни може да ѝ е разказал какви ги върши. Ако я оставим жива, като нищо ще ни изпее на федералните. Прекалено рисковано е. Значи ето какво искам да направиш: Руни винаги си тръгва от офиса точно в четири часа следобед и му трябва час, за да се прибере. Никога не излиза в петък вечер. Никога! — наблегна на думата господин Мериам. — Той е напълно предвидим и това ще ни бъде от полза. Руни извежда досадната си жена всяка събота вечер, а в неделите събира сили за любовницата си, с която се вижда в понеделник и в сряда. Искам да го нагласиш така, че да изглежда като убийство и самоубийство. Съпругата убива мъжа си и след това се самоубива. Естествено, полицията ще започне разследване и ще разбере за любовницата му. Ще решат, че жена му също е узнала за нея и затова го е убила. Всички са наясно, че тя има ужасен характер и лесно се пали.

— Кога искате да стане това? — попита Майло.

— В пет часа утре надвечер. Тогава Чарли за нула време ще успее да се промъкне в офиса на Руни. Ако се натъкне на някакъв проблем, ще ми се обади, а аз ще се свържа с теб. Вземи този мобилен телефон — каза шефът и му подаде апарата, — не може да бъде проследяван. И недей да убиваш никого, докато не ти се обадя. Ясно ли е?

За пореден път Майло трябваше да вземе бързо решение. Нямаше много време, за да отиде и да огледа обстановката, но този път се закле пред себе си да не допуска повече никакви непредвидени спънки.

На следващата сутрин отиде с колата до квартала на Руни, за да се запознае с мястото и да види дали наоколо няма никакви шумни съседи. Щом огледа всички входове на къщата, в която живееше семейството, Майло подкара към един супермаркет, който се намиреше на километър и половина от мястото. Оттам купи два килограма кайма,

която смяташе да напъха в джобовете си, в случай че някой непредвиден пес изскочеше от къщата на Руни.

* * *

Имаше на разположение още доста време, затова реши да се върне в колата. Извади изпод седалката едно порносписание, което си държеше там за случаите, в които имаше нужда да се поразведри. Вяло започна да разгръща страниците, колкото да минава времето.

В три и половина захвърли списанието настрана и се запъти към къщата на Руни. Имотът беше разположен по средата на леко възвишение и по план Майло трябваше да паркира на върха, откъдето спокойно можеше да наблюдава целия път. Щом господин Мериам му се обади, щеше да се промъкне в къщата и да си свърши работата. А докато чакаше уречения час, щеше да държи апарата до ухото си и да се преструва, че е отбил колата, за да говори по телефона. Така нямаше да събуди подозрение.

Планът му беше безупречен.

[1] Услуга за поднасяне на храни и напитки по време на организирани събития. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майло натисна рязко спирачките и удивен впери поглед в гъмжилото от хора, което се тълпеше на моравата пред къщата на Руни.

Бяха навсякъде — цяла орда от мъже и жени, не — предимно жени, всяка от които мъкнеше неща, колкото можеше да носи. Майло забеляза, че по лицата на някои от тях се четеше същото изражение на неподправено задоволство, което понякога виждаше и по физиономиите на мъжете, с които често обикаляше стриптийз клубовете.

Семейство Руни организираха градинска разпродажба.

— И какво се предполага, че трябва да правя сега? — измърмори на себе си Майло. Въпросът беше последван от поток ругатни. Не можеше да позвъни на шефа, защото не се бяха разбрали така, затова реши, че просто ще стои и ще чака господин Мериам да го обади.

„Градинска разпродажба“. Майло отново изруга наум. Подобен род занимание за средната класа изглеждаше крайно необичайно за този изискан квартал. Богаташите просто изхвърляха ненужните вещи. Те не ги продаваха.

Две зачервени и запотени жени водеха истинска битка за някакъв кожен фотьойл. „Виж ги само, с отвращение си помисли Майло, това, което някой е изхвърлил като боклук, за тях е цяло съкровище. Подхвърли им само един долар или някаква подобна старотия като тази, и гледай как се изтрепват“. Той самият никога не би докоснал неща, използвани от някой друг, беше от друга класа.

Вратата на къщата зееше широко отворена и през нея преминаваше постоянен поток от новоприиждащи и заминаващи си хора. Някаква жена носеше доста хубава лампа, а кабелът се влачеше след нея. Друга мъкнеше нещо, което на пръв поглед приличаше на скъпа кутия за съхранение на пури. Майло забеляза, че е притиснала и някаква бутилка под мишница. След това от къщата излезе дребна дама, помъкнала две бутилки вино, а след нея се появиха още хора с

алкохол. Дали семейство Руни не бяха решили да изпразнят бара си или винарската изба? Защо им бе да правят това? А ако бяха решили да се местят?

Майло погледна часовника си. Всеки момент Руни трябваше да се появи откъм завоя и да паркира пред къщата си, освен ако днес беше решил да не ходи в офиса си — и това беше възможно. А може би беше вкъщи и помагаше. Господин Мериам бе снабдил Майло със снимка на двамата съпрузи, но до момента той не беше забелязал нито него, нито нея. Бил и Барбара... „Имената им си подхождат по много мил начин, помисли си Майло, а и на снимката имат вид на симпатична двойка“. Бил изглеждаше така, сякаш по голямата му глава растеше четина, а Барбара, или „онова дрънкало Бабс“, както я наричаше господин Мериам, приличаше на жена, която е прекалила с операциите за изпъване на бръчките. Устата ѝ заемаше почти цялото разстояние на лицето ѝ от ухо до ухо.

Градинска разпродажба. Нямахше начин господин Мериам да повярва на това. При тази ситуация той със сигурност не би допуснал Майло да продължи със задачата. Само в двора имаше около четиридесет души, а един господ знаеше колко още се мотаеха из къщата.

Отвътре излезе някаква жена в светлосива униформа на домашна помощница, понесла цяла камара книги и компактдискове. Притича надолу по стълбите пред централния вход, изпусна няколко кутии, но не се спря, за да ги вдигне. Успя да изблъска настрана друга жена и със забързана крачка прекоси моравата. На лицето ѝ се четеше истерично въодушевление. Поспря само за миг, колкото да стовари всичките дискове и книги на една голяма купчина, а след това хвърли лукав поглед обратно към къщата и побягна надолу по улицата, сякаш я бяха подгонили глутница кучета.

Какво ставаше тук? За момент Майло я проследи с поглед, но тя бързо се отдалечи и изчезна зад ъгъла. Вниманието му отново се насочи към тълпата пред къщата. Майло поклати глава при вида на всички тези любители на келепира, които търчаха от купчина на купчина в предния двор и стискаха хищно плячката си, сякаш тя щеше да изчезне, ако дори и за миг се изплъзнеше от ръцете им. Погледът му се спря на някаква жена, която не изглеждаше много впечатлена от шума и хаоса наоколо. Тя беше клекнала на тревата край голяма

купчина от книги и внимателно подбираше кои да си вземе, като ги разглеждаше една по една. Майло не можа да я огледа добре, защото тъмните кичури на дългата ѝ коса почти прикриваха лицето, а пощурелите тълпи от хора, които влизаха и излизаха от къщата, постоянно се изпречваха пред погледа му.

Най-накрая тъмнокоската се изправи и той успя да я види по-добре. Не можа да се въздържа да не подсвирне от задоволство — мацката си я биваше. *Наистина* страхотно тяло. Опита се да си я представи без дрехи и за миг се наслади на приятната си фантазия, докато не осъзна, че тялото му реагираше съвсем физически на мислите му. Сега не беше време за това. Опита се да отклони поглед, но не успя. Момичето беше облечено в обикновени джинси и розова тениска и определено не се опитваше да привлече ничие внимание, ала дори и тези семпли дрехи я правеха да изглежда страшно привлекателна. Беше дори по-секси от момичетата на Бонд — висока, слаба, но в никакъв случай кльоцава като някоя от онези манекенки. Имаше съблазнителна фигура, с изкусителни извивки... „Обзалагам се, че е танцьорка“, каза си Майло.

Момичето обърна глава и се пресегна за друга книга, а той за миг успя да зърне лицето ѝ. Красавица! В момента не можеше да си спомни физиономията на нито едно от момичетата на Бонд, всъщност никога не се беше заглеждал в главите им. А сега не можеше да отмести поглед от това прелестно създание.

„Има толкова много хубави вещи, изнесени на моравата, защо ли си губи времето с тези боклуци?“, помисли си Майло и реши, че момичето сигурно е от умните и ученолюбивите.

Продължи да я зяпа, докато тя пренасяше купчина книги към колата си, паркирана на улицата. Носеше ги притиснати към гърдите си толкова внимателно, сякаш бяха нещо много важно за нея.

Караше модел на „Форд“, тип джип, може би отпреди пет или шест години. Багажникът беше отворен и Майло видя, че вътре вече е пълно с книги и кутии, които приличаха на колекции от дивиди и компактдискове. Красавица като нея заслужаваше всяка година да кара последен модел кола.

„Я изхвърли тези боклуци, бейби, каза си Майло. Иди си вземи от качествените неща. Ако ти не ги искаш, винаги можеш да ги продадеш в eBay^[1] и да си купиш нови“.

От другата страна на улицата, точно срещу форда на момичето, се освободи място за паркиране и Майло настъпи газта на своята кола, като мина на милиметър от една „Акура“^[2], само и само да се вмъкне в свободното пространство.

Само ако успееше да направи снимка на това момиче, нямаше вече да му трябват никакви порносписания, с които да сваля напрежението. Мацката определено ставаше за целта. О, да, на всяка цена трябваше да я снима. Майло не носеше фотоапарат, но се сети, че телефонът му имаше вградена камера и тя сигурно щеше да му свърши работа. Извади го от джоба си, пригответи се и зачака момичето да се обърне, за да я хване по-добре в кадър, но точно в момента, в който щракна бутона, мацката мръдна и се наложи Майло да направи още няколко опита.

За съжаление нито една от снимките не беше достатъчно хубава, затова той ги изтри и се отказа от идеята. Реши, че просто ще запомни добре лицето и тялото ѝ, като това ще му е достатъчно, за да се позабавлява довечера.

Но какво правеше момичето сега? Затвори багажника, отново погледна към моравата, замисли се за момент, отвори задната врата на джипа и отиде за последно да си избере още книги от купчината.

Майло дотолкова се беше прехласнал по нея, че така и не позна жената, която се приближи към хубавицата и ѝ подаде още няколко книги. А тя беше Бабс Руни. Дамата размени няколко думи с момичето, а след това ѝ подари доста скъпа на вид камера. Майло не можа да разпознае дали това не беше някой от тези нови дигитални фотоапарати, или пък беше видеокамера, но пък веднага прецени, че струваше доста пари. Мацката не искаше да я вземе, но Бабс настоя и сложи камерата най-отгоре на купчината книги. Майло погледна към джипа и забеляза на предното стъкло стикер на университет — значи мацката беше студентка, нищо чудно, че харесваше книгите.

Майло и сам не можа да повярва, че извърши следващите действия: слезе от колата и се приближи до момичето, като в бързината съвсем забрави, че мобилният телефон, даден му от господин Мериам, все още лежеше в скута му. При ставането апаратът се изтряска на асфалта и отскочи някъде под колата. Наложил се Майло да легне по корем и почти целият да се напъха отдолу, за да го вземе. Сетне изтърси една звучна псувня, захвърлил го небрежно на предната седалка

и затвори вратата на автомобила. Определено му трябваше да събере доста кураж, за да се реши да отиде и да заговори момичето. А защо не и да пофлиртува малко с нея? Все пак кой знае, тя можеше да си пада по мачовците. Е, не беше голяма работа, ако го разкараше или му се присмееше, така или иначе никой от познатите му нямаше да разбере.

И тогава го връхлетя неочаквана възможност — тя изпусна една от книгите, които държеше. Майло се втурна и бързо я вдигна.

— Взех я, взех я — извика той прекалено въодушевен. — Ето ви я, мис... — запъна се и сложи книгата най-отгоре на купчината в ръцете ѝ.

Камерата заплашително се плъзна, но Майло успя да я хване и помогна на момичето да я притисне под мишница. А след това не си спомняше дали успя да каже още нещо или не. Хубавицата имаше великолепно зелени очи. Майло никога преди не беше виждал такъв зашеметяващ цвят.

— Като актриса сте — изпелтечи той. — Снимали ли сте се във филм?

Момичето поклати глава.

— Сигурно учите някъде наблизо? — опита той отново, за да завърже разговор, и преглътна тежко.

— Да, така е — отговори му тя с усмивка.

Имаше хубав глас с лек южняшки акцент. Момичето понечи да си тръгне.

— Чакай! — извика Майло и се втурна след нея. — Нека ти помогна с тези книги.

— Не, благодаря. Ще се справя.

Майло замръзна на място и трескаво се зае да мисли какво да каже, за да я задържи, но изпусна момента. Тя си тръгваше. В главата му така и не изскачаше никаква идея, освен да ѝ каже „благодаря“. Да, благодаря! Е, би могъл да ѝ благодари, но за какво? Не, нямаше да се получи така, трябваше да измисли нещо друго.

Тя си тръгна. Искаше му се да извика, но мозъкът му беше зает с трескаво мислене. Колата ѝ вече се отдалечаваше. Майло я проследи с поглед чак докато автомобилът изчезна надолу по улицата, но преди това успя да зърне регистрационния ѝ номер и набързо да го запомни. Прерови джобовете си за химикалка и трескаво се заоглежда за парче хартия, където да го запише. Забеляза една книга, която лежеше в

краката му, вдигна я, безцеремонно откъсна един лист от нея и си записа номера на колата. По лицето му се разля доволна усмивка — все пак беше проявил доста съобразителност. Сега само щеше да провери регистрацията и да научи името и адреса ѝ, а след това можеше да отиде там и да се престори, че случайно отново я среща.

— Ако все още бях омъжена, щях да взема на съпруга си онзи комплект стикове за голф, чисто нови са — каза някаква жена зад него и успя да привлече вниманието му.

„А може би не всичко тук е боклук“, помисли си Майло.

— Нови ли казахте? — попита я той.

— Да.

— И колко струват?

Жената го изгледа объркано.

— Без пари е — каза тя и посочи с широк жест моравата пред къщата, — всичко е бесплатно. Не видяхте ли табелата? — Тя погледна към ъгъла на двора. — О, май е паднала. Ала аз все пак ще взема онези стикове... Имам племенник.

— Къде са? — прекъсна я Майло.

— Ей там, в храстите. Мисля, че съпругата на собственика им ги захвърли някъде там.

Майло не ѝ даде възможност да се върне и да ги прибере, а бързо се шмугна в храстите и докопа златните стикове за голф. Комплектът беше чисто нов и Майло внимателно го прибра в багажника на колата. Нови стикове за голф определено щяха да струват повече в eBay, отколкото някои издраскани. В този момент забеляза старец, който изнасяше малък телевизор с плосък екран през главния вход.

— О, това трябва да го взема — измърмори Майло под носа си.

Мина доста време, докато обикаляше наоколо в търсене на още полезни неща. Повечето бяха втора употреба, но той вземаше само качествените предмети, не и старотиите, а което беше най-хубавото, всичко му излизаше без пари. Със сигурност щеше да направи цяло състояние, когато пуснеше тези неща за продажба в eBay. Майло изведнъж отново си възвърна самочувствието — реши, че по нищо не прилича на пощурелите по градинската разпродажба хора, които сновяха из двора на къщата.

Успя да се вмъкне зад волана на автомобила си, като се вмести до кашона с чисто новата неразопакована готварска печка, която стоеше

на съседната седалка. В този момент телефонът на господин Мериам отнякъде зазвъня и на Майло му бяха необходими няколко минути, докато успее да го намери под кутията със сребърните прибори за хранене.

— Да? — обади се той.

— Къде беше досега? — изкрещя вбесен господин Мериам от другата страна на линията. — Сто пъти ти звъня вече.

— Седя тук и чакам да се обадите. Кълна се, телефонът звъни за пръв път. Сигналът е малко слаб... може би... — заоправдава се Майло.

Почувства се като пълен глупак. Как би могъл да забрави за какво всъщност бе дошъл при Руни.

— Скапани телефони! — изръмжа господин Мериам отсреща. — Слушай, задачата отпада.

— Не искате ли да...?

— Точно така, не искам. Някой ме е излъгал. Бях убеден, че нещото, което търся, е в сейфа на Руни, но там го нямаше.

Майло погледна към улицата точно в мига, когато колата на Руни завиваше иззад ъгъла.

— В момента той идва насам — съобщи на шефа си.

— Отлично. Чарли Броуди и Лу Стак вече са на път. Стой където си. Може да се наложи да им помогнеш, докато накарат Руни да говори — нареди Мериам.

— Не мисля, че това ще свърши работа, сър. Вижте... Тук възникна една ситуация.

— Какво?

— Тук възникна ситуация — повтори Майло. — Жената на Руни прави градинска разпродажба.

— Какво прави? — недоразбра шефът му.

— Градинска разпродажба. Тук е пълно със стотици хора — преувеличи Майло — и през цялото време влизат или излизат от къщата. Изглежда, жената иска да се отърве от всичко.

— Стой там и чакай! — нареди Мериам. — Трябва първо да говоря с Чарли и Стак, след малко ще ти се обадя.

Майло реши, че не е добра идея отново да оставя телефона някъде, където не може да го намери, затова го сложи на таблото пред себе си. Облегна се назад и зачака.

Спирачките на беembeто на Руни изскърцаха рязко, когато колата спря на алеята пред къщата. Мъжът още не беше слязъл от автомобила, когато започна бясно да крещи:

— Престани веднага! Какво правиш? Мигом го остави! Ей, ти... изчезвай оттам! — Руни задърпа цял вързоп дрехи от ръцете на някаква жена и заръмжа: — Махай се оттук веднага!

Майло имаше чувството, че пред него се разиграва сцена от нямото кино — действията на Руни го караха да се превива от смях. С лице, червено като домати, Руни налетя в тълпата и започна да блъска хората като разярен бик, за да се добере до жена си.

— И таз добра! — прошепна Майло, забелязвайки Бабс да се показва от другата страна на къщата с най-широката самодоволна усмивка, която беше виждал. Очевидно беше свикнала на яростните изблици на съпруга си.

— Какво си направила? — изкрещя Руни в яда си и профуча през една купчина книги. — О, господи! Не си пипала нищо в кабинета ми, нали? Пипала си! Пипала си го! Осъзнаваш ли въобще какво си направила! Всичко ли замина? Всичко ли е разграбено?

— Всичко от скъпоценната ти библиотека е изсипано някъде тук... Поне каквото е останало от нея — хладнокръвно заяви Бабс.

Руни невярващо поклати глава и се втурна към къщата. Бабс остана на двора и се усмихна на хората наоколо, които я гледаха предпазливо.

— Все още можете да вземете всичко! Безплатно е — извика тя. — Хайде, грабете каквото искате, само побързайте. Мъжът ми има доста тежък характер и след малко картинката тук може да стане доста ужасна. — Жената отново се усмихна, без да изглежда ни най-малко впечатлена от настъпването на споменатите събития.

Седнал в колата, Майло я наблюдаваше. Реши, че въпреки пластичните операции, които придаваха малко зловец вид на опънатото ѝ лице, и изкуствено напомпаните устни, Бабс все още изглеждаше като дама от класа. Или поне се обличаше така. Беше си сложила страхотен спортен екип от велур в лимоненозелено с пришити лъскави кристали, а към него носеше и високи токчета в същия цвят. Ноктите на краката ѝ, оцветени в червено, се подаваха отпред на високите ѝ отворени обувки.

Майло не беше съвсем сигурен колко още трябва да остане в изчаквателна позиция. Господин Мериам беше наредил да не прави нищо, докато не му се обади, но хората вече се качваха по колите и си тръгваха. А щом наоколо не останеше никой, семейството със сигурност щеше да забележи, че той все още виси там.

Но стопаните на къщата взеха решение преди него. Майло до такава степен се увлече от спора им, че не можеше да си тръгне.

Бабс пъхна ръце в джобовете на горницето си и, изглежда, се подготви за предстоящия сблъсък, когато мъжът ѝ изхвърча бесен от къщата и извиси глас като ранена хиена:

— Ти, глупава кучко! Какво си мислиш, че правиш? Знаеш ли какво си сторила? Изхвърлила си цяла златна мина, нещо, което струва милиони долари! — беснееше той. Кипящ от яд, Руни се огледа из двора, зърна купчина предмети, струпани в единия му край, и се втурна натам. — Може още да е тук... Може още да не е твърде късно — повтаряше, ровейки из купа. — Може да е затрупан някъде на дъното — мърмореше, докато мятеше бележници, пепелници и рамки със снимки зад гърба си. — О, моля те, Господи, нека да е тук. Нека да е тук!

— Е, това вече е върхът! — обади се предизвикателно Бабс. — Да се молиш на Бога! Такъв си лицемер!

Руни продължи да ровичка в купчината, без да обръща внимание на жена си, докато не се убеди, че това, което търсеше, не беше там.

— Защо? Защо ми причини това? — обърна се той към нея все още коленичил. — Сега той ще тръгне по петите ми, но няма само мен да убие, не, ще погне и теб. Точно така! Няма да повярва, че не съм ти казал за това. Защо? — повтори той почти през плач. — Защо го направи...

— Ти нямаше да ме вземеш с теб в Ню Йорк — каза Бабс.

— Ню Йорк ли? — Ченето на Руни увисна от изумление.

— Направила си го, защото нямало да те взема в Ню Йорк? — изкрещя той.

Бабс вдигна демонстративно лявата си ръка и погледна диамантения сватбен пръстен. Въздъхна леко, свали го и го запрати в лицето на съпруга си. Бижутото падна някъде в тревата до него.

— Какво, по дяволите, вършиш... Ти откачи ли! — извика той и изнервен, започна да претърсва тревата наоколо.

Жената отново пъкна ръце в джобовете си и му отправи един унищожителен поглед.

— Знаеше колко много исках да отида и да видя някое представление на Бродуей. Тогава ти ми каза, че не можеш да отделиш толкова време, помниш ли? Колко много те молих, но нямаше ефект. А после си намерил време да заведеш друга жена в Ню Йорк. На колко представления ходи с нея? — изсъска Бабс.

Руни я изгледа, останал без дъх, сякаш току-що го беше ритнала в гърдите.

— Искаш да кажеш, че всичко това е заради...

— Как можеш да си мислиш, че нямаше да разбере? Ти си ми изневерил, но за разлика от теб, аз имам верни дружки. Сюзън те е видяла в самолета. Тя ми каза, че жената, с която си бил, така те прегръщала, че висяла цялата на врата ти.

Руни се изправи, олюлявайки се.

— Ще те убия! — изръмжа той през стиснати зъби.

Бабс извади пистолет от джоба си.

— Не, няма да ме убиеш. Аз ще те убия!

Майло бе изумен от ставащото пред очите му и се страхуваше дори да премигне, за да не изпусне нещо. Дали ѝ стискаше наистина да го направи? Какъв ли беше този пистолет? Приличаше на тридесет и пети, максимум четиридесет и осми калибър. Щеше му се да приближи, за да го разгледа още по-добре, можеше дори да го открадне. Никога не е излишно да имаш и друг пистолет.

И пръстена... Трябваше да го грабне, преди някой друг да го е намерил. Погледът на Майло шареше между проблясващото в тревата бижу и оръжието. Дали не трябваше да се опита да спре тази откачена жена? Господин Мериам трябваше да разбере къде Руни е скрил това, което му е взел. Дали това беше същото нещо, което така отчаяно търсеше и Руни? Шефът трябваше да му каже какъв е този мистериозен предмет, за да може Майло да го потърси из боклуците, разпръснати в двора.

Бабс се разсмя и Майло я погледна. Смехът ѝ представляваше странна смесица от ръмжене и прокашляне. Жената продължи да се усмихва, докато вдигаше ръка и се прицелваше. Отекна изстрел. Руни се хвана за гърдите. Бабс отстъпи крачка назад и стреля втори път.

До ушите на Майло долетя женски писък. Той стреснато погледна в огледалото за обратно виждане и съзря мъж и жена, които стояха пред колата си. Мъжът държеше в ръката си мобилен телефон и снимаше разигралата се сцена. Майло се приведе, за да не влезе в кадър, а когато отново се осмели да погледне напред, видя Бабс, която стоеше изправена над проснатия си съпруг. Гледаше го внимателно, вероятно за да се увери, че е мъртъв. След миг се убеди, че е предал богу дух, свали пистолета и спокойно се отправи към къщата. Майло се надяваше да захвърли пистолета, за да може да го прибере след нея, но оръжието остана в ръката ѝ. Наемният убиец предпазливо надникна през прозореца на колата и проследи с поглед жената, която влезе в къщата. Секунда по-късно отвътре проехтя друг изстрел. Дали се беше самоубила, или просто стреляше по някоя от скъпоценностите на мъжа си?

Около тялото в тревата бавно започнаха да се скупчват уплашени хора. Майло веднага реши, че всички са тръгнали натам с идеята да приберат пръстена.

— О, няма да стане — измърмори той, изскочи от колата и изтича към лежащия на тревата Руни.

Знаеше къде точно беше паднал пръстенът, затова побърза да коленичи до него, като се престори, че с дясната ръка опипва пулса на врата му, докато с лявата докопа бижутото и дискретно го пъхна в джоба си.

— Мъртъв ли е? — извика някаква жена.

Майло кимна. Не погледна към нея, защото не искаше лицето му да се набива на очи.

— Обадох се на 911 — извика друг.

Тълпата от любопитни вече се приближаваше към Руни и Майло забързано се върна обратно в колата си, сниши глава и запали двигателя. Щеше да почака, докато му се удаде възможност да си тръгне незабелязано, и понеже не му се искаше някой да запомни регистрационния номер на автомобила, трябваше да обърне и да поеме нагоре по хълма. Веднага щом свърнеше в първата пресечка, дърветата щяха да го скрият от погледите им.

Много му се искаше да извади пръстена от джоба си и да го разгледа, но не посмя. Можеше някой да мине покрай него и да го види. В този момент телефонът пред него иззвъня и го стресна.

— Да? — обади се Майло.

— Можеш да се прибиращ. Чарли Броуди и Лу Стак ще се погрижат за двамата Руни.

— Тук възникна нова ситуация... — каза Майло.

— Да, да, знам, градинската разпродажба. Чарли и Стак ще ги замъкнат на някое тихо местенце. Те са специалисти в това. Ще накарат Руни да проговори...

— Сър, трябва да са доста добри специалисти. В момента като го гледам, Руни няма да говори с когото и да било.

[1] Сайт за електронна търговия. — Б.пр. ↑

[2] Луксозна марка японски автомобили, произвеждани от заводите на „Хонда“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Понякога тревогите около баба й я караха да се чувства толкова напрегната, че стомахът й се свиваше и Лира нищо не можеше да хапне. По време на тревогите около експертизата на доктор Тимъти Фриймън Лира отслабна с три килограма, но щом известният психиатър най-накрая изказа пред съда заключението си относно менталното здраве на Джиджи, тя бързо успя да възвърне нормалното си тегло.

Кристофър Прескот-младши, синът на обичната й баба, както и съпругата му Джудит се падаха родители на Лира, въпреки че тя мразеше да си спомня този факт. Те бяха хората, които поставиха началото на грандиозна съдебна лудост, когато Джиджи веднъж съобщи по време на вечеря, че смята да говори с адвоката си и да промени някои от условията на финансовия си фонд. И понеже Джиджи прекарваше доста време с един възрастен джентълмен вдовец, за когото самата тя се изказваше доста ласкаво, синът й, не без известен натиск от страна на съпругата си, допусна, че майка му възнамерява да включи въпросния джентълмен в завещанието си. Не дай си боже, можеше дори да реши да остави всичко на него... А самата вероятност да бъдат лишени от богатството на Джиджи, караше родителите на Лира да настръхнат. И двамата бяха свикнали с луксозния начин на живот, който парите на баба Джиджи осигуряваха, и в никакъв случай не искаха нещата да се променят.

И така, преди да реализира плана си, Кристофър хитро изчака двамата братя на Лира — Оуен и Купър, да заминат извън страната по работа. Под претекст, че Джиджи е вече в напреднала възраст, той и адвокатът му подадоха иск в съда за поемане на попечителство над делата й. В исковата молба се сочеха твърдения за умствена неспособност на Джиджи сама да ръководи действията си и Кристофър настояваше съдът да го упълномощи да се разпорежда с всички финансови дела на възрастната дама, както и да отговаря за здравословното й състояние.

Съдът назначи експерта доктор Фриймън, който трябваше да определи състоянието на бабата. Лекарят се оказа професионалист, който не се връзва на глупости, и много мил човек, когото Джиджи веднага хареса. Той проведе няколко изследвания, които да определят умственото здраве и психическото състояние на възрастната дама. Имаше с нея и няколко двучасови сесии, в които двамата обсъждаха всичко — от Христофор Колумб до космическите совалки. Джиджи с готовност се съгласи да съдейства дори при назначените ѝ от доктор Фриймън медицински изследвания в близката болница, които включваха и скенер на мозъка.

Резултатите от всички тестове и изследвания бяха точно такива, за каквито Лира се беше молила горещо. Като се изключат наченките на артрит в коленете и китките на баба Джиджи, възрастната дама беше в цветущо здраве и с бистър ум, остър като бръснач. Нямахме и следа от Алцхаймер или друга форма на старческа деменция и напук на предположенията на снаха ѝ, Джиджи не показваше никакви признаци на изкуфяване.

Но истинската изненада дойде в самия край на съдебния процес. Съдията имаше копие от документите за финансовия фонд на Джиджи и точно преди да произнесе присъдата, той запита Кристофър Прескот дали си е правил труда да ги прочете.

— Не, Ваша чест, не съм ги чел — призна си Кристофър. — Но майка ми имаше моето одобрение, когато преди три или четири години направи промени във финансовия си фонд.

Съдията кимна разбиращо.

— А по същото време уверен ли бяхте, че майка ви е в пълно умствено здраве? — попита съдията.

— Абсолютно — отговори Кристофър. — Само в последно време у нея се забелязват признаци на... объркване.

Съдията го погледна и вдигна папката с финансовите документи.

— Виждам, че с промяната на финансовия фонд тя ви е предоставила годишна издръжка в размер на двеста хиляди долара.

— Да, тази сума ми беше отпусната, но ви уверявам, че нямаше да я приема, ако знаех, че майка ми е неспособна да взема трезви решения — обясни Кристофър Прескот.

— Господин Прескот — започна спокойно съдията, — само за протокола споменавам, че съгласно условията на финансовия фонд, в

случай че майка ви изпадне в състояние, което не ѝ позволява сама да ръководи делата си и да взема решения, неин попечител ще стане внучката ѝ Лира Декорси Прескот. Същата ще има и пълномощията да взема всякакви решения, които касаят финансовите дела и здравословното състояние на госпожа Прескот.

— Но аз съм наследник на имотите ѝ, когато майка ми почине — възрази Кристофър.

— Не, не сте — поклати глава съдията.

Кристофър зяпна от изненада и си остана така — с отворена уста. Физиономията му беше почти толкова комична, колкото тази на съпругата му. А Джудит изглеждаше така, сякаш току-що е слязла от влакче на ужасите.

След това съдията приключи делото, като разпореди, че Джиджи е в пълна способност сама да управлява финансите си.

През цялото време на гнусния процес баба Джиджи остана невъзмутима. А след произнасянето на съдебното решение тя потупа сина си по ръката, целуна снаха си по бузата, прегърна Лира през кръста и предложи да заведе всички на обяд в любимия ѝ ресторант.

Лира от малка беше разбрала колко невероятна жена е баба ѝ, но след делото за пореден път осъзна, че Джиджи притежава сила, която не е за подценяване. Баба ѝ дори си имаше приказка за това, казваше: „Щура като лисица“. И все пак това си беше нейната Джиджи. Тя дотолкова беше успяла да очарова психиатъра и съдията, че когато излязоха резултатите от медицинските изследвания, дори те изглеждаха доволни и успокоени, колкото Лира. Джиджи винаги знаеше какво точно прави и защо.

Но въпреки победата в съда, Лира беше сигурна, че баща ѝ няма да прекрати жалките опити да се добере до контрола върху парите на майка си. Щеше да се опитва да докаже, че тя е неспособна сама да ръководи действията си. Баба ѝ беше успяла да спечели този рунд, но Лира се притесняваше, че при следващия опит щеше да бъде далеч по-трудно.

А самата Джиджи, определено не ѝ помагаше особено в тази битка — от време на време възрастната жена правеше неща, които бяха меко казано странни: през последните девет месеца баба ѝ три пъти бе ремонтирала банята на долния етаж в дома си. Лира сериозно започна да се притеснява, когато разбра за поредното преоборудване. Първо

Джиджи реши, че иска да разшири помещението, като за целта събори преградната стена между килера и банята. Само няколко седмици покъсно ѝ хрумнаха други промени. Тя заяви, че вътре трябва да се вместят още един душ, широка нова мивка и изцяло нови плочки на пода.

Ала щом ремонтът беше готов, баба ѝ изведнъж направи нова модернизация — шкафчетата, току-що вградената мивка и душът бяха демонтирани и дарени като вещи втора употреба за „Родината на човечността“. Майсторът, който изпълняваше поръчката, един изключително търпелив и приятен човек — Харлан Фишуотър, не се оплакваше. Наложиха му се да смени настилката на целия под с нови плочки от шуплест варовик, да монтира шкафчета за баня от естествено дърво и плот за умивалник от гранит, както и съвсем нова широка мивка. Освен това за трети път смени облицовката на стените.

Харлан тъкмо щеше да започва да майстори нови полици в мазето, когато Джиджи реши да говори с архитект, за да преустрои съвсем новата си кухня. Тогава Лира отново започна да слабее от притеснение. Осъзнаваше, че Кристофър и Джудит ще си намерят оправдание да подновят атаката. Въпреки уверенията на Джиджи, че всичко е наред, Лира не можеше да проумее на какво се дължи странното ѝ поведение. Това продължи до мига, когато по една случайност разбра, че Харлан всъщност се опитва да се справя с отглеждането на пет деца, а съпругата му наскоро е останала без работа. Човекът работеше много съвестно, но заради икономическата криза не бяха много хората, които се заемаха с ремонти в домовете си и вграждане на нова мебелировка. Така Джиджи щедро беше решила да му осигурява работа.

Но едва ли това бе единственият случай, в който действията на възрастната дама бяха повече от странни. Този уикенд тя изчезна нанякъде, без да се обади къде отива, а Лира изпадна в нервна криза, докато я дочака да се прибере у дома. Баба ѝ се извини, задето ѝ е причинила тревоги, но така и отказа да ѝ обясни къде е била.

„Била е в неизвестност два дни...“, щеше да рече баща ѝ и това би му дало повод да поднови делото.

А върхът на всичко беше случката със светената вода. За бога, за какво ли ѝ беше нужна пък тя?

Лири благодарил наум, че трафикът по магистрала I-5 в посока юг не бе твърде натоварен. Малко шофиране на спокойствие щеше да ѝ даде възможност да обмисли срещата си с Джиджи, преди да е дошъл отец Хенри.

Момичето натисна газта, за да се престрои в друга лента, но някаква кола ѝ засече пътя и се наложи да забие спирачки. На задната седалка зад гърба ѝ се посипаха книги и дивидита, които ѝ напомниха, че трябва да реши какво ще прави с тях. Лира си спомни случилото се следобед и поклати замислено глава.

Градинската разпродажба бе привлякла вниманието ѝ, докато се луташе с колата през онзи скъпарски квартал. Лира от дете беше очарована от този ритуал, при който хората излагаха на показ и най-личните си вещи и се надяваха да получат малко пари в брой срещу тях.

Може би някои виждаха в тези разпродажби добра възможност да се сдобият с доста евтини неща, но Лира предпочиташе да гледа на тях като на разказване на история. Винаги докато разглеждаше предметите, които собствениците бяха решили да изложат, тя неизменно си представяше и някаква случка, свързана с вещите. Замисляше се как са се появили те в живота точно на тези хора. Беше ѝ забавно да си съчинява сюжети. Никой не знаеше какво се върти в главата ѝ и затова тази малка странност не правеше впечатление.

Обикновено на разпродажбите не се заглеждаше по дрехите, но веднъж видя една красива снежнобяла сватбена рокля в стил от седемдесетте години, изцяло запазена, все още с етикетите. Очевидно никога не беше обличана. В кутия с бижута на същата разпродажба беше намерила и гривна с гравирани надпис: „Обичам те завинаги, Джон“. И въображението ѝ зарисува картина на влюбени млади хора, които са били на път към олтара. Дали жената или мъжът беше решил нещо друго? Така една драматична история се преливаше в друга, събудени от малкия етикет на роклята и надписа на гривната.

Разпродажбата, привлякла вниманието ѝ днес, беше доста странна. На Лира все още ѝ беше трудно да си съчини причината, която я беше породила. Онази побесняла жена изхвърляше ценностите си, а очите ѝ светеха с някакъв особен блясък. Изглежда, отчаяно се опитваше да се отърве от всичко и крещеше на хората, че могат да вземат каквото пожелаят.

За Лира най-голямата слабост бяха книгите. Никога не можеше да подмине книга, без да я разгледа, затова вниманието ѝ веднага бе привлечено от голямата купчина в двора на онази къща. Но истинското изумление от това, което откри, настъпи, когато коленичи и взе в ръце няколко тома. Бяха доста стари. Отвори някакво разпърпано копие на „Гроздовете на гнева“ и се взря в титулната страница, а там ясно си личеше автографът на самия Джон Стайнбек. Лира видя годината на издаване, осъзнавайки, че вероятно държеше в ръцете си копие от първото издание. Остави внимателно книгата настрана и се пресегна за друга, беше „Властелинът на пръстените“, отново с подписа на Толкин. Лира прегледа още десетина екземпляра с класически произведения и откри още автографи. Не можеше да повярва на очите си. В тази купчина, безредно изсипана на тревата, се намираха безценни книги, повечето от които първи издания, с подписите на авторите им. Със сигурност истеричната жена, която тичаше из двора, не можеше и да си представи какво богатство е изнесла за раздаване.

Лира се опита да ѝ обясни, че книгите струват цяло състояние, но, изглежда, на нея не ѝ пукаше. Всъщност дори спомена, че ако никой не ги вземел, щяла да направи голяма клада отпред на моравата и да ги залее с бензин. Лира се ужаси пред подобна възможност и побърза да се върне при купчината, за да спаси колкото се може повече от книгите, пренасяйки ги в колата си.

На път към къщата на баба ѝ тя се зачуди какво да прави с тях, но докато измислеше, трябваше да им намери безопасно място, където да ги прибере. Изданията бяха много ценни и не можеше да рискува да им се случи нещо. Къщата на Джиджи беше малка и Лира реши, че не е честно да моли баба си да ги задържи там. Апартаментът, който двете със Сидни деляха, въобще не влизаше в сметките — така или иначе вече беше претъпкан с книги и дрехи и повече нямаше никакво място. Като вариант оставаше само семейното ранчо в Тексас, където Лира и двамата ѝ братя бяха наследили земя от дядо си.

Момичето отби от пътя и се обади на икономата, за да му каже, че ще изпрати по куриер няколко кашона с книги. Пратката трябваше да пристигне до седмица, а той би могъл да я сложи в спалнята ѝ.

Лира затвори телефона и зави към паркинга на една закусвалня „Макдоналдс“, за да провери с GPS-а^[1] къде се намира най-близката куриерска фирма. Докато разтоварваше книгите, Лира забеляза кутията

с дивидита и компактдискове, които беше прибрала от ливадата. Съвсем ги беше забравила. Точно в момента нямаше време да ги преглежда, затова реши да изпрати и тях към ранчото. Четиридесет и пет минути по-късно момичето отново беше на магистралата, а книгите, дисковете и дивидитата пътуваха към Тексас. Единият проблем беше разрешен. Време беше да се заеме с другия.

Джиджи живееше в тих квартал на север от Сан Диего. Беше симпатично малко местенце, където имаше само редица от единадесет къщи в ярки пастелни цветове, сякаш запазени по чудо от някоя друга епоха, останала далеч от техническия прогрес. Домовете бяха наредени като огърлица от източната страна на улицата с невероятна гледка към океана. Кеят и най-близките магазини бяха на по-малко от километър, а съвсем близо имаше магазин за кафе и малък пазар за плодове и зеленчуци.

Гаражът на Джиджи се намиреше зад къщата, като единственият начин да се добере до него беше през страничната алея. Лира зави, остави колата и мина между домовете, за да стигне до ниската ограда от ковано желязо, която ограждаше малкото дворче пред къщата на Джиджи.

Лира имаше ключ, но реши да почука, а няколко секунди по-късно баба ѝ отвори вратата.

— Лира Декорси Прескот — посрещна я радостният възглас на възрастната дама. — Какво, за бога, те е довело на верандата ми? — Джиджи се опитваше да не се усмихва, но очевидно бе радостна, че Лира е у дома, въпреки че още не можеше да повярва на очите си. Възрастната жена отстъпи навътре, за да направи място на внучката си да мине, и побърза да я подкачи: — Да не би телефонната компания да е фалирала? Сигурно затова не си могла да ми се обадиш предварително, че ще дойдеш?

— Знам, трябваше да ти звънна — каза Лира и целуна баба си по бузата.

— Щях да ти сготвя любимата супа с морски дарове — сгълча я мило възрастната жена.

— А има ли все още някакъв шанс да я приготвиш? — с надежда попита Лира.

Но преди да дочака отговор, момичето занесе чантата с лаптопа си на горния етаж, където се намиреше спалнята ѝ. Когато се върна,

баба ѝ беше в кухнята и ровичкаше между тенджерите и тиганите.

— Не се ли радваш да ме видиш? — попита Лира.

— Разбира се, че се радвам — измърмори Джиджи. — А утре най-напред ще трябва да отидем до пазара. За супата ще ми е нужна прясна риба. Я по-добре да си направя списък за покупките, че да не забравя нещо. В хладилника има студен чай.

Лира си наля една чаша и седна край кухненската маса.

Баба ѝ най-накрая намери тигана, който търсеше, и го сложи на печката.

— Аз винаги си слагам и малко лимон в чая — каза възрастната дама. — Защо си тук, Лира? Нали не си си похарчила цялата издръжка, която дядо ти ти остави? Не, естествено, че не си. Човекът щеше да се обърне в гроба, ако предполагаше дори, че би прахосала парите си ей така.

— Не съм докосвала парите от издръжката — засмя се Лира. — И не ми трябва никакви пари.

— Тогава сигурно е станало нещо в училище? — попита Джиджи и избърса ръцете си в една кърпа. — Какво става там? Справяше се доста добре...

— Нямам проблеми и с ученето — увери я Лира. — Всичко е наред.

— Колко седмици още ти остават? — попита баба ѝ, докато ровеше в едно чекмедже, откъдето измъкна розова тетрадка и молив и седна на масата срещу Лира. — Картофите свършиха и ако не си запиша, ще забравя да купя — рече тя. — Е, знам защо си тук, заради баща ти, нали?

— Искаш да кажеш, заради твоя син — поправи я внучката.

— И майка ти — продължи Джиджи, сякаш момичето не беше казало нищо. — Пак са те притеснявали, нали?

— Не, *те* не са ме притеснявали. Всъщност от доста време не съм говорила с тези двамата, а и не възнамерявам скоро да го правя.

— Скъпа, трябва да спреш да ги наричаш „тези двамата“ — засмя се Джиджи.

„Е, всъщност се опитвах да бъда възпитана“, помисли си Лира, която можеше да измисли далеч по-цветуц израз за неблагодарните си, предвзети и алчни родители.

— Обади ми се отец Хенри — каза тя.

Джиджи остави молива и въздъхна.

— Той си пада малко мърморко, нали? Не ме разбирай погрешно, като човек е много симпатичен — побърза да добави Джиджи, — но все се впряга за дреболии. Май ще си докара сърдечен удар, ако не се научи как да се отпуска. Стресът убива — добави възрастната жена убедено.

— Бабо, *ти* си тази, дето му докарва стрес! Отец Хенри е много недоволен от теб.

Джиджи веднага схвана за какво говореше внучката ѝ.

— На никого не съм навредила с това, че съм си взела малко вода. А и винаги я подменям, не оставям купата празна.

— Не е купа, а купел — поправи я Лира. — И как така я подменяш?

— Нося си две големи бутилки вода „Перие“ и след като си наля от светената колкото ми трябва, винаги доливам от тях.

— Доливаш с газирана вода... — изуми се Лира.

— Точно така, скъпа.

Това определено нямаше да се хареса на свещеника.

— Може би когато говориш с отец Хенри, не е добра идея да споменаваш, че водата е газирана — предположи момичето.

— Да говоря с него ли? — удиви се Джиджи.

— Поканила съм го на гости утре вечер. Може би ще се съгласи да остане на вечеря с нас.

— Скъпа, харесва ми да съм общителна и знам, че това е и твой дом, но ще ми кажеш ли защо си го поканила? — попита баба ѝ.

— Джиджи, много добре знаеш защо. — Лира нервно прокара пръсти през косата си. — Надявам се да успее да те вразуми. И преди те е предупреждавал за краденето на светената вода. Защо продължаваш да го правиш?

— *Крадене* е толкова грозна дума. Аз си *вземам* светена вода. *Вземам* си — наблегна на думата Джиджи. — А отговорът на въпроса ти се намира отвън. Излез на верандата и погледни градината на госпожа Кастман и по-специално лехите с цветята и сандъчетата край оградата, а след това сравни нейния и моя двор.

— Но, Джиджи...

— Върви, върви — махна с ръка баба ѝ.

Беше безсмислено да спори. Лира излезе на верандата и огледа двете миниатюрни дворчета, след което се върна в кухнята.

— Какво видя? — попита я старата жена.

— Цветята на госпожа Кастман са цъфнали, а твоите не.

— Нейните направо са отрупани с цвят, Лира, а моите вехнат — поправи я Джиджи. — Същото се случи и миналата и по-миналата година. Тази пролет реших да купя точно същите като нейните и да ги поливам толкова често, колкото и тя, но виж резултата! А и в моя двор е слънчево колкото и в нейния. — Бабата млъкна за миг и тайнствено изгледа внучката си. — Тогава една неделя я видях да излиза от църквата. Носеше пластмасова туба с вода. Разбрах откъде я е взела и я проследих до вкъщи, където тя тихомълком поля всичките си цветя със светената вода. Ето защо, млада госпожице, аз също реших, че трябва да си взема.

Как можеше човек да спори срещу подобна желязна логика?

Лира се усмихна, но когато се сети, че свещеникът ще им гостува, се попритесни. Ако човекът останеше и за вечеря, дали щеше да успее да издържи до десерта, без да изхвърчи вбесена навън?

[1] Електронно устройство за навигация и ориентиране в пътната обстановка. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Отец Хенри прекара чудесна вечер. Предварително се обади на Лира, за да ѝ каже, че ще дойде на гости след литургията в пет часа следобед. Свещеникът възнамеряваше да проведе един сериозен разговор с Джиджи Прескот и най-късно в шест и половина да се върне в енорийското си жилище. Там щеше да вечеря със студени остатъци от предишната вечер, но апетитният аромат на подправки, който се носеше от кухнята на Джиджи, го убеди да остане.

Ястията, които бабата приготви, бяха божествени на вкус и достойни за трапезата на някой крал. Може да се каже, че те бяха съществена част от плана ѝ да сломи съпротивата на свещеника. С помощта на Лира Джиджи поднесе салата от пресен спанак, ребърца с гарнитура йоркширски пудинг, нейния запазен специалитет от „картофки само с осем хиляди калории“ и аспержи. За десерт имаше домашно приготвен ябълков пай с канела и сладолед.

Отец Хенри беше висок и слаб мъж, но тази вечер хапна като за трима. Накрая Лира не можеше да си представи къде намира място да побере всичката храна. Джиджи беше решила да не готви прочутата си супа с морски дарове, а вместо нея да поднесе червено месо с аргумента, че така или иначе всички мъже обичат пържоли. Очевидно и свещеникът не правеше изключение и дотолкова му се услади, че си сипа допълнително.

След вечеря Джиджи сервира кафе в дневната, но малко по-късно предложи да излязат на верандата и да се настанят в люлеещите се кресла, за да обсъдят „тази ситуация със светената вода“.

Лира остана в къщата, не ѝ се искаше баба ѝ да се почувства така, сякаш са се наговорили със свещеника да ѝ се карат. Джиджи и отец Хенри си хортуваха тихо и вятърът отвяваше думите им надалеч, затова Лира не можа да чуе много. Ала по някое време свещеникът се разсмя с глас и Лира реши, че това е добър знак. Малко по-късно отец Хенри я извика, за да се сбогува, и момичето реши да го изпрати до

колата му. Искаше ѝ се да разбере какво са решили за „ситуацията“ със светената вода.

— Баба ти ми даде дума, че повече няма да пипа водата. Предложих ѝ няколко алтернативи, ако трябва да бъдем честни... — призна си с усмивка свещеникът. — Но тя каза, че нямало да бъде същото...

— Но ви обеща повече да не взема от светената вода, нали?

— Точно така.

— Добре, но ако се появи още нещо, свързано с баба, моля ви да ми се обадите само на мен. Не ми се иска да тревожим ненужно останалите членове на семейството.

— Тя ми даде дума — напомни ѝ свещеникът.

„Да, точно така, помисли си Лира, сигурна съм, че го е казала с най-добри намерения“.

— Ако се наложи, ще ти се обадя — обеща отец Хенри.

— Благодаря ви — усмихна се успокоена Лира.

Свещеникът отвори вратата на колата си, ала спря за момент и каза тихо:

— Ако все пак се изкуши и си вземе още малко светена вода, помоли я да не я подменя с газирана. Веднъж от купела все още излизаха мехурчета, когато един от енорияшите ни Бил Брадшоу се случи да се навърта около него. Човекът реши, че се е случило чудо, и ако пасторът беше видял, нямаше да остане очарован.

Лира се постара да сдържи смеха си, чак докато колата на отец Хенри зави зад ъгъла. Връщайки се към верандата, тя забеляза, че завесите в къщата на госпожа Кастман леко потрепнаха. Лира се усмихна, съседката им сигурно умираше от любопитство.

Момичето се прибра и отнесе чиниите от трапезарията в кухнята, а докато зареждаше миялната машина, откъм дневната проехтя смеха на Джиджи. Лира надзърна да види какво става и завари баба си да разправя нещо забавно на двама мили съседни, възрастно семейство, които живееха малко по-надолу по улицата. Докато внучката приключи с почистването, компанията на Джиджи се беше увеличила с още четирима души. По-рано през деня момичето се зачуди защо баба ѝ приготвя два пая, но сега разбра — познати и съседни често се отбиваха на гости и старата винаги се стараяше да ги почерпи. Тя беше чудесна домакиня. Когато Лира беше малка, много

обичаше да сядна на най-горното стъпало в къщата и да слуша как Джиджи разказва истории и забавлява гостите си. Още оттогава момичето искаше да прилича на баба си — една истинска благородна южнячка.

Родена в Александрия, Южна Каролина, прекрасно малко градче, само на час път от Чарлстън, с кръщелното име Лира Колет Декорси, Джиджи бе израснала като галеното дете на Бьорегард Декорси. Той беше предприемач и собственик на единственото предприятие в региона — текстилна фабрика „Декорси“. Беше посещавала най-добрите училища и колежи в Европа и само месец след като се беше върнала у дома, на осемнадесетгодишна възраст, Джиджи се запозна с Тобиас Кристофър Прескот. Това беше мъжът, когото баща ѝ бе нарекъл „надут петролен барон от онзи нецивилизован щат Тексас“.

Година по-късно двамата с Тобиас спретнаха най-разточителната сватба в историята на градчето Александрия. И до днес Джиджи разказваше на внучката си как някога пред олтара е дала клетва да обича и почита съпруга си, но нарочно забравила да спомене думата „да му се подчинява“. Подчинението на съпруг според Джиджи си беше чиста глупост. Явно баба ѝ си е била упорита и твърдоглава още тогава, но дядо Тобиас, изглежда, нямаше нищо против отношението на съпругата си, тъй като бракът им бе здрав и щастлив цели четиридесет и две години.

Лира знаеше, че никога няма да намери съпруг като дядо ѝ Тобиас, такъв човек се срещаше само веднъж. Момичето даже се съмняваше, че в наши дни подобни мъже въобще съществуват. Тези, които тя познаваше, бяха до един егоцентрични, влюбени в парите и откачени на тема секс, които очакваха да си легнат с жената три часа след като са се запознали. Естествено всички оставаха много разочаровани и леко шокирани, когато Лира им отказваше и се прибираше вкъщи сама.

В един момент момичето започна да мисли, че любовта просто не е за нея. Беше ѝ писнало да излиза, повече ѝ харесваше да е сама. Защо да променя нещо, което я устройваше?

Минаваше единадесет, когато Лира слезе да провери дали е заключено и да пожелае „лека нощ“ на баба си. Спалнята на старата беше на долния етаж, закътана в задната част на къщата. Вратата беше отворена и Джиджи тъкмо пристягаше колана на нощния си пеньоар.

— Денят беше много хубав, нали? — каза тя, щом видя внучката си.

— Така е. — Лира влезе в стаята и седна на края на леглото. — Всяка вечер ли имаш толкова много гости?

— Не, разбира се, че не — усмихна се Джиджи, — въпреки че семейство Паркър, които живеят две врати по-надолу в розовата къща, обичат честичко да ме навестяват.

— Радвам се — каза Лира, загледана в снимката, поставена в рамка на нощното шкафче: баба й и дядо й, хванати за ръце, снимани пред два расови коня. — Липсва ли ти ранчото понякога? — попита Лира.

— О, да. Цял живот то е било моят дом...

— Понякога си мисля, че си тръгна оттам заради нашите...

Джиджи я изгледа добродушно и нарочно пропусна въпроса.

— Обичам Калифорния — сговорчиво рече старата. — Идването тук ми се отрази много добре.

— А липсва ли ти дядо Тобиас? — усмихна се Лира.

— Много — замислено каза Джиджи. — Харесваше ми да съм омъжена.

— Мислила ли си някога да се омъжиш отново? Сигурна съм, че дядо Тобиас би искал да си щастлива.

— О, не, не, никога не бих го сторила. Мисля, че в живота срещаме единствения мъж само веднъж, Лира, а за мен това беше Тобиас.

— Единствен като какво?

— Единствената истинска любов — отговори благо баба й. — А сега отивай да си лягаш.

— Не знаех, че си такава романтичка — усмихна се внучката и целуна Джиджи по бузите, пожелавайки й лека нощ.

Щом се настани в леглото си, Лира се замисли за всичко това, което баба й и дядо й бяха успели да постигнат заедно. Бяха превърнали малкото си ранчо в Тексас в империя, разпростираща се на хиляди квадратни метри площ, в която се добиваше петрол и се отглеждаха говеда и чистокръвни коне. Това беше идеалното място за живот на едно семейство и двамата някога са се надявали да напълнят къщата с деца, но бяха успели да имат само едно. Бяха обграждали

сина си Кристофър с огромна любов и внимание и се бяха надявали един ден той да поеме ранчото.

Синът им беше отраснал, без да е лишаван от нищо, но семейните дела го интересуваха твърде слабо. Скоро след завършване на колежа се беше оженил за популярната из светските партита в Далас Джудит Торндайк, а след това двамата се бяха върнали в ранчото. Ала въпреки усилията на родителите му, той и снахата успешно отбягваха поемането на каквито и да било отговорности.

Животът на родителите ѝ винаги беше изпълнен с екзотични пътувания и светски задължения, принудително прекъсвани на три пъти заради бременности на Джудит. Двамата братя на Лира — Оуен и Купър, бяха родени само с година разлика, а Лира се беше появила пет години по-късно.

Благодарение на баба ѝ и дядо ѝ детството ѝ в ранчото бе истинска идилия, въпреки че родителите ѝ рядко се мяркаха наоколо. Докато Кристофър и Джудит обикаляха по света, Оуен, Купър и Лира пораснаха под любящите грижи на своите баба и дядо. Така децата бяха насърчавани сами да търсят нещата, с които искат да се занимават. За Оуен и Купър страст се оказа ранчото, а интересите на Лира бяха насочени към далеч по-артистична сфера: тя се влюби в правенето на филми.

Родителите ѝ бяха дълбоко разочаровани от необичайните интереси на дъщеря си. И двамата се надяваха, че момичето ще заеме достойно място в обществото, като се омъжи за някой от богато и уважавано семейство. Но Джиджи насърчаваше Лира да преследва мечтите си.

И така, след като внучка ѝ завърши колеж, Джиджи прехвърли ранчото на Оуен и Купър и се премести в Калифорния. Лира беше решила да остане там и да учи в един от най-добрите кинематографски университети в страната, а баба ѝ искаше да е около нея. За това, както и за толкова много други неща в живота си, Лира бе безкрайно благодарна на Джиджи и винаги се опитваше да я защити.

Въпреки че възрастната дама бе чудесна жена, в никакъв случай не можеше да се каже, че е идеална. Тя също имаше своите чепати страни. Например баба ѝ можеше да обсъжда политика само с демократи, защото, по нейното ексцентрично мнение, само те бяха достатъчно интелигентни и здравомислещи, докато същото не можеше

да се каже за републиканците. В това отношение Джиджи беше упорита като магаре. Освен това доста си падаше по суеверия. А и както се оказа, крадеше и светена вода.

След неделната литургия Лира и Джиджи отидоха на пазар. Разхождаха се между сергиите и след като купиха портокали, грозде и огромен букет от разноцветни хризантеми, двете седнаха да обядват в едно ресторантче с гледка към плажа, а след това се прибраха вкъщи пеша. На Лира ѝ харесваше спокойствието, което времето, прекарано с Джиджи, ѝ носеше, но знаеше, че ще трябва да се върне в Лос Анджелис. Късно следобед прегърна баба си за довиждане и се отправи на север по магистралата.

Колата ѝ още не беше завила зад ъгъла на бабината ѝ къща, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Лира отби встрани и извади телефона от чантата си. Беше Купър.

— Как е Джиджи? — попита брат ѝ.

— Добре е.

— Още ли е все така вироглава?

— О, определено — засмя се Лира.

— Значи всичко е наред... Въпреки че все още смятам, че тя трябва да се върне в ранчото, където двамата с Оуен ще можем да я наглеждаме.

— Тя не иска да се връща, а и не мисля, че има нужда от опека. Чудесно може и сама да се грижи за себе си.

— Хей, аз също като теб се опитвам да я защитя. Слушай, обаждам ти се, за да ти кажа... Новината няма да ти хареса особено... — започна брат ѝ.

— Казвай, Купър — настоя нетърпеливо Лира.

— Майка и татко току-що са си купили къща в Ла Джола, недалеч от Джиджи.

— Какво? — изуми се момичето и едва не изпусна телефона. — За какво им е да го правят?

— Татко каза, че искали да са близо до баба, ако ѝ потрябвало нещо през последните години от живота ѝ.

— А, да бе! — изфуча Лира. — Отнасят се с нея, сякаш е на преклонна възраст, а жената е към седемдесет! В днешно време човек на тези години не е стар, а и освен това баба е в цветущо здраве...

— Само ти казвам какво ме уведомиха... — прекъсна тирадата ѝ Купър.

— Няма да се вържа на това, а и ти не се подлъгвай — ядоса се Лира. — Всичко е заради парите ѝ. Те искат да са близо до *тях* много повече, отколкото да са около *нея*. Кълна се, не мога да проумея как Джиджи се примирява с тяхната безочлива алчност.

— Може би защото той е неин син.

Лира пренебрегна думите на брат си, въпреки че бяха самата истина, и каза:

— Всеки път, щом тези хора направят нещо ужасно и аз я помоля повече никога да не им проговори, тя все повтаря едно и също: „Не се тревожи за това“ и слага край на дискусията.

— Както вече ти споменах, той все пак е неин син.

— Знам. — Тя млъкна, вбесена.

— Сега трябва да вървя — извини се брат ѝ. — А ти добре ли си?

— Добре съм — въздъхна момичето.

— Ще се чуваме — каза Купър и прекъсна връзката.

Лира си пое дълбоко дъх и реши да не позволява на тези новини да я разстроят. Чакаше я много напрегната седмица, но нещата щяха да вървят лесно, ако успееше да запази спокойствие и да се концентрира.

И в този миг сякаш чу думите на баба ѝ: „Не се тревожи за това, не се тревожи...“.

И се усмихна.

СЕДМА ГЛАВА

Не ѝ трябваха предупредителните знаци.

Лира въведе кода в електронната система, която отваряше вратите на гаража, и веднага щом паркира и порталът се плъзна зад нея, тя се почувства у дома.

На мястото за паркиране на госпожа Екхард, точно до това на Лира, имаше голям луксозен седан. Беше спрял точно върху разделителната линия между двете места и момичето едва успя да отвори вратата на колата си, след като я вмъкна в тясното пространство. Госпожа Екхард караше „Тойота Приус“, която в момента бе оставена на паркинга край летището, тъй като дамата от седмица беше на Хаваите. Беше помолила Лира да ѝ прибира писмата от пощенската кутия. Чудно кой ли бе паркирал на мястото ѝ и то толкова безотговорно?

Лира грабна дамската чанта, ключовете и малкия сак и се опита да се промъкне покрай огромния автомобил, като не пропусна да забележи триъгълния стикер на задното стъкло, на който пишеше „Кола под наем“. А когато се измъкна, успя да види, че багажникът на седана бе леко отворен.

В някой от апартаментите на етаж над гаражите се чуваше бръмченето на телевизор. Лира се качи по стълбите и докато минаваше по коридора, осъзна, че шумът всъщност идва от нейното жилище. Изглежда, даваха някакви анимации. Нямаше логика — колата на Сидни беше паркирана на определеното ѝ място, така че приятелката ѝ вероятно си беше у дома, но тя беше последният човек, за когото Лира би предположила, че ще седне да гледа анимационни филмчета. Иззад входната врата се чу едно отчетливо „Яба-даба-дуу“, а с приближаването си Лира забави крачка, силно озадачена от дълбоките драскотини, които забеляза по съвсем новата метална брава, и пукнатините в стената точно до касата на вратата.

Това я озадачи.

Дали Сидни беше вътре? А ако се е прибрала, сама ли е? Лира доближи глава до вратата и почти подскочи от ужас, когато дочу плътен мъжки глас:

— Изключи го — изкрещя мъжът, — това ми докарва главоболие.

Секунди по-късно звукът на телевизора беше намален и тогава отекна още един мъжки глас:

— Защо пък трябва да я чакаме да се свести, за да я отнесем до колата и да я метнем в багажника?

— Не сме тук за това. Стоим и чакаме, докато се стъмни. Да не би да искаш някой да ни види? — отговори му първият.

— Не, но защо просто не я вържем още тук?

— Защото ти забрави въжето и тиксотото в колата!

— Е, защо пък аз да съм ги забравил? И ти можеше да ги донесеш. А какво ще правим, ако не се свести? Ти я цапна доста здраво...

— Ами тя вдигаше много врява. Трябваше да я ударя, за да млъкне. Ако бяхме намерили това, заради което дойдохме, досега да сме се омели оттук.

Лира се отмести от вратата, стараяйки се да не вдига никакъв шум, и избяга по коридора към далечния край на сградата. Сърцето ѝ подскачаше бясно в гърдите, а пръстите ѝ едва успяха да наберат 911. Момичето съобщи на оператора за случващото се и с разтреперан глас се опита да отговори на въпросите колкото се може по-точно. Операторът веднага изпрати дежурна полицейска кола на нейния адрес и я инструктира да остане на линия, но тя не можеше да го направи. Остави връзката активна, сложи телефона върху малкия сак, отвори страничния джоб на дамската си чанта и измъкна флакончето с лютив спрей. Нямахше намерение да влиза в апартамента, докато не чуеше гласа на Сидни вътре. Щеше да изчака пристигането на полицията, но за всеки случай реши да си потърси и друго оръжие. Огледа се, какво ли можеше да ѝ свърши работа?

Колата! Лира изтича надолу по стълбите към гаража и пътъом натисна дистанционното за отключване на багажника. Намери вътре тежък гаечен ключ и изтича на пръсти обратно към входната врата на апартамента. Молеше се възможно най-скоро да чуе звука от приближаващи се полицейски сирени. Защо се бавеха толкова!

Въоръжена с лютивия спрей и гаечния ключ, Лира беше готова на всичко. Беше изплашена до смърт.

Долепи ухо до вратата и се послуша за гласа на Сидни. Вътре телевизорът все още беше на канала с анимационните филмчета. Мъжките гласове не се чуваха. Какво ли правеха? Лира притаи дъх и зачака.

И тъкмо вече си мислеше, че не може да издържи и секунда повече, от апартамента се разнесоха гласове.

— Може да съм я цапнал прекалено силно. Я виж дали още диша — обади се единият от мъжете.

Сякаш по команда, Сидни изпъшка тежко.

— Добре — рече онзи. — Изглежда, се свестява. Да ѝ сложа ли тиксо на устата?

— Иди виж дали има някакво тиксо в кухнята. Нямам идея къде другаде може да го държат, при такъв малък апартамент... — ядосано заговори другият. — И докато си там, виж дали няма някаква бира.

— Добре, но след като ѝ лепна тиксото, ще я отнеса в спалнята. Ще взема да се позабавлявам, докато чакаме.

— Тази е готино парче, нали? — засмя се другият. — Първо ми донеси тиксото и бирата, а пък после прави с нея каквото щеш.

— О, не! — прошепна Лира.

В далечината се чу воят на сирени. Слава богу!

Изведнъж Сидни изпищя и Лира разбра, че не може да чака повече. Натисна звънеца и отстъпи встрани към стената, така че да не я видят през шпионката.

— Дръж ръка на устата ѝ! — долетя набързо прошепната команда отвътре.

После се чу някакъв шумолящ звук и след това настана тишина. Мина цяла вечност. После отвътре се разнесе тих шепот, сетне се дочу боричкане. Трябваше да направи нещо! Лира се приближи внимателно към вратата и тихо пхна ключа в ключалката. Отвори широко с едно бързо движение, като в същото време успя да отскочи встрани. Стисна по-здраво гаечния ключ и зачака.

През вратата се подаде някакъв мъж с пистолет, готов за стрелба. Беше огромен, с мощни гърди и тлъсто шкембе. Носеше черна скиорска маска и от лицето му се виждаха само двете очи, блеснали като копчета. В мига, в който той се обърна към нея, Лира натисна

бутона на спрея. Мъжът изпищя и се хвана за лицето, а Лира с все сила стовари гаечния ключ върху ръката му, с която той стискаше пистолета. Отекна силен гръм и оръжието отхвъркна настрана. Нещо опари крака ѝ.

Мъжът се хвърли обратно навътре и извика:

— Хвани я! Не ѝ позволявай да вземе пистолета!

Точно така! Пистолетът! Лира го потърси трескаво с поглед, но, изглежда, оръжието беше паднало през перилата на долния етаж. Другият мъж блъсна Сидни настрана, измъкна своя пистолет и се затича към отворената врата, но още след първата крачка бе повален от настолната лампа, която Сидни с все сила стовари върху главата му. Той изрева като пребито псе и се върна пълзешком обратно към дивана.

Лира се втурна в апартамента, за да помогне на Сидни, която изглеждаше зашеметена и объркана. Само след секунда насилниците щяха да се съвземат и да се впуснат по петите им.

— Трябва да изчезваме оттук! — прошепна настойчиво Лира.

Пистолетът изтрещя и един куршум се заби в рамката на вратата. Двете момичета изтичаха надолу по стълбището и се скриха под него. Само на няколко метра встрани от тях лежеше пистолетът на мъжа със скиорската маска. Лира мигновено го грабна.

— Стой зад пощенските кутии — каза тя на Сидни.

Вдигна пистолета и се прицели към стълбището в очакване двамата мъже да се появят всеки миг. Изминаха няколко секунди, но не се случи нищо. Лира сграбчи ръката на Сидни и я поведе по коридора, който свързваше предната и задната част на сградата. Двете момичета се прикриха в сенките край стената, когато откъм предното стълбище се чу тропотът на тежки стъпки.

Лира погледна иззад ъгъла и забеляза как двамата мъже се качиха в наетия седан, паркиран до нейния джип. Миг след това колата потегли рязко на заден ход, а шофьорът намали скоростта само колкото да даде време на електронния портал да се отвори. Чу се пронизително пищене на гуми и седанът изчезна надолу по улицата.

Лира опря гръб в стената и едва сега успя да си поеме дъх.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Така мисля. А ти? — загрижи се Сидни.

— Още съм уплашена.

Няколко секунди по-късно две полицейски коли с включени сирени и проблясващи светлини спряха пред жилищната сграда. Четирима полицаи едновременно отвориха предните врати и заеха бойни позиции с насочени оръжия.

Лира пристъпи в коридора, наведе се и остави пистолета на земята, след което направи знак на Сидни да се приближи. Полицаяте мигом ги обградиха.

— Трябва й линейка — каза Лира. — Ударена е по главата.

— Добре съм — настоя Сидни.

— Получихме сигнал, че тук има стрелба. Линейката вече идва — рече един от полицаите.

Той забеляза, че Сидни се олюлява и едва се държи на краката си, затова я хвана внимателно и я отведе да седне на стълбите, за да погледне раната на главата ѝ.

Минута по-късно на мястото пристигнаха и двама медици. Единият веднага се насочи към Сидни, докато другият се наведе да огледа раната на крака на Лира. Куршумът леко я беше одраскал. Докато той я почистваше с антисептичен разтвор и залепяше малко парче лейкопласт върху драскотината, двама от полицаите дойдоха да я разпитат. Тя не можеше да им обясни как мъжете са успели да влязат в апартамента, нито какво можеше да търсят там.

— Нямаме нищо ценно, освен два лаптопа — каза тя на полицаите. — Чух единият от тях да казва, че щом се стъмни, ще закарат Сидни някъде.

— А как са успели да влязат? — попита единият от полицаите.

Сидни чу въпроса и се приближи към Лира.

— Заварих двамата в хола ни, когато се прибрах. Ала определено нямаха намерение да ни обират — каза тя. — Стояха и чакаха.

— Чакали са? — попита Лира. — Кого?

— Теб — отговори Сидни. — Чакаха теб.

ОСМА ГЛАВА

Сидни знаеше, че им трябва помощ.

Въпреки полицейската кола, която остана на пост отвън, момичето не можеше да се почувства в безопасност.

Проблемът беше в това, че трябваше да реши на кого да се обади първо. Трима от шестимата ѝ братя бяха агенти на ФБР, а единият беше щатски прокурор. Дори сестра ѝ Джордан беше омъжена за федерален агент. Всички щяха да се изсипят тук, ако Сидни им се обадеше, което си беше благословия на съдбата. Но и истинско проклятие.

В големите семейства братята и сестрите рядко успяват да пазят тайни едни от други и братята Бюканън не правеха изключение в това отношение, що се отнасяше до двете им сестри. Ако Джордан или Сидни имаха някакъв проблем, всички братя се втурваха вкупом да го решават и никак не можеха да разберат защо сестрите им не са им благодарни за помощта. Ала въпреки липсата на признание за жертвоготовното им отношение нищо не можеше да ги спре. За щастие не всички от братята бяха наоколо, за да се намесят. Закъри беше в академията на „Еър Форс“ и следователно не беше наблизо. Те двамата с Майкъл, който беше „тюлен“, обикновено научаваха новините последни.

В семейството Сидни бе кроткото дете. Тя обичаше да стои и да наблюдава, но не и да взема активно участие. Затова, както и Лира, си беше избрала творческа професия. Освен това беше много независима и искаше на всяка цена да живее живота си по собствени правила. Държеше братята ѝ да стоят далеч от нейните проблеми и да я оставят сама да взема решения. Ала случилото се този следобед беше нещо различно.

Лира се нуждаеше от тяхната помощ. След като разбра, че най-добрата ѝ приятелка е в смъртна опасност, Сидни не можеше да се успокои. Може би някой от братята ѝ щеше да разбере откъде идва заплахата.

Сидни реши да изчака, докато двете с Лира си тръгнат от болницата, и след това да звънне по телефона. Лира беше последвала линейката с колата си, така че да има с какво да се върнат, щом ги изпишат.

Дежурният лекар в спешното прегледа Сидни и назначи рентгенография на главата и гръдния ѝ кош. „За всеки случай“, обясни той. Резултатите бяха добри. Сидни имаше леко сътресение на мозъка, но не се налагаше да остава в болницата, а по пътя към вкъщи тя успя да извърънка Лира да спрат пред един супермаркет и да купят така необходимия им шоколад.

— Обадих се на майсторите — каза Лира, докато двете си проправяха път през натоварения вечерен трафик.

— За какво? — попита Сидни.

— За входната врата. Ханк сигурно вече оправя касата, а ако бравата е счупена, ще трябва да я подмени. Избрах този апартамент, защото е близо до университета, а и ми се стори по-безопасен с електронното заключване и с това, че е близо до полицейското управление... Още не мога да си обясня как са успели да влязат през главния вход?

— Сигурно са последвали някой от съседите, а след това лесно са могли да се вмъкнат в нашия апартамент. Входната врата е стара, трябвал ѝ е само един по-здрав ритник и са били вътре.

— Първо са се пробвали с ключалката — каза Лира, — цялата беше в драскотини.

— Забелязах — отговори Сидни и поклати глава със съжаление. — Не обърнах внимание, че рамката е счупена, докато не влязох вътре. Трябва да съм по-наблюдателна.

— Разкажи ми какво стана после? — настоя Лира.

— Единият от двамата ме сграбчи, а другият измъкна някаква снимка, погледна я и поклати глава. Чух го да казва: „Другата е“. Тогава разбрах, че търсеха теб.

Лира намали, щом стигнаха до тяхната улица. От такова разстояние и двете виждаха входната врата, но Ханк не се забелязваше да работи по нея.

„Сигурно вече е приключил“, помисли си тя, докато завиваше към гаражите, след което набра кода и порталът бавно се отвори.

— Видя ли снимката? Откъде са успели да вземат моя снимка?
— попита Лира, докато паркираше.

— Някой те е наблюдавал. Бяхме снимани двете, докато минаваме през двора на университета.

— Звучи направо страшно — прошепна Лира и изключи двигателя.

— Така си е — съгласи се Сидни. — Онзи, дето ме държеше, поразхлаби хватката си и тогава успях да го изритам, сецаш се къде... Обаче това го озвери и ми заби един юмрук в брадичката. Изпаднах в несвяст. Изненадана съм, че не ми е счупил някой зъб. Не знам колко време съм била в безсъзнание, но щом започнах да се свестявам, реших да остана неподвижна и със затворени очи, така че да ги слушам какво си говорят. Чакаха те да се прибереш и смятаха да те закарат нанякъде. Мисля, че искаха да им дадеш нещо.

— Какво?

— Нямам представа. Никой от двамата не спомена какво точно търсят. Общо взето това се случи, преди ти да отвориш вратата — обясни Сидни.

— Хайде, да се качим горе — подкани я Лира. — Искам този ужасен ден най-после да свърши.

— А пък аз искам шоколад — усмихна се Сидни и я последва.

Лира стискаше кутията с шоколадите под мишница и вече беше приготвила лютивия спрей и ключовете за апартамента.

— Ще ми се да имах електрошокова палка за защита — замечта се Лира. — И боздуган... Всъщност няколко боздугана биха ми свършили работа.

— В Калифорния законно ли е да се притежава което и да е от тези неща? — попита я Сидни.

Лира сви рамене.

— Как е горкото ти краче? — по детски попита Сидни, докато влизаха в сградата. — Не мога да повярвам, че си била простреляна и не спомена за това пред полицията.

— Не е кой знае какво... Усетих само някакво парене, дори в първия момент не разбрах, че е от куршум — засмя се тя. — А и лекарят беше такъв сладур. Как е главата ти?

— Цялата пулсира.

Двете момичета се качиха по стълбите и приближиха вратата на апартамента си с известно колебание. Ключалката си беше същата, драскотините по нея все още си личаха, но рамката беше поправена.

— Трябва да се снабдим с втора ключалка — каза Сидни.

— Определено — съгласи се и Лира.

— Само почакай да видиш какво са направили в спалните ни. Сигурно са търсили нещо.

— Вероятно пари и бижута? — предположи Лира.

— Ние нямаме нито пари, нито бижута...

— Аз ще вляза първа — каза Лира и стисна спрея по-силно, докато отключваше вратата.

За щастие в апартамента нямаше никой, но вътре беше пълна бъркотия. Щеше да им отнеме цял ден, за да подредят всичко. Чекмеджетата бяха измъкнати и обърнати на пода, дрехите им висяха раздърпани от закачалките в гардероба, а матраците на леглата им бяха обърнати.

— Ще се обадя на сестра ми — каза Сидни, — но първо ще си оправя леглото, защото сигурно цяла нощ ще трябва да стоя на телефона.

— Аз ще ти постеля — успокои я Лира. — Ти стой и си почивай. Значи Джордан е от разговорливите, а?

— Не съвсем. С нея сигурно ще говорим не повече от десет минути, но тя ще каже за случилото се на мъжа си, а той пък ще каже на братята ми. И след това можем да се обзаложим, че не след дълго те всичките вкупом ще се надпреварват да звънят ту на теб, ту на мен.

— На мен няма за какво да ми звънят, ти самата можеш да им разкажеш какво се е случило.

— Лира, сега вече и ти си част от семейството ми. От доста време познаваш Алек и Дилън, Ник и Тео, както и Ноа, готиния съпруг на Джордан — добави Сидни. — Днес ти ми спаси живота. А да познаваш толкова много мъже, занимаващи се с полицейска работа, си има и добрите страни.

— Така си е — засмя се Лира. — Те ще ми помогнат да разплетем този случай. *Благодаря ти, Господи* — тихичко прошепна на себе си тя.

— Ще се обадиш ли на Джиджи или на братята ти? — поинтересува се Сидни.

— В никакъв случай — каза Лира. — Джиджи ще се притесни, а братята ми... Ти ги познаваш.

— Да, ще те замъкнат насила обратно в ранчото и ще те обградят с въоръжена охрана — засмя се Сидни.

— Точно така! — съгласи се Лира и тръгна да оправи спалните им. — Аз ще се заема с леглата, докато ти звъниш на Джордан — рече тя, — а след това ще си взема горещ душ и ще седна да довърша доклада за филмите на Катрин Хепбърн, трябва да го предам утре.

— За кои часове ти трябва? — поинтересува се Сидни.

— За Линдън, знаеш го какъв е и как обича да се впряга.

Лира се захвана за работа, докато Сидни търсеше мобилния си телефон в бъркотията. Накрая го намери под масата, включи го да се зарежда и се обади на Джордан от стационарния телефон.

— Много ли късно ти звъня? — попита тя сестра си.

— Не, разбира се, че не — увери я Джордан.

— Ноа вкъщи ли е?

— Да, тук е. Искаш ли да говориш с него?

— Дай ми го.

— Всичко наред ли е? — попита Джордан, а в гласа ѝ се четеше загриженост.

— Добре съм.

Джордан подаде слушалката на съпруга си и му каза, че Сидни иска да говори с него.

— Здравей — поздрави я зет ѝ, — какво става с теб?

— Ами... днес се случи нещо... — започна Сидни.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сидни остана на телефона дълго след полунощ. Точно както предполагаше, първо ѝ се наложи да разкаже цялата история на Ноа, а след това на Тео, Дилън, Ник и Алек.

Последно се свърза именно с Алек, който я попита с кого е говорила.

— С братята ни — обясни Сидни.

— Можеше да ми се обадиш директно, така щеше да си спестиш доста време — пошегува се Алек.

Сидни мислено се порица, задето не се беше сетила за това.

— Да, трябваше. Но можеше и ти да го направиш...

— Аз говорих с Ноа — каза брат ѝ. — Той ми разказа какво се е случило. Имаш ли някаква идея какво може да са търсили онези мъже?

— Знам само, че се интересуваха от Лира. Детектив О'Мали беше с нас в болницата и ни разпитва цял час, но нито една от нас не може да даде обяснение на случилото се. — Гласът на Сидни потрепери. — Алек, тези двамата наистина бяха ужасни, никога през живота си не съм се страхувала така.

— Знаеш ли каква късметлийка си? — попита я брат ѝ.

Естествено, че знаеше.

— Ох, много пъти днес различни хора ми го повтаряха — въздъхна Сидни. После ѝ се прииска да подразни Алек. — Само че имам мозъчно сътресение, а на това не му викам късмет!

— Положението можеше да е много по-зле. Значи Лира е използвала лютив спрей?

— И гаечен ключ — уточни Сидни.

— Да влезе така... Искане доста кураж — замисли се Алек. — И въпреки това е трябвало да изчака полицията.

— Беше им се обадила и ги е чакала — обясни Сидни, — само че в това време чула как онези негодяи се наговаряли да ме насилват и решила да действа.

— И двете можеше да пострадате... — промърмори Алек, но не довърши мисълта си.

— Лира иска да си вземе електрошокова палка за самозащита.

— Какво?

— Електрошокова палка — повтори Сидни. — И не мисля, че й пука особено дали е законно или не. А, да, мисли и за боздуган. Щяла да си купи един по-тежичък такъв.

— Дай ми да говоря с нея — не издържа Алек.

— Вече е заспала. Искаш ли да я събудя?

— Не, ще й се обадя сутринта. Тъкмо щях да ви питам дали се притеснявате да останете да спите в апартамента, но очевидно за Лира няма проблем. Ами ти?

— Отвън има един симпатичен полицаи, който ще остане през цялата нощ. Това си е доста сериозно препятствие пред бандитите, нали? А и не мисля, че те ще се върнат. Ти смяташ ли, че ще го направят? — угрижено попита тя.

— Вероятно не.

— Уморена съм до смърт. Ще си лягам. Какво искаш да кажеш с това: „Вероятно не“?

— Тази вечер всичко ще бъде наред — успокои я Алек. — Каква е програмата ви за утре?

— Имаме лекции.

— И двете ли?

— Да, но не ходим на едни и същи лекции. Защо питаш?

— Прати ми програмата на Лира и твоята по електронната поща — нареди Алек.

— Какво смяташ да правиш?

— Рано утре сутринта ще говоря с някои хора и ще ви изпратя малко помощ. Щеше ми се самият аз да дойда, но не мога. Обаче обещавам да ви изпратя някого, който е почти толкова добър като мен.

— Забелязвам, че си все така арогантен — през смях каза Сидни. — Този някой ще трябва добре да се погрижи за Лира, надявам се, че му вярваш.

— Да — увери я брат й. — Но за всеки случай ще пратя някого да наглежда и теб, докато уредим този въпрос.

— Алек, толкова си готин. Започвам да разбирам защо едно красиво момиче като Реган се е съгласило да се омъжи за теб —

пошегува се Сидни.

Алек се разсмя.

— Ами ниски са й изискванията — каза той. — Хайде, ще ти се обадя утре сутринта.

Сидни затвори телефона и отиде до прозореца, за да види дали полицейската кола все още е отвън. Беше паркирана точно под една улична лампа, така че всеки, който би доближил апартамента, нямаше как да не я забележи. Момичето провери дали вратата е заключена, сложи един от кухненските столове така, че да притиска дръжката, и преди да си легне, отново погледна през прозореца. Искаше й се да има някоя бейзболна бухалка подръка, но нямаха такава, затова реши, че и дръжката на метлата ще свърши работа, ако се наложи да се защитава. Със сигурност и с нея можеше да цапардоса евентуален нападател.

Сидни заспа, здраво стиснала дръжката на метлата в ръка.

* * *

— Къде си, Сам?

— В Сиатъл.

— Дължиш ми услуга — каза Алек.

— Откога това, че ти спасих задника, означава, че ти дължа услуга?

— При нас, в Щатите, е така.

— Слушай, Бюканън, малко съм зает в момента... — прошепна Сам.

— Кажй й да се облича. Важно е.

— Задръж така... — Алек остана на телефона две или три минути, след което Сам отново беше на линия. — Добре, успя да ми съсипеш вечерта. Какво ще искаш? — поинтересува се Сам.

— Кога заминаваш за Лос Анджелис?

— Тръгвам утре. Защо?

Алек му разказа за Сидни и съквартирантката й Лира.

— Аз самият не мога да отида, а Лира е загазила. Мислех си, че може би ти ще можеш да ме заместиш. Имаш малко свободно време и... — каза Алек.

— Да, няма проблем — съгласи се Сам. — Ами сестра ти? И тя ли е в опасност?

— Не мисля, но не ми се ще да рискуваме. Ще помоля Макс Стивънс да я наглежда.

— За колко време смяташ, че ще се наложи да се занимавам с това? — попита Сам.

— Честно да ти кажа, не знам. Утре ще говоря с детективите, но не мисля, че те са хванали някаква конкретна следа.

— А кога трябва да бъда там?

— Възможно най-скоро.

— Добре.

— А, Сам, още нещо — сети се Алек.

— Какво?

— Благодаря ти.

* * *

Лири успя да приключи с доклада, но без да се усети, беше задрямала върху лаптопа. За щастие капакът беше затворен. Изтощението я приспа толкова дълбоко, че момичето успя да се разсъни едва когато на следващата сутрин си взе душ. Облече чифт джинси и светлосиня тениска, като вместо обичайните си равни обувки реши днес да сложи маратонките — първо, бяха по-практични, и второ, с тях можеше да избяга светкавично бързо, ако се наложи.

— Сидни, мислиш ли, че ще трябва да се преместим? — попита Лири, докато двете ядяха закуската си с овесени ядки.

— Не знам. Ако помолим управителя на сградата да постави нова врата, може и да се почувствам отново в безопасност тук.

— Не съм съвсем сигурна за това — усъмни се Лири.

— Алек се обади — каза Сидни и повтори това, което брат й беше обещал. — Изпратих му програмите ни за деня. Така неговите хора ще могат да ни намерят.

— Малко съм притеснена — призна си Лири.

— И аз... — додаде Сидни.

— Слушай, в университета не ходи никъде сама.

— Добра идея. Ти също не трябва да оставаш сама.

— А сега да тръгваме, иначе ще закъснеем — напомни Лира.

Сидни махна стола от вратата, отключи и я отвори. Секунда покъсно зяпна от изненада. Само на крачка пред нея стоеше някакъв мъж.

— Извинете — каза той. — Изплаших ли ви?

— Не — излъга тя. — Ала кой сте вие? — Сидни в миг осъзна колко грубо прозвуча въпросът ѝ.

— Ако ти си Сидни, значи аз съм сянката ти. Алек ме изпрати.

„Висок, тъмнокос, с приятна усмивка, забеляза за части от секундата момичето. Спокойно може да мине за готин студент от горните курсове“, довърши мисълта си тя.

— Имате ли оръжие? — попита Сидни.

— Разбира се.

Тя се усмихна. После се извърна и извика Лира:

— Хайде, побързай. Имам лекция в десет, нали знаеш? Същото се отнася и за теб.

Съквартирантката ѝ се подаде иззад ъгъла на коридора, тъкмо проверяваше някакво съобщение.

— Пиърсън е отложила лекцията. Няма нужда да съм там преди единадесет.

— Току-що се разбрахме да не ходим никъде из университета сами — напомни ѝ Сидни.

— Тя няма да е сама — каза Макс. — Агент Кинкейд ще бъде тук след по-малко от пет минути.

Лира вдигна поглед от дисплея на телефона и подаде ръка на човека, изпратен да охранява Сидни.

— Аз съм Лира Прескот — представи се тя.

— Казвам се Макс Стивънс — отговори мъжът, докато се здрависваха, а след това се обърна към Сидни: — Не трябва ли да тръгваме вече?

— Води! — усмихна се момичето и се обърна, за да грабне чантата си.

Агентът тръгна надолу по стълбите, а Сидни го последва, като не пропусна да намигне на приятелката си зад гърба му, а устните ѝ изписаха едно недвусмислено възхищение.

Лира се усмихна на мимиките ѝ и затвори вратата на апартамента. Всичко, което имаше значение в момента, беше фактът,

че Макс носеше пистолет и можеше да защити Сидни при нужда.
Колкото до външния вид, за Лира той не беше чак толкова важен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Агент Самюел Кинкейд беше страхотен мъж.

Стиснала лютивия спрей в ръка, Лира отвори входната врата, вдигна поглед към очите му и дъхът ѝ буквално замря.

Никога преди това при вида на мъж не ѝ беше идвало да възкликне: „О, боже мой!“. А откакто се беше преместила в Лос Анджелис, беше срещала доста симпатични мъже. Те бяха навсякъде — в ресторантите, театрите, спортните зали, в университета, по плажовете и дори в църквите. Но този всъщност не можеше да се нарече точно симпатичен — беше по-скоро мускулист, мъжествен и много, много секси. Беше висок — самата Лира на ръст бе доста над средния, но въпреки това главата ѝ едва стигаше до раменете му. Той имаше пясъчноруса коса и сини очи с пронизващ поглед. Чертите на лицето му въплъщаваха самото съвършенство — правилен нос, плътни устни и квадратна брадичка.

Да, точно така, беше страхотен.

„Я стига! — смъмри се наум Лира. Да, той е най-секси съществото от мъжки пол, което съм срещала. Голяма работа!“

— Смяташ да ме напръскаш с това ли? — попита той с нисък плътен глас, в който се долавяше интересен акцент.

— Какво? О, не, не... — объркана каза Лира, прибра спрея и подаде ръка. — Здравей, аз съм... Лира... — едва успя да изрече тя, недоумявайки как така може да не си спомня собственото си име.

— Прескот? — предположи той.

О, колко сладко. Той се опитваше да ѝ помогне.

— Да, Прескот — съгласи се Лира.

Очите му заискриха. Дали ѝ личеше колко неловко се чувства? Очевидно, тъй като му се наложи да ѝ припомни собственото ѝ фамилно име.

Той разтърси ръката ѝ и се представи:

— Агент Самюел Кинкейд. Може да ме наричаш Сам. Двамата с теб няма да се отделяме един от друг за известно време.

— Акцентът... шотландски е, нали? — попита Лира.

— Да.

— Ти си спасил живота на Алек Бюканън.

Той не отговори нищо, а вместо това попита:

— Имаш ли нещо против да ме пуснеш да вляза?

— О, разбира се. — Лира побърза да се отмести встрани.

Докато минаваше през прага, той се пресегна и взе флакона със спрея от ръката ѝ.

Сам огледа стаята, а момичето можеше да си представи какво ли си мислеше той в момента... Сигурно, че двете със Сидни живееха в кочина.

— Мъжете, които бяха тук снощи, са обърнали целия апартамент с главата надолу — побърза да каже тя, — а ние със Сидни нямахме време да почистим. Така и не знам дали са намерили това, което са търсили.

— От нещата, които Алек ми разказа — обърна се той към нея, — знам, че това, което са търсили, си била *ти*.

— Знам, но ако са чакали мен, за какво им е било да обръщат къщата с главата надолу? Мисля, че са издирвали нещо друго.

— Възможно е — каза той. — Виж какво, докато опаковаш нещата си, можеш да направиш малък списък и да видиш дали не липсва нещо.

— Докато опаковам ли? — не разбра Лира.

— Да. Ние няма да оставаме тук — обясни спокойно той.

— *Ние* няма да оставаме тук, така ли?

— Както вече казах, двамата с теб ще бъдем наистина като залепени един за друг за известно време.

— Значи ти си моята сянка — засмя се Лира.

— Точно така. Алек ми изпрати програмата ти. Мисля, че трябва да тръгваме, ако искаш да хванеш лекцията от десет часа.

— Отложиха я — рече Лира. — Следващата е в единадесет.

— Добре. Тъкмо ще имам време да огледам малко из университета — обясни Сам. — Не забравяй, че онези момчета, които са нахълтали снощи тук, все още са на свобода.

По гръбнака на Лира пробягаха тръпки и тя кимна, за да покаже, че е схванала мисълта му. След това отиде в стаята си, погледна се в огледалото, окачено над скрина с чекмеджетата, и прокара пръсти през

разрошените си коси. Сложи си малко гланц за устни, капна парфюм зад ушите си и се наведе, за да вдигне раницата си. Окачи едната дръжка през рамо и се върна в дневната.

— Готова съм — каза тя. Той реши да се покаже като кавалер и ѝ отвори вратата. Лира се усмихна: — Не съм съвсем сигурна дали професор Малер ще те пусне да останеш в залата по време на лекцията. Той не си пада особено по неща, свързани с официалната власт... Като ФБР например.

— Тъй ли? Обзалагам се, че ще ми разреши да остана. Понякога мога да бъда много чаровен и убедителен.

Десет минути по-късно Сам вървеше плътно от лявата ѝ страна, докато минаваха през двора на университета. Тя забеляза как погледът му обходи терена, без да пропуска нито един детайл — огледа покривите, хората в двора и улицата. „Впечатляващо“, помисли си момичето.

— Лира? — обърна се Сам към нея. — Сега е времето да си определим някои основни правила.

— Какви например? — поинтересува се тя.

— Важно е да правиш точно това, което ти кажа. Тук съм, за да те пазя, затова ако ти наредя да захвърлиш всичко и да бягаш, направи го незабавно. Не задавай въпроси и не спори. Може да се наложи да използвам оръжие и не искам да заставам на пътя ми.

— Разбирам — кимна тя, но думите му успяха сериозно да я изплашат.

— Добре. По-късно искам да ми разкажеш подробно какво точно се случи снощи — продължи Сам.

— Мислех, че вече знаеш.

— Знам, но искам да го чуя от теб.

Две студентки минаха покрай тях и видимо не можеха да откъснат очи от Сам. Лира напълно ги разбираше, дори чу едната да прошепва на другата, че мъжът носел пистолет.

— А как ще обясня факта, че непрекъснато си до мен? — попита го тя.

— Кажете каквото искате.

Ако се изключи оръжието, той по нищо не приличаше на агент от ФБР, облечен в поизносени сини джинси и тениска. Докато вървяха към основния корпус, където се намираха учебните зали, Сам каза на

Лири колко много му харесва базата на университета, докато тя си мислеше колко много ѝ харесва този негов секси акцент. Надяваше се, че професор Малер няма да се намуси и да го изхвърли от залата, но в същото време съчувстваше на Сам, че ще трябва да прекара цял час вътре по време на лекцията.

— Дошли сме малко по-рано — отбеляза Лири, докато приближаваха към залата. — Сигурно можеш да поговориш с професор Малер сега, той е в кабинета си. Ще те представя. — Лири го поведе през учебната зала към вратата, зад която се намираще кабинетът на професора, а зад тях просторното помещение започна да се пълни със студенти. Лири почука: — Доктор Малер, Лири Прескот е. Водя един агент на ФБР, който...

— ФБР ли? — изръмжа гласът на професора, а само миг покъсно вратата рязко се отвори и отвътре се показа зачервеното лице на Малер.

— Сам, казах ти, че ще бъде трудно — прошепна Лири.

— Аз ще поема оттук нататък — усмихна ѝ се той и мина покрай професора навътре в кабинета му. Вратата се затвори зад гърба му.

На Лири ѝ се дощя да притисне ухо към вратата, за да чуе какво си говореха двамата мъже вътре, но се въздържа. Нямахше да се изненада, ако всеки момент чуеше крясъците на професора, но нито той, нито Сам повишиха глас. Вероятно доктор Малер беше шокиран, че агент на ФБР стои в кабинета му. За него Сам олицетворяваше всичко, което Малер считаше за изкривено и погрешно в тази държава. Блюстителите на закона за него не бяха нищо повече от служители на Големия брат^[1]. За щастие Лири бе почти в края на следването си и в бъдеще нямаше да ѝ се налага да слуша високопарното му дърдорене.

Вратата се отвори и отвътре се показа Сам. Той намигна на Лири и кимна на две зяпнали го студентки, след което невъзмутимо се отправи към последния ред в залата, където Лири беше оставила раницата си, седна и с доволно изражение се облегна назад.

Лири се настани до него и извади лаптопа си.

— Какво каза на Малер? — любопитства тя.

— А, нищо.

Лири го изгледа скептично. Може би Сам бе използвал груба сила, за да стане на неговото... Или пък наистина бе такъв чаровник.

В същия момент доктор Малер влезе в залата. Лицето му беше бледо, а погледът му обходи крадешком аудиторията, за да забележи къде е седнал Сам.

Лира се наведе по-близо до него и прошепна в ухото му:

— Добре, какво каза *той*!

— О, той много се радва, че съм тук — усмихна се Сам.

[1] Герой от утопичния роман на Джордж Оруел „1984“. Наричателен образ на тоталитарната, потисническа и полицейска държава. Изразът „Големият брат гледа“ е устойчиво използван в много световни езици (от него произхожда името на телевизионното риалити „Биг Бродър“). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лекцията на Малер продължи само двадесет и пет минути вместо обичайните петдесет. Лира беше сигурна, че причината за това беше Сам. Агентът на ФБР олицетворяваше всичко, което Малер ненавиждаше, и професорът нямаше търпение той по-скоро да се махне от аудиторията му. Според преподавателя вината за това необичайно присъствие беше на Лира и той нямаше намерение нито да прояви разбиране, нито да забрави за случая. Или поне за това ѝ говореха изпълнените с омраза погледи, които професорът ѝ хвърли на няколко пъти.

С това неминуемо и шансовете ѝ за добра оценка се стопяваха.

Очевидно беше, че професорът изгаряше от желание да ѝ се разкрещи, но не би го направил, докато Сам е в залата. Ала нямаше и да забрави. Лира беше станала свидетел на злонравното му отношение на миналия първи април, когато Карл, един от студентите последен курс, събра смелост да изкаже на глас мнението си, че Големият брат не наблюдава никого и не навлиза в ничие лично пространство, защото просто не съществува. Щом чу това, Малер избухна с такъв плам, че едва успяваше да си поеме дъх. Нарече Карл „дясна маймуна“ и „марионетка на властта“ и заплаши, че ще анулира работите му и ще го изхвърли от лекциите си. Тогава Карл скочи и успя да каже: „Първоаприлска шега, професоре!“.

Малер се беше стъписал в яда си и след като премигна злобно няколко пъти и разтърка брадичката си, повтори само: „Първоаприлски шеги!...“.

Карл стоеше изправен и се потеше, все едно е стъпил върху противопехотна мина. Успя да се поуспокои едва след като бледа усмивка заигра на устните на професора. Той беше посочил с пръст към него и бе изстрелял репликата: „Това беше добро, Карл. Направо се хванах“.

После професорът се разсмя, а кариерата на Карл във филмовите среди беше спасена.

Лири и преди се беше сблъсквала с трудни преподаватели, но никой от тях не бе толкова самовлюбен като Малер. Чула беше, че жена му го е напуснала. Сигурно си е тръгнала, защото е направила генералната грешка да има мнение, различно от неговото, мислеше си момичето. Дори не можеше да си представи какво ли бе да е омъжена за толкова противен човек.

Студентите започнаха да напускат залата. Лири прибра лаптопа в раницата си и праметна дръжката ѝ през рамо, готова също да си тръгне, но Сам докосна ръката ѝ и ѝ даде знак да изчака.

Карл и Ели, друга тяхна колежка последен курс, минаха точно до тях.

— Беше ми приятно да се познаваме, Лири — прошепна ѝ Карл, когато приближи.

— Не е чак толкова зле — протестира тя. — Малер ще го преживее.

— Наистина ще ми липсваш — усмихна ѝ се и Ели. — Когато този те изрита, имам предвид.

— О, я стига! — сгълча ги раздражено Лири. — Професорът няма да ме изхвърли от часовете си.

Лири знаеше, че колегите ѝ само се забавляват, като я дразнят, но в думите им имаше и една плашеща частица истина. Малер със сигурност щеше да направи нещо, така че да ѝ го върне... Можеше например да унищожи документалния ѝ филм. А ако това станеше, Лири нямаше да се поколебае да влезе в открит конфликт с него. Беше готова да отиде при ръководителя на катедрата и с още някой, който е запознат какви ги върши професорът, да поиска комисия да гледа филма ѝ... Разбира се, освен ако филмът не беше толкова нескопосан, че наистина да трябва да бъде унищожен.

Тя трескаво разсъждаваше върху тези възможности, когато до слуха ѝ стигна казаното от Ели:

— Е, сега ще трябва да спиш с него, предполагам. Тогава може и да го преживее.

Лири зяпна от изненада.

— Хич не е смешно! Помисли си само... — Тя потръпна, погнусена от мисълта. — Направо ми се повдига.

Карл погледна към Сам и добави:

— Ели се шегуваше. Лири не спи с никого.

— Трябва да бягам към лабораторията — каза Лира забързано, само и само да смени темата.

— Не си ни представила — напомни ѝ Карл.

С Ели едновременно погледнаха към пистолета на кръста на Сам. Лира представи Сам на досадните си колеги.

— Ченге ли си? — полюбопитства Ели.

— ФБР — отговори Сам без никакви други обяснения.

— О, значи си голяма работа? Не се правиш на агент от ФБР само за да докараш сърдечен удар на Малер, нали?

— Не — отговори Сам.

— И как така си с Лира?

— Той ми е приятел — рече Лира, опитвайки се с това да сложи край на разговора. — Сам, наистина трябва да вървим.

Карл и Ели ги последваха извън сградата и се спряха на стълбите пред главния вход, за да ги погледат, докато прекосяваха двора. Щом стигнаха до улицата, Сам се премести от другата страна на момичето, така че да я защитава от преминаващото движение.

— Не мисля, че те трябваше да разбират истинската причина защо си тук — каза Лира, очаквайки, че той ще повдигне въпроса пръв.

Сам погледна назад към колегите ѝ. Карл и Ели си стояха неподвижно на стълбите и гледаха замислени към Лира.

— Излизала ли си някога с момчета от университета? — попита я Сам.

— Не.

— Но са те канили на срещи, нали?

— Да, канили са ме — отговори тя и го погледна. — Те са приятни момчета. — Лира се изненада, когато Сам се засмя. — Какво му е толкова смешното? — поинтересува се тя.

— Съмнявам се, че биха оценили по достойнство квалификацията, която им даде като „приятни“ — каза той и я погледна със закачлива усмивка. — Откъде са толкова наясно с навиците ти за сън?

Лира усети, че се изчервява.

— Не са наясно — отговори тя. — Просто знаят, че никога не бих преспала с него.

— Значи си придирчива, а?

— Много — каза с престорен драматизъм в гласа тя и сви по една пътека в парка на университета, която водеше към малка сграда без прозорци. — Пристигнахме — оповести тържествено. — Ще бъда в лабораторията няколко часа и ще довършвам редакторската работа по филма. След това може да се каже, че официално съм приключила с него. Можеш да ме оставиш тук и в това време да правиш нещо друго, докато аз... — започна Лира, но млъкна, когато Сам поклати глава. — Просто си помислих, че може...

— Не — категорично каза той. — Лира, трябва да започнеш да приемаш всичко това сериозно.

— Знам — кимна тя.

Той отвори вратата и ѝ кимна да мине, а след това я последва нагоре по стълбите.

— Каква е програмата ти за утре?

— Нямам лекции.

— Това е добре. Ще можем да се махнем оттук. Ако се отклониш от обичайния си режим, за тях ще бъде по-трудно да те намерят.

— Искаш да кажеш мъжете, които нахлуха в апартамента ми снощи?

— Да.

— А къде ще се преместим?

— Все още не знам. Алек ще ми се обади и ще каже.

— Сидни ще дойде ли с нас? — попита Лира.

— Не.

Сам не каза нищо повече, но Лира знаеше какво се крие зад мълчанието му — щеше да бъде прекалено опасно, ако и приятелката ѝ останеше с тях.

През следващите два часа Сам или стоеше до нея, сложил небрежно ръка на облегалката на стола ѝ, или заставаше прав до вратата и оттам наблюдаваше работата ѝ, докато Лира напасваше кадрите на екрана пред себе си. Филмът бе дълъг само двадесет минути, но тя искаше да прегледа отново всичко, за да е изпитано както трябва при последната редакция. А щом приключи, Лира пусна лентата от началото, за да изгледа какво се е получило.

Сам застана до нея и се взря в екрана. Документалният филм беше невероятен... Тя самата също беше невероятна. Лира записа и обясненията по време на филма, като гласът ѝ звучеше много пламенно

и едновременно с това някак сладко — в пълна противоположност на кадрите, които се прожектираха на екрана. Беше успяла да заснеме почти всяка регистрационна табела на колите и камионите, които отиваха в парка, за да изхвърлят там токсични отпадъци. Камерата ѝ бе запечатала и лицата на хората. „Браво на момичето!“, помисли си Сам и се усмихна. Ако филмът ѝ попаднеше в ръцете на полицията, със сигурност щяха да последват доста арести и обвинения.

Лира записа работата си на три допълнителни диска, преди да се изправи и да се протегне уморена, но доволна от свършеното.

— Готова съм напълно — каза тя. — Сега остава само да го предам, но ще го направя следващата седмица.

— Защо не днес? — попита я Сам.

— Шегуваш ли се? Ще почакам, докато на професора му мине... от срещата му с теб...

— Чак толкова злопаметен ли е? — засмя се Сам.

— Сигурно не, но защо да рискувам? — сладко се усмихна Лира. — Гладен ли си? Аз умирам от глад.

Тя събра нещата си и Сам отново ѝ задържа вратата на излизане от лабораторията. Беше стояла на тъмно толкова дълго, че слънчевата светлина почти я заслепи. Мъжът извади едни слънчеви очила от джоба си и ѝ ги предложи.

— Благодаря, няма нужда — кимна тя.

Покрай тях мина една от асистентките в университета.

— Хей, Лира, чух какво се е случило снощи — каза тя. — Радвам се, че си добре.

Така, преди да успее да стигне от единия до другия край на обширния двор пред университета, Лира бе срещната от още три състудентки, които я спряха, за да коментират инцидента от предишната вечер.

— Новините тук се разпространяват бързо — каза тя на Сам и ускори крачка.

— Виж, там някой ти маха — посочи ѝ той малко по-късно.

„Ох, по дяволите!“, помисли си Лира. Към тях се беше засилила Джейн Лилард, личната асистентка на Малер. Вятърът развяваше широката ѝ дълга пола, а равните кожени сандали на краката ѝ издаваха неприятен жвакащ звук, докато крачеше по паважа.

— Професорът иска да те види веднага... — каза тя. — В неговия кабинет.

— Сега ли? Знаете ли за какво? — попита Лира.

— Мисля, че има нова задача за теб. Недей да се мръщиш, всичко е наред.

Наред ли? Нищо свързано с Малер не беше наред, но тъй като Джейн очевидно беше върна на професора, Лира предпочете да запази мнението за себе си.

Десет минути по-късно момичето вече стоеше пред вратата на Малер.

— Влизай, влизай — подкани я той и вдигна поглед от купчината документи, които четеше.

— Искали сте да ме видите? — Лира се приближи към бюрото му, а Сам остана да я изчака в коридора.

— Първо искам да се извиня за днешния си изблик — започна професорът. — Просто малко прекалих — обясни той, а погледът му шареше между Лира и Сам. — Току-що чух какво ти се е случило снощи. Престъпността в наши дни е направо ужасна! Никъде не е безопасно и напълно те разбирам защо си се обадила на приятеля си за помощ — добави професорът и посочи към Сам. Но преди Лира да успее да каже нещо, Малер зададе друг въпрос: — Двете със съквартирантката ти сте добре, нали?

— Да, всичко е наред.

— А сега да минем към причината да те извикам тук. Карл спомена, че вие двамата почти приключвате с работата по документалните филми.

— Да, професоре. — Лира направи бърза преценка на ситуацията. Изглежда, Малер беше в необичайно добро настроение. Ако предаде филма си сега, това можеше да ѝ бъде от полза. Извади едно от дивидитата и го сложи на бюрото. — Ето го. Вече е готов — каза тя.

— Отлично! — засия въодушевен професорът. — Ти си първата, която предава готовата си работа. Доволна ли си от изпълнението на задачата? Или може би имаш усещане, че си прибързала да я предаваш?

— Не мисля. Гордея се с това, което направих — заяви Лира.

Малер кимна доволно и добави:

— Понеже имаш честта да си първа, получаваш възможността да се заемеш с още една кратка задача. Ако реша, че си се справила добре, ще те включа в конкурса „Далтън“.

Наградата „Далтън“ се даваше за най-добър детски филм или документален репортаж на тема деца. Лира обаче не беше запозната с основното нещо при такъв тип филми — не знаеше нищо за хлапетата. Ала не можеше да пропусне възможността евентуално да получи престижната награда.

— Знам, че за повишаване на оценката работиш и върху друг проект... Как го беше нарекла... „Градината“? — спомни си Малер.

Лира кимна.

— Мисля, че идеята е страхотна и ще можеш да се справиш и с двете задачи едновременно, но сигурно ще е по-добре да се насочиш предимно към едната. Интересува ли те възможността да направиш кратък филм за деца?

— О, да, с удоволствие — побърза да каже Лира без много да се замисли.

Професорът ѝ подаде някаква папка.

— Това са правилата на конкурса. Имаш право да участваш с художествен или документален филм. С други думи, можеш да интервюираш както кукли, така и истински деца, само не забравяй да вземеш писмено съгласие от родителите им.

— Кога е крайният срок? — попита Лира.

— Всичко е обяснено в папката — отговори професорът.

Лира му благодари за дадената възможност и тръгна към вратата, а в главата ѝ се въртеше ураган от мисли. Какво ѝ ставаше? Нямаше да може да се справи с това, точно в момента животът ѝ бе зает с други неща. Някъде там навън двама огромни страховити мъже се опитваха да я сграбчат бог знае защо. Със сигурност тя не знаеше с какво може да ги е провокирала, а и все по-трудно ставаше да изтласква притеснението и страха далеч от мислите си, особено когато Сам непрекъснато беше около нея да ѝ напомня.

Глупаво беше да се преструва, че не е в опасност. Сега трябваше да бяга и да се крие, а не да се занимава с детски филми.

Определено се беше побъркала.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лира и Сам спряха в един ресторант, наречен „При Мейси“, само на крачка от Оук Авеню. Мястото беше много посещавано от студентите, защото храната бе превъзходна, а цените — учудващо ниски. Независимо от часа, там винаги беше претъпкано с хора, но двамата имаха късмет да заемат последната свободна маса. Настаниха ги в дъното на ресторанта, близо до вратите към кухнята, но Сам беше доволен, защото отгук се наблюдаваше предната витрина и можеше да вижда не само кой влиза и излиза от заведението, а и хората, които минаваха по тротоара отвън.

Поръчаха си обяд и Лира попита:

— Алек колко време очаква да останеш с мен?

— Не съм сигурен — отвърна той. — Ще говоря с него довечера, но вероятно след още ден-два той и останалите детективи, които работят по случая, ще намерят някой, който да ме замести.

— Работят по случая ли? — недоразбра Лира. — Мислех си, че няма кой знае какво да му се работи на този случай. Мъжете бяха с маски и така и не споменаха защо точно ме преследват.

— Тези двамата все са оставили нещо след себе си и ДНК-то им ще ги закове — обясни Сам.

— Само ако вече са в системата — допълни Лира.

Детективът се усмихна снизходително.

— И аз гледам телевизия. Сигурно има петдесет-шейсет детективски сериала „От местопрестъплението“, които вървят в момента — преувеличи Лира.

— Детектив О’Мали се е заел с твоя случай, а той знае какво прави — каза Сам.

— Говорил ли си с него?

— Да.

Мобилният телефон на Сам завибрира. Той погледна кой е и се извини на Лира, преди да вдигне. Въпреки че седеше срещу нея, тя не

успя да разбере и дума от разговора му. Долови само една-две думи и осъзна, че не говори на английски.

Сетне Лира видя, че тя самата има четиридесет непрочетени съобщения. Неколцина от колегите ѝ, включително Карл и Ели, се интересуваха от коя страна е Сам и как е успял да стане агент на ФБР. Лира изтри по-голямата част от съобщенията, запази само някои, за да им отговори по-късно.

Сервитьорът им донесе чай с лед и минерална вода. Момичето благодари, отпи глътка от чашата си и погледна през прозореца. Тогава през ума ѝ мина, че не знаеше почти нищо за мъжа, който седеше срещу нея. Когато се появи на прага ѝ днес сутринта, тя го позна само по името му — беше агентът, спасил живота на брата на Сидни. Сега Лира се опитваше да си спомни какво още ѝ бе разказвала съквартирантката ѝ за него. Досети се само, че когато се върна от посещението на Алек в болницата в Лос Анджелис, Сидни беше споменала, че Сам Кинкейд е шотландец, има двойно гражданство и е проявил невероятен героизъм.

Знаеше само това... Ако не броим и факта, че всеки път щом го погледнеше, сърцето ѝ започваше да препуска лудо в гърдите. Никой мъж преди не бе предизвиквал такава емоция у нея. Физическото привличане ставаше все по-силно и осезаемо придобиваше животински привкус.

Щеше да се чувства далеч по-спокойна, когато Сам си тръгнеше, защото това, което усещаше в момента, си беше чиста проба сладострастие. А никак не ѝ се искаше да се прави на глупачка, като рискува да му се хвърли на врата. Колкото по-дълго той останеше с нея, толкова по-голяма беше вероятността подобно нещо да се случи.

„Да задържим нещата между нас само на професионално ниво“, каза си тя.

О, не! Изведнъж Лира осъзна, че не зяпа през прозореца, а се е втренчила в него. По-точно в устните му. Сам приключи разговора и се обърна към нея. За щастие точно в този момент сервитьорът им донесе храната и Лира се престори, че умира от глад.

— Силна ли е паметта ти? — попита я той.

— Доста силна — каза Лира, учудена от въпроса му.

— Разкажи ми какво прави миналата седмица, ден по ден — помоли я Сам.

Ли́ра започна да разказва дневната си програма и когато приключи с изброяването на заниманията през всичките дни и вечери, осъзна колко скучен изглеждаше животът ѝ.

— Ами мъжете?

— Какво за тях? — попита тя и разбърка студения чай със сламката.

— Среци? Компания за вечерта? Такива неща, сещаш се какво те питам — уточни той.

— Нямам среци, нито пък компания за вечерта.

Сам ѝ хвърли поглед на съмнение.

— Какво? Не ми ли вярваш? — попита го тя.

— Вярвам, че можеш да имаш всеки мъж, когото пожелаеш.

— И защо мислиш така...

— Ти си много красива жена — отговори ѝ прямо Сам. — Освен това си умна, забавна...

Очевидно ѝ правеше комплимент, но звучеше така, сякаш чете на глас инструкциите за употреба на градинска косачка. Монотонният му глас издаваше, че никак не се интересува от добрите ѝ качества, а с това той определено успя да нанесе голям удар по самочувствието ѝ.

— Не излизам на случайни среци, а и през последните няколко седмици бях доста заета, за да имам време да се виждам с мъже.

Не знаеше как успя да го направи, но по някакъв начин Сам я накара да заеме защитна позиция. Ли́ра се почувства засрамена от това, че почти нямаше личен живот. Кога за последно беше излизала на среща? Не можеше да си спомни.

Сам отмести чинията си настрана и доверително се наклони към момичето:

— Та... бяхме стигнали до петъка — напомни ѝ той.

— Я да видим... — замисли се тя, прехапа долната си устна и обърна очи към тавана. — Бях на лекции, след това бързах да се прибера, събрах една пътна чанта с багаж, ходих до библиотеката да върна един филм и се отправих към къщи...

— Летяла си до Тексас ли? — учуди се Сам.

— Не, шофирах до Сан Диего. Живея там с баба ми.

— Мислех си, че си живяла в Тексас.

— Така е — не отрече тя и се усмихна.

— Ли́ра! — каза Сам с доловимо нетърпение в гласа.

— Откъде знаеш за живота ми в Тексас? — попита го тя.

— Четох досието ти.

— Досието ми? — Момичето едва не се задави. — Имам досие ли? — Сега вече настроението ѝ бързо премина от изненада в раздразнение. — Как така имам досие?

Той очевидно се забавляваше на реакцията ѝ.

— Няма сега да ми изнасяш представление в стил „Малер“, нали? Или да ми дръпнеш някоя лекция на тема „Големия брат“.

— Няма, естествено.

— Аз съм агент на ФБР. Мога да се добера до каквато информация си поискам — самодоволно обясни той. — Сдобих се с копие на полицейския доклад, а детективът, който се занимава със случая, ми даде копия от записките и протоколите за разпит. Алек също помогна с малко лична информация за теб.

— Като например? — не се стърпя да попита Лира.

— От юридическа гледна точка си чиста като сълза. Никога не си била арестувана, дори не са ти съставяли фиш за неправилно паркиране или пък акт за превишена скорост. — Той отпи от чая си и се загледа в двойката от съседната маса, които станаха и се запътиха към изхода, преди да продължи: — Завършила си колеж с пълно отличие, двамата ти братя Оуен и Купър, както и баба ти Прескот са били на дипломирането ти, родителите ти не са били там.

— Затова събитието си беше истински празник — допълни Лира. — Какво още знаеш?

— Нямало е никакви гаджета — продължи той. — Всички са очаквали да се сгодиш за Джон Форест...

— Не, не са очаквали — прекъсна го тя. — Никога не съм имала намерение да се омъжвам за него.

— Доколкото чух, ти си скъсала с Форест, при това доста неочаквано, и не си казала на никого каква е причината.

— Не беше *неочаквано*, скъсахме по взаимно съгласие. Двата просто искахме различни неща.

— Тъй ли? Ти какво искаше? — любопитства той.

„Да не си умирам от скука“, изскочи първо в ума ѝ, но Лира не го каза на глас. През цялото време откакто се познаваха с Джон, никога не го беше чувала да се смее от сърце, с такъв смях, от който те избива на

сълзи и не можеш да си поемеш дъх. Той винаги беше прекалено сериозен, а кой искаше да живее така?

— Лира? — погледна я въпросително Сам.

— Страст — каза тя. — Искях страст и смях.

Агентът дори не повдигна озадачено вежди, а следващите му думи отново прозвучаха така, сякаш четеше упътването за косачката:

— Родителите ти са се опитали да поставят баба ти под запрещение. Ти си успяла да ги спреш.

От устата на Сам прозвуча така, сякаш не беше нещо особено, но в действителност нещата бяха доста по-сложни. В този процес Лира беше похарчила спестяванията си до последното пени, тъй като родителите ѝ бяха извадили съдебна заповед за запориране на банковите сметки на Джиджи и фонда за издръжката на Лира. По време на делото двете с баба ѝ едва можеха да си позволят да излязат и да изпият по чаша кафе.

— Не аз ги спрях — каза му Лира. — Баба ми успя. Тя доказа без съмнение, че е в чудесно състояние на ума. Но с какво всичко това е свързано с нахлуването в апартамента ми снощи?

— Всичко има връзка — каза Сам тихо, зазяпан някъде навън.

— Сега е мой ред — рече тя.

— Твой ред за какво? — погледна я мъжът.

— Да задавам въпроси — заяви напористо Лира. — Във Вашингтон ли живееш?

— Да.

— И си бил целия път дотук...

— Не, бях в Сиатъл.

— Защо?

— Изнасях лекция.

Сервитьорът им донесе сметката, поставена в малка кожена папка, а Сам сложи кредитната си карта вътре и му я подаде обратно.

— Къде ще отидеш след това? У дома?

— Не.

— А къде другаде? — попита тя.

— Тъкмо щях да пътувам насам за още една лекция. Алек знаеше за това, обади ми се и ме помоли за услуга... И преди да си попитала, да ти кажа, услугата касаше теб.

— Е, значи след лекцията ще се прибиращ у дома? — продължи да разпитва Лира.

— Не.

Нарочно ли отговаряше толкова уклончиво, или му беше забавно да я дразни?

— Какво не? Невъзможен си! — шеговито избухна тя.

— Ще ходя в Сан Диего, за да говоря пред кадетите в академията. — Сам я дари с една широка усмивка. — А след това приключвам с лекциите.

— Е, толкова ли беше трудно да го кажеш?

Сервиторът му подаде папката, Сам се разписа, взе картата си и се обърна към Лира:

— Готова ли си да тръгваме?

Ала тя не отвърна, а отново запита настоятелно:

— Значи след това ще се прибереш обратно във Вашингтон?

— За няколко дни. Сетне заминавам за Шотландия.

— Само още един въпрос и млъквам — обеща му момичето. — Имаш ли сериозна връзка? Не забравяй, че ти първи ме попита за Джон Форест — побърза да му напомни тя.

— За този въпрос си имаше определена причина — каза той.

— И за моя въпрос си има определена причина.

— Тъй ли? И каква?

— Любопитна съм.

— Не — каза той след кратка пауза.

— Какво не? — въздъхна Лира.

— Нямам сериозна връзка.

— А бил ли си влюбен някога?

— Да.

— И какво стана?

— Ожених се за нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Женен! Господи, той беше женен!

Лира остана като гръмната. Беше ли флиртувала с него? Замисли се за момент и реши, че не беше, но пък отношението ѝ със сигурност щеше да бъде различно, ако тази важна подробност ѝ беше известна. Тогава можеше само да му се възхищава и с това нещата да приключат. Лира никога не беше преследвала женени мъже и не смяташе сега да започва. Не че имаше значение, но все пак... Първо, тя нямаше никаква представа как се преследват мъже. И второ, с едносричните си отговори Сам ясно ѝ бе дал да разбере, че не се интересуваше от нея, дори и да не беше женен.

Нямаше да му задава повече въпроси за личния живот. Сам ѝ обясни — и то по съвсем неделикатен начин — че държи нещата от личния му живот да си останат тайна, и тя трябваше да уважи желанието му. Ако той сам решише да ѝ каже нещо повече, щеше да го направи, но тя нямаше да го пита.

— Деца имаш ли? — колебливо попита тя.

— Не — отговори той.

„Спри да разпитваш, смъмри се Лира, просто спри“.

— От колко време?

— От колко време какво?

— ... си женен? — смотолеви тя.

— От три години.

Господи, защо не можеше да спре с въпросите?

Ако мобилният му телефон не беше звъннал, тя със сигурност щеше да продължи да го разпитва. Той се загледа през прозореца, докато отсреща му говореха нещо, вероятно за да я откаже да пита повече. Сам говори по телефона не повече от минута, но след като затвори, продължи да се взира към улицата.

— Погледни през прозореца — каза ѝ той.

Тя се обърна.

— Виждаш ли онзи мъж от другата страна на улицата? — попита Сам. — Облегнал се е на пощенската кутия и държи вестник пред лицето си.

Лира се наклони на една страна, защото другите посетители в ресторанта ѝ пречеха. Въпросният мъж държеше вестника така, че той закриваше долната половина на лицето му и се виждаха само очите му. Очевидно не четеше, а надничаше над страниците.

— Виждам го, но не мога да огледам цялото му лице.

— Почакай малко. От време на време сваля вестника, за да огледа по-добре какво става в ресторанта. Опа, ето го.

— Сега го виждам — каза Лира. Мъжът стоеше на слънце и се виждаше много ясно. — О, господи, това по лицето му белези ли са? — присви очи тя срещу ярките слънчеви лъчи. — И дали това е истинската му коса? Какво прави? Дали се опитва да ни следи?

— Май такъв е планът му — кимна Сам.

— Шпионира ли ни?

— Точно така.

Лира присви очи. От време на време мъжът подаваше глава иззад вестника като герой в компютърна игра, където човече периодично изскача на екрана.

— Не е особено добър в шпионирането — отбеляза тя.

— Не, не е — засмя се Сам.

На няколко метра от непознатия имаше спряна кола. Беше единственият автомобил, паркиран на натоварената улица, въпреки че на всеки петнадесет метра имаше знаци „Паркирането забранено“. Мъжът беше твърде зает да наблюдава ресторанта и не обърна внимание на „паяка“, който спря точно зад колата му.

Лира с интерес наблюдаваше случващото се.

— Знаеш ли какво? Струва ми се познат, но не мога да се сетя къде съм го виждала. Може би някъде в университета... Въпреки че не прилича особено на студент.

Шофьорът на „паяка“ тъкмо привърши със закрепването на колата и понечи да се качи в кабината, когато непознатият изведнъж се усети какво става. Той бързо захвърли вестника и се затича към колата с викове и ръкомахане.

— Мислиш ли, че той има нещо общо с мъжете, които нахлуха в апартамента ми? — попита Лира.

Сам отиде до прозореца. „Паякът“ спря на светофара в края на улицата и отмина, а собственикът на колата търчеше с всички сили след него.

— Не знам — сви рамене Сам. — Този човек не изглеждаше да е от най-опитните.

Лира взе нещата си и се отправи към вратата, но Сам я сграбчи за ръката и я издърпа зад гърба си, за да минат през кухнята на ресторанта и да излязат от задната врата.

— В апартамента ли отиваме? — попита тя.

— Да, но няма да се задържаме дълго там. Вземаш си каквото ти трябва и изчезваме.

— Ами колата ми?

— Тя ще остане.

— Лудост е да се местя — въздъхна Лира. — Ако онези мъже се върнат, ще ме намерят в университета. Лесно могат да разберат каква е програмата ми. Затова нужно ли е въобще да ходя от едно място на друго? Те могат просто да ме проследят на прибиране след лекции.

— Апартаментът ти не е безопасен — поясни Сам. — Има само едно място, откъдето се влиза и излиза, а и вратата е скапана.

— Домууправителят я поправя. Може би вече е готова.

— Ще я подмени с друга паянтова врата, която всеки може да разбие само с един ритник. А веднъж щом преодолеят вратата... Не, там не е безопасно — отсъди той. — А и подземният паркинг в сградата не се наблюдава с камери...

— Порталът към паркинга е с електронно управление — напомни му Лира.

Всъщност беше предпочела това тясно жилище заради портала на входа, който беше метален и се заключваше с електронна ключалка. Освен това беше близо до университета и двете със Сидни спокойно можеха да ходят до него пеша.

— Порталът успя ли да ги спре? — попита назидателно Сам.

— Не, но... — Лира реши да не спори повече, наистина всеки, който пожелаеше, можеше да влезе.

— След като всичко това приключи, можете да обезопасите апартамента си, преди да се нанесете обратно в него. Сложете подобри ключалки, камери, интерком... може да се помисли за доста неща.

— Знам, че всичко зависи от това за колко време детективите ще хванат онези мъже. Скоро лекциите ми ще свършат, последен курс съм, и официално ще приключа с университета. Положението при Сидни е същото.

— Решила ли си вече къде ще работиш?

— Не още.

— А имаш ли някаква идея къде искаш да живееш? Може би някъде близо до вашето ранчо в Тексас?

— Не — отговори Лира. Една телевизия в Тексас ѝ бе предложила работа, но тя не искаше да се захваща с това.

— Тогава Сан Диего?

— Не знам — отговори колебливо тя.

Въпросите му отново предизвикаха у нея чувство на паника, която я обхващаше напоследък, щом си помислеше за бъдещето. Хем почти беше завършила образованието си, хем не беше наясно в каква професионална сфера да започне работа. О, да, освен това имаше и двама ужасни мъже, които бог знае какво искаха от нея. Бяха обърнали апартамента ѝ наопаки да търсят нещо. И ако това нещо се окажеше, че не е у нея, те щяха да я убият, а ако пък беше у нея, щяха да ѝ го вземат и пак да я убият. Каквото и да ставаше, тя все беше от губещата страна.

— А защо да не остана в апартамента и детективите да устроят капан на тези тъпаци, за да ги хванат? — попита Лира. — Разбира се, Сидни може да се премести на по-безопасно място. Планът е добър, не мислиш ли?

— Не — категорично отговори Сам.

— Как така „не“? Без никакво обяснение?

— Точно така. Просто „не“.

През целия път обратно, докато минаваха покрай университета, Сам се оглеждаше за евентуална заплаха, но погледът му нито веднъж не се спря върху Лира. Накрая тя отново не се сдържа:

— Трябва да си носиш брачната халка.

— Какво?

— Брачната халка. Трябва да я носиш — каза тя и вдигна ръце в защитна позиция. — Само това ще кажа. — Сам остана безмълвен. Лира се засрами. Сетне побърза да каже: — Само споменавам... че е хубаво да я носиш. Това е.

— Защо?

— Защо се носи брачна халка? Защото си женен — изтъкна тя.

— Не, не съм.

Този мъж истински започваше да ѝ лази по нервите! Да, държеше се като професионалист и, изглежда, беше много добър в работата си, беше чувала, че е готов за истински подвизи, че е много предан, но, по нейното скромно мнение, си беше и малко откачен.

У нея упорито се зараждаше чувството, че двамата с Джиджи много ще си допаднат.

— Не помниш ли какво ми каза? Женен си бил цели три години.

— Точно така — кимна той.

— Но не си женен!

— Не, не съм.

Добре, няма да настоява повече. Явно не искаше да ѝ каже истината или да споделя лични неща с нея и Лира трябваше да го приеме.

Женен, неженен. Вече нямаше значение.

Лира разбра, че е разведен, но не иска да говори за това и толкоз. Явно трябваше да престане с опитите си да поддържа разговор.

Когато най-накрая стигнаха до апартамента, Сидни беше вече там и подреждаше пръснатите от престъпниците документи. Седеше на дивана, а Макс се беше навел под креслото и ѝ подаваше последните хартии, изпадали там.

— Добре ли си? — попита я Сидни. — Изглеждаш раздразнена.

— Добре съм. А ти как си? — троснато рече Лира и се настани на дивана до нея.

— Отлично. Разчистих бъркотията в моята стая, събрах си багажа и сега разтребвам дневната.

— Аз ще оправа в кухнята — каза Лира.

Кипеше от яд и искаше да си го изкара на нещо.

Зае се първо със стаята си, където двамата копои бяха обърнали всичко с главата надолу. Бяха изпочупили повечето от съкровищата ѝ — старият часовник, който си пазеше още от гимназията, и старомодният телефонен апарат лежаха на парчета на пода. Мръсниците бяха успели да разбият дори машината ѝ, която издаваше звук на плискащи се морски вълни.

Мърморейки, Лира отиде до кухнята, взе торба за боклук и я занесе в спалнята си, напълни я и я замъкна до входната врата. Докато минаваше през дневната, забеляза, че Сам говори по телефона. Сидни все още беше на дивана и подреждаше нещата си, а Макс се беше настанил до нея, полегнал, с ръце, скръстени на гърдите, и изпружени крака. Отстрани приличаше на заспал.

Сидни погледна към Лира, наведе глава към Макс и ѝ намигна. „Е, Макс наистина изглежда добре, но няма нищо общо със Сам“, помисли си Лира.

След това отново се зае с работата си. Дълго шета между кухнята, спалнята и банята, докато накрая и трите помещения блеснаха от чистота. После събра дрехи за около седмица в една пътна чанта, пренесе багажа си в дневната и го стовари до този на Сидни. Спомни си, че не е взела лаптопа, затова пъкна и него в раницата си и я остави до пътната чанта. Готово! Сега оставаше само да си вземе един бърз душ и да се преоблече.

Сам приключи разговора, отвори вратата и излезе в коридора пред апартамента.

— Какво правиш? — попита го Макс, без да отваря очи.

— Новата врата пристигна — оповести Сам.

Не беше някоя скапана врата, както Лира очакваше. Беше съоръжение по последен модел и супернадеждна, поне според човека, който я поставяше. Имаше шпионка и не една, а цели две допълнителни ключалки. Сам би харесал точно такава, което си беше сигурен знак, че не беше станало без негова намеса.

— Домуправителят съгласен ли е с поставянето на новата врата? — попита Сидни.

— Не съм го питал — отговори Сам. — Но старата ви врата не беше препятствие дори за дете.

Лира изведнъж си спомни, че не се е похвалила на Сидни за детския филм, който Малер ѝ възложи. Двете решиха да обсъдят надълго и нашироко това ново предизвикателство насаме в спалнята на Лира.

— Мислиш ли, че наистина ще успееш да се справиш навреме с всичко? — попита Сидни.

— Вече съм готова с документалния филм за сметището, дори го предадох — похвали се Лира.

— Е, поздравления. Свърши страхотна работа и съм сигурна, че всички ще останат като поразени, щом го видят.

— О, харесва ми, че си такава оптимистка.

— А какво стана с онази градинка в средата на сметището? Ще се откажеш ли от това? — заинтересува се Сидни.

— Не ми се иска — призна си Лира. — И професорът смята същото. Той мисли, че идеята е интересна. Но настоява първо да направя филма за децата, а след това да приключа и с документалния филм за градината.

— Ако някой може да се справи, то това си ти — окуражи я Сидни.

— Надявам се да е така — въздъхна Лира. — Ала цялата тази ужасна случка, заплахата от това, че навън все още някой ни дебне, бодигардовете... Имам прекалено много неща, с които трябва да се справя. Определено ще ми е трудно да се съсредоточа.

— Я да сменим темата с нещо по-приятно — предложи Сидни и седна на леглото. — Кажы какво мислиш за Сам?

— Мисля, че няма търпение да се отърве от мен.

— Грещиш. Откакто си тук, не е свалял очи от теб.

— Такава му е работата — каза Лира.

— Да бе, в апартамента ни, където си в пълна безопасност? Той настойчиво те гледа и в това няма нищо странно, явно не е по-различен от всички останали мъже.

Лира поклати недоверчиво глава.

— Той е много надменен и въобще не говори за себе си. Ала не мислиш ли, че е най-прекрасният мъж, когото си виждала?

— Не е лош — призна Сидни, — но и Макс никак не е за изхвърляне.

В този момент Сам се появи на вратата:

— Време е да тръгваме. Сидни, и за теб се отнася.

— Защо да не можем да останем заедно? — попита Сидни.

— Всеки, който е около Лира в момента, е в опасност — каза Сам.

— Чудно! — прошепна Лира. — Сега явно съм някакъв магнит за неприятности.

Двете момичета отидоха в дневната, за да вземат чантите си. Страхът, който първоначално Лира беше изпитала, сега се превръщаше

в гняв — Сидни беше нападната, апартаментът им бе разбит и никой не знаеше защо. Кой бяха тези мъже и какво искаха? Лира бе твърдо решена да разбере.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Майло му се наложи да тича след „паяка“ през половината квартал и когато най-накрая успя да го стигне на един от светофарите, реши да подкупи шофьора, за да му върне колата. Отначало му предложи двеста долара, но продължи да увеличава цената чак докато светна зелено, а шофьорът настъпи газта и отмина.

Псувните и яростта никак не му помогнаха, а „паякът“ вече беше далеч. Все пак Майло бе радостен, че никой от компанията не бе станал свидетел на глупостта му. Не трябваше така лекомислено да паркира точно на една от най-натоварените улици на Лос Анджелис.

Да гледа как откарват автомобила му беше върхът на този ужасяващ уикенд.

Нещастната поредица от случки беше започнала миналия петък по време на градинската разпродажба у семейство Руни.

Още преди полицията да е пристигнала, Майло побърза да напусне мястото и се прибра у дома. Разтовари всички съкровища, с които се беше снабдил от разпродажбата, сред които и огромният диамантен пръстен на Бабс. После отново се качи на колата и отиде в офиса, за да говори с господин Мериам.

Шефът беше бесен. Вратата към кабинета му беше затворена, което означаваше, че не иска да го безпокоят. Майло колебливо се приближи до вратата и съвсем ясно чу отвътре как господин Мериам крещеше и беснееше. Реши да рискува и почука.

— Какво искаш? — изръмжа шефът отвътре.

— Да ви разкажа за една разпродажба, на която бях — извика Майло високо, така че служителите от втора смяна в агенцията да не помислят, че се говори за нещо необичайно.

— Влизай тогава!

Майло очакваше в офиса да има и други хора, но господин Мериам беше сам. Дали досега не бе крещял на стените?

Мериам отиде до бюрото си и се стовари тежко на въртящия се стол.

— Майло, обречен съм! Ако не си го върна... ако някой друг го намери... — Той избърса потта от челото си с ръкав и му направи знак да седне. — Ще трябва да се покрия за остатъка от живота си... за мен няма да има прошка, не и след всичко, което съм направил.

Досега Майло никога не бе виждал шефа си в такова състояние. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче.

— Сър, ако можете да ми се доверите и да ми кажете какво е... Искам да кажа, какво е взел Руни — опита се да изрече Майло и вдигна ръка, за да се предпази от реакцията на шефа си. — Трябва да знам какво търся. Да не би да е диамант? Или някоя известна картина, или книга със счетоводни сметки?

Господин Мериам се замисли и се намръщи още повече, но след малко кимна и призна:

— Да, трябва да знаеш. Както казваш, не може да го търсиш, без да знаеш какво е. Става въпрос за един дивиди диск — прошепна той. — Руни може да го е извадил от кутията и да го е скрил навсякъде.

— Като например да го е пхнал в някоя книга? — подпита Майло.

— Да, диск лесно може да се скрие в книга. Защо? — поинтересува се Мериам.

— На градинската разпродажба имаше едно симпатично момиче, което си напълни колата с книги, взе и няколко дивидита, сигурно и някой и друг компактдиск. Бабс ги беше изсипала отпред на двора и непрекъснато изнасяше нови и нови от къщата. Ако имаше повече място в автомобила си, момичето щеше да прибере всичките книги. Останалите хора отнасяха само столове, лампи и кухненски принадлежности. Никой не се сети дори да погледне към томовете.

Господин Мериам изведнъж се изправи.

— От колко време вървеше разпродажбата, когато ти отиде? — попита той.

— Почти съм сигурен, че току-що беше започнала.

— Това е добре, това е добре. Дивидито може все още да е в къщата, скрито в някоя стена или под някоя тайна дъска на пода... Може да е навсякъде. А може и това момиче да го е взело, без да знае какво има на него... Докато не реши да го гледа — добави Мериам и потръпна. — Трябва да си го върнем.

— Аз ще ви го върна — обеща Майло.

— Момичето там ли беше, когато Бабс застреля мъжа си?

— Не, вече си беше тръгнала — обясни Майло. — А Бабс наистина го гръмна и отиде да види дали е мъртъв, после влезе в къщата и се застреля. Така казаха и по новините. Повечето от хората на разпродажбата останаха да зяпат, но на мен не ми се искаше да чакам пристигането на полицията.

— Ще накарам Чарли Броуди и Лу Стак тази вечер да претърсят къщата на Руни. Искам да ми донесат всеки диск, който успеят да намерят. Къщата е огромна... — замислено каза шефът. — Проклетото нещо може да е навсякъде, но аз няма да рискувам. Ако след няколко претърсвания не успеят да го издирят, ще трябва да взривят цялата къща. Не искам да останат никакви доказателства. Чарли има връзки и разправя, че може да намери експлозиви, които да свършат работата.

Шокиран от чутото, Майло запелтечи:

— Вие... вие вече сте казали на Чарли и Стак какво търсите? *Но не и на мен* — добави той тихо. — *Наложил се да ви моля, за да ми кажете.*

Господин Мериам не забеляза твърдостта в гласа на Майло.

— Естествено, че съм им казал. Те трябваше да знаят.

— Разбира се.

Майло беше ядосан и се чувстваше ужасно несигурен. Досега си беше мислил, че за господин Мериам той е служител номер едно, но, изглежда, шефът имаше повече доверие на двамата биячи Чарли и Стак. Очевидно на Мериам никак не му пукаше, че те са немарливи и не проявяват никакъв професионализъм.

— Изглежда, че те са овладели нещата.

Майло се изправи и тръгна към вратата, но Мериам го спря:

— Чакай сега — каза той, — дай да се върнем на онова твоето хубаво момиче. Значи тя е искала само книгите? Не взе ли някакви бижута или кожи? Знаем, че Бабс имаше няколко кожени палта...

— Само книги и дивидита. Бабс ги беше натрупала на една огромна купчина и я чух да казва на момичето, че ако не ги вземе, ще ги изгори. Никой друг от хората не се интересуваше от купчината стари книги.

— Дори не знам как въобще може да я намериш — поклати глава Мериам.

— Аз знам как — побърза да се похвали Майло, за да направи впечатление.

— Какво каза? — Мериам се поизправи от стола си, скръсти ръце и опря дебелото си шкембе в ръба на бюрото.

— Казах, че знам как да я намеря — рече Майло с глас, който от възмущение бе станал писклив.

— Как?

— Записах си регистрационния номер на колата ѝ.

— И как си се сетил да го направиш? — изгледа го втрещен Мериам.

Майло не можеше да си признае истината, че хубавата млада жена така го беше развълнувала, че един ден тя щеше да му принадлежи. Тя беше неговото момиче на Бонд. Ако кажеше на шефа си, че е срещнал жената на живота си, Мериам сигурно щеше да му се изсмее. Не, не можеше да му разкрие истината.

— Реших, че нещо може да е скрито в някоя от книгите. Вие не ми бяхте казали какво крие Руни от вас, затова реших, че е много вероятно... просто ми се стори възможно.

— Браво на теб, Майло, браво! Не знам какво щях да правя без теб. Я ми дай регистрационния ѝ номер, веднага ще науча името и адреса ѝ. — Мериам се пресегна за мобилния си телефон и затърси номера в паметта му. — Струва си човек да има връзки — намигна той на Майло, докато чакаше някой да вдигне от другата страна. Няколко минути по-късно господин Мериам вече си записваше имената и адреса на жената. — Лира Прескот — съобщил тържествено шефът и повтори адреса, който Майло побърза да си запише. — Живее в Сан Диего или някъде наблизо, северно от града, личи си по пощенския код. Благодаря, Майло — добави той след малко. — Ей сега ще изпратя Чарли и Стак там.

— Това би било загуба на време — изсумтя Майло, а мислите трескаво се блъскаха в главата му като уловени насекоми. — Момичето смяташе да пътува извън града с приятеля си за дълъг уикенд... — Мозъкът му работеше на бързи обороти, за да скалпи някоя убедителна история. — Щяха да летят от Лос Анджелис и колата ѝ сигурно е на паркинга на летището. Защо не ме оставите да се погрижа за това? Чарли и Стак така или иначе имат доста работа в къщата на Руни.

— Добре, тя е изцяло твоя — съгласи се Мериам.

Майло се почувства страхотно, когато си тръгна от офиса, но докато се прибере, отново го обхвана несигурност. Господин Мериам не беше от търпеливите и Майло знаеше, че е само въпрос на време шефът му да се обади на биячите, за да се включат.

Поуспокои го мисълта, че той знаеше за Лира Прескот много повече, отколкото двамата биячи, те не бяха видели стикера на университета, залепен на задното стъкло на автомобила ѝ. Адресът ѝ можеше да е и в Сан Диего, но той можеше да се обзаложи, че момичето живееше в Ел Ей и учеше тук. В събота сутринта щеше да отиде и до Сан Диего, да влезе у тях и да намери нещо с адрес от Лос Анджелис. Ако се окажеше, че в къщата има някого, щеше да измисли друг начин да се сдобие с това, което искаше.

Трябваше му дегизировка. И в никакъв случай не биваше да ходи със собствената си кола, щеше да вземе автомобил под наем.

В петък вечерта Майло излезе, за да си купи необходимото за дегизировката, и рано на следващата сутрин взе автобус и отиде до една агенция за автомобили под наем. Нае кола под фалшиво име и с подправени документи за самоличност и понеже предварително знаеше, че офисът на фирмата и паркингът се наблюдават с камери, трябваше да носи и дегизировката си.

Е, случиха се и някои непредвидени дребни неща, като например това, че трябваше да пробва черната перука, преди да я купи. Беше направена от прекалено много синтетични влакна, които особено много си личаха отпред на дългия бретон, но Майло реши да не ги подрязва. Плати за нея доста пари и не искаше да я съсипе, въпреки че с бретон приличаше на Мо от „Тримата комедианти“^[1]. Сложи си и черна брада, която залепи за лицето си, за да не пада, както и тъмни очила, които почти се скриваха под дългия бретон. Човекът на гишето във фирмата за коли под наем не можеше да откъсне очи от необичайната коса на Майло и едва обърна внимание на личната му карта.

Докато излизаше от паркинга, Майло надзърна доволен в огледалото за обратно виждане. Дегизировката беше свършила страхотна работа, дори и да гледаха записите от видеокамерите, никой не би го познал.

Беше на половината път до Сан Диего, когато кожата по лицето започна да го сърби, а щом се почешеше, нещата ставаха още по-зле. Реши, че сигурно е алергичен, добре че сърбежът все още беше поносим. Засега щеше да издържи, но веднага щом се прибереше, трябваше да свали фалшивата брада.

Щом стигна в Сан Диего, Майло намери адреса и обиколи квартала, преди да паркира през няколко къщи по-надолу. Престори се на съсед, който е излязъл на разходка, и мина покрай дома ѝ, след което зави зад ъгъла и видя джипа на Лира. Не можеше да повярва на късмета си. Можеше да се окаже, че книгите и дивидитата от разпродажбата на Руни са точно пред него. Не му отне много време да се вмъкне в гаража, но слънчевите лъчи, които грееха през отворената врата, веднага му разкриха, че джипът беше празен. Сигурно момичето беше отнесло книгите и дисковете у дома.

Майло се измъкна от гаража и тъкмо се прокрадваше покрай стената на къщата, когато я видя да стои на верандата, загледана в океана. Тя се обърна към прозорците и извика:

— Джиджи, не мога да остана за вечеря утре вечер. Трябва да се върна в Ел Ей, за да довърша някои неща.

Някаква възрастна жена също излезе на верандата, целуна Лира по бузата и мило я прегърна.

— Разбирам, мила. Радвам се, когато поне от време на време мога да виждам внучката си.

В крайна сметка той беше прав. Лира Прескот наистина живееше някъде в Лос Анджелис. Майло тайничко се поздрави за добрите си умения на детектив.

Промъкна се обратно към колата си ѝ зави зад ъгъла. Дали момичето щеше да остави книгите тук, или утре щеше да ги вземе със себе си? Той трябваше да почака и да разбере. Ако Лира си тръгнеше без тях, щеше да намери начин да се вмъкне в къщата, когато бабето не е вътре.

Паркира от другата страна на улицата, точно зад гаража, и се сниши, за да чака. Цяла вечер прииждаха хора, а последните гости си тръгнаха около десет часа. Майло разбра, че щом Лира не тръгна до единадесет часа, значи щеше да остане да преспи тук.

Около полунощ всички светлини в къщата угаснаха.

Майло намери един близък мотел и щом се регистрира в стаята си, побърза да смъкне перуката и я захвърли на масата. Оставаше да се погрижи и за брадата. Лицето го сърбеше до побъркване, но колкото и да дърпаше, брадата не помръдваше. Може би не трябваше да използва моментно лепило. Успяваше да отскубне по мъничко, но кичурите падаха заедно с кожата му. След като се дърпа и скуба цял час, Майло се погледна в огледалото в банята и установи, че лицето му прилича на подпухнала и олющена мазилка. Едва се подаваше сред гъсти туфи косми. На местата, където беше успял да отскубне брадата, кожата му беше издраскана и силно зачервена. Лицето му изглеждаше така, сякаш е заразен с ужасен обрив. Уморен от процедурата, Майло се тръшна на леглото.

В неделя сутринта реши да се пробва да обръсне остатъците от изкуствената брада, но това определено беше грешка. Пяната за бръснене попи в туфите косми и само ги направи още по-лепкави. След това реши да пробва дали няма да паднат, ако влезе под душа и опита да ги изстърже от лицето си, но стори поредната грешка — брадата само попи вода и бухна. С мисълта, че малко спирт може да помогне, Майло се наплиска обилно с афтършейв, а след като най-накрая спря да крещи от ужасната пареща болка, се наложи отново да скочи под душа, но този път със студена вода, която да успокои раздразнената му и зачервена кожа.

Щом ръцете му спряха да треперят, той отново си сложи перуката и тъмните очила и се върна при къщата на Лира. През останалата част от сутринта стоя в колата си и ставаше все по-нетърпелив, щом не я видя да излиза. Най-накрая успя да я зърне — двете с баба й се прибираха пеша, понесли пазарски чанти. Значи през цялото време са били навън! Майло не можеше да повярва, че така лекомислено е пропуснал възможността да се вмъкне в къщата, когато вътре е нямало никого. „Глупак!“, смъмри се сам той и се плесна по бузата, но в миг съжали, защото шамарът му уцели едно особено болезнено и зачервено място.

Няколко минути по-късно Лира излезе на двора с малка пътна чанта на рамо, изкара колата от гаража и потегли. Не носеше никакви книги или дивидита, значи те все още бяха в къщата. Майло със сигурност би спечелил много червени точки в очите на господин Мериам, ако успееше да му занесе онези книги и дивидитата, но той

реши да проследи Лира, за да види къде живее в Лос Анджелис. Щеше да се върне до Сан Диего в понеделник и тогава да вземе книгите и дисковете, без да споменава пред шефа си за забавянето.

Навън беше все още светло, когато Лира спря пред жилищния комплекс, в който се намираше апартаментът ѝ. Майло мина с колата си покрай нея, зави и паркира зад блока. След малко отново се приближи до железния портал и през решетката му успя да види, че Лира разтоварваше нещата от колата си. Не можеше да рискува момичето да го забележи, затова побърза да се махне оттам. За него нямаше да е трудно до утре да разбере номера на апартаментата ѝ. Ако събереше смелост, можеше дори направо да се качи горе, да позвъни и да се представи.

Майло погледна в огледалото за обратно виждане и видя туфите косми, които стърчаха по бузите и брадичката му — приличаше на върколак. Явно представянето пред момичето щеше да почака.

На пет километра от апартаментата ѝ Майло забеляза един от любимите си ресторанти с драйв-ин. Отби и си поръча два двойни хамбургера, пържени картофи и газирана напитка. Поставката за чаши, която имаше в колата, се оказа прекалено малка за голямата чаша със сода, затова се наложи да я закрепя в скута си и да потърси място за паркиране.

След като приключи с храната, той реши да се върне до апартаментата на Лира, за да се увери, че колата ѝ е все още там. Дори можеше да спре срещу централния вход и да се поогледа малко, щеше да я зърне, ако имаше късмет тя да излезе отново.

Щом зави на ъгъла по нейната улица, му се наложи да отбие рязко встрани, за да направи път на идваща след него полицейска кола. „Тъпото ченге трябваше да е включило сирената и светлините, щом толкова бърза!“, помисли си раздражен той. Хвърли един поглед напред по улицата и забеляза, че в жилищния комплекс на Лира влизат още две полицейски коли, които минута по-късно бяха последвани от линейка. Шофьорите на няколко автомобила пред него бяха отбили встрани до бордюра и изгасили двигателите, любопитни да видят какво ли е станало. Майло спря зад тях, за да позяпа. На отворения портал имаше полицай, който следеше никой да не влиза и да не излиза от сградата. Той разказваше на някакъв дядо какво е станало и Майло успя да чуе по-голямата част от случката: двама мъже са

проникнали в един от апартаментите, вързали са някаква жена и са обърнали мястото с краката нагоре.

Чарли и Стак? Сигурно бяха те. Майло побесня. Кой друг можеше да го е направил? Господин Мериам отново не му се беше доверил и бе изпратил новите си любимци да свършат работата.

После се усъмни в предположенията си. Все още не знаеше какви са истинските факти. „Може разбитият апартамент въобще да не беше на Лира“, мина през главата му. Ала в същия момент я зърна — неговото момиче на Бонд. Край нея стояха двама въоръжени полицаи и Майло се досети, че я разпитваха. Изглеждаше притеснена и много изморена, но все така красива.

Полицаят на портала забеляза, че отвън започваше да се събира тълпа от зяпачи, и разпореди всички да се качват по колите си и да се разотиват. Майло също го направи, но докато минаваше покрай полицая, извърна лицето си на другата страна, за да не може униформеният да го запомни.

През целия път към къщи Майло се изяждаше от яд заради Чарли и Стак. Как бяха успели да стигнат до Лира преди него? Дали вече бяха успели да намерят книгите и дивидентата? Реши няколко дни да не се обажда на господин Мериам, да го остави сам да осъзнае, че изпращането на биячите не е било правилен ход. Естествено това щеше да му свърши работа само ако Чарли и Стак не бяха намерили книгите и дисковете. Имаше толкова много въпроси, които оставаха без отговор, а Майло трябваше да си подреди мислите. Утре щеше да измисли някакъв план.

Мина през една аптека и стоически издържа втренчените в лицето му погледи на останалите купувачи, когато си поиска крем, който се надяваше да облекчи ожулванията, когато отлепеше и останалата част от брадата. Купи си и лосион, с който да се опита да разтвори лепилото, но за съжаление не му свърши никаква работа. Когато най-накрая приключи с отлепването и на последната изкуствена брада от бузите си, лицето му изглеждаше така, сякаш току-що бе преминал през химически пилинг със сярна киселина. В два часа след полунощ най-накрая успя да се просне в леглото и заспа почти веднага, като през цялата нощ се стряска от сънища за огромни космати чудовища, които ръфаха лицето му със зъби, остри като бръсначи.

На следващата сутрин Майло спа до девет часа. След като стана и се облече, сложи отново перуката, нахлупи една бейзболна шапка ниско над очите си и въоръжен с шпионския си бинокъл, се отправи към апартамента на Лира. Видя, че колата ѝ все още е паркирана в гаража, и отиде право в драйв-ин ресторанта, за да закуси. След малко се върна отново пред жилищната сграда, спря на ъгъла на улицата и се изтегна на предната седалка, за да чака.

Тъкмо си мислеше дали да не отиде отново до ресторанта, за да похапне, когато ги забеляза в далечината: мъж и жена се приближаваха пеша към жилищния комплекс. Жената приличаше на Лира, но все още бяха прекалено далеч, за да е сигурен дали е тя. Майло се пресегна за бинокъла и го вдигна към очите си. Да, това беше Лира, но с нея вървеше някакъв мъж — доста едър тип, както успя да забележи, щом двойката се приближи още малко. Мъжът изглеждаше много як и имаше здрави мускули. Дали той не беше приятелят ѝ? По начина, по който я гледаше, можеше да се предположи, че е точно така. Тогава Майло забеляза, че мъжът имаше пистолет на колана си. „Аха, бодигард, каза си той. Умно момиче, наело си е охрана“. Мъжът имаше вид на здравеняк и Майло изведнъж усети как в ума му се прокрадва надеждата Чарли Броуди и Лу Стак да се върнат — двамата нямаха шанс срещу този.

В същия миг евтиният му мобилен телефон за еднократна употреба иззвъня. Единствено господин Мериам знаеше номера му. Майло се почуди дали да вдигне, но в крайна сметка любопитството му надделя.

— Да? — обади се той.

— Взе ли вече онези дивидита? — попита Мериам от другата страна на линията.

Доброто му настроение се върна на мига — значи Чарли и Стак все пак не бяха успели да ги открият в апартамента на Лира.

— Не, но съм близо до целта — обеща той.

— Главата ми е заложена на това, Майло. Намери онзи диск!

Майло усети отчаянието в гласа на шефа и си помисли, че в миналото може би щеше да му съчувства. Но не и сега, не и откакто Чарли и Стак се бяха издигнали над него.

Пъхна телефона обратно в джоба си и се сниши още повече на седалката. Двамата пешеходци приближаваха и той успя да зърне как

Лира поглежда към мъжа до нея и се усмихва. Изведнъж, когато бяха само на една пресечка разстояние, те рязко свиха зад ъгъла и се отправиха в друга посока.

Майло не беше сигурен какво да прави оттук нататък. Вече не му пукаше толкова дали дискът е в апартамента ѝ. По-скоро искаше да разбере дали Лира и бодигардът ѝ имат връзка. Сърцето му се изпълни с ревност дори само като си помисли за тази възможност. Тя беше *неговото* момиче на Бонд, не нечие друго.

Само час по-късно Майло преследваше взетата под наем кола из улиците на Лос Анджелис.

[1] Американско телевизионно шоу от 40-те години на XX век.
— Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам и Лира напуснаха апартамента и се отправиха към временното жилище, където трябваше да останат, докато нещата се поуспокоят. Щом Сам се увери, че не ги следят, спря пред един магазин, за да напазаруват храна. Лира влезе с него и веднага се отправи към щанда с бонбоните. Взе си една пазарска кошница и я напълни с ядки, покрити с шоколадова глазура, шоколадови блокчета и шоколадови бонбони.

— Ти само това ли смяташ да ядеш? — учуди се Сам.

Лира му подаде пълната кошница, взе още една и я натъпка с кутия мляко, плодов сок, ябълки и здравословни зърнени закуски. Не можа да се въздържа и добави към тях и кутия шоколадови понички.

Щом стигнаха до касата, Лира забеляза, че Сам е прибавил към покупките и стек минерална вода и безалкохолни.

— Доволен ли си сега? — попита го тя, докато нареждаше млякото, сока и ябълките на лентата пред касата.

— Аз винаги съм доволен — отвърна ѝ Сам с очарователния си акцент.

Той взе чантите с покупките им в една ръка, а с другата леко я прихвана през раменете и се насочи към изхода. Ръката му докосна тялото ѝ само за миг, но по гръбнака ѝ пробяга трепетна вълна.

— Далеч ли е тази защитена квартира? — попита Лира, докато двамата прекосяваха паркинга пред магазина.

— Не много — отговори Сам.

Половин час по-късно Лира вече беше изгубила всякакво чувство за ориентация. Струваше ѝ се, че мъжът обикаля в кръг из един и същ квартал, и се изненада, когато той най-накрая зави към един новопостроен жилищен комплекс. От двете страни на улицата, докдето поглед стигаше, се виждаха само абсолютно еднакви двуетажни къщи. Той сви по алеята на една от тях, поразрови се из жабката на колата, за да намери дистанционното за вратата на гаража, и натисна бутона.

Ли́ра се огледа:

— Всички домове са абсолютно еднакви. Как хората въобще успяват да намерят в коя къща живеят?

— Сигурно броят гаражите — предположи с усмивка Сам. — Може и да гледат адреса.

— Много смешно! — нацупи се тя.

Къщата бе на два етажа и изцяло мебелирана. Всичко вътре — стените, килимите и обзавеждането, беше в бежовата гама.

Докато Сам качваше багажа им в спалните горе, Ли́ра занесе чантите с хранителните продукти в кухнята. Отвори хладилника и с изненада установи, че някой вече се беше погрижил да го зареди. Освен това в кухненските шкафове имаше консервени кутии със супа, макарони и всякакви видове сухари. Тя добави и пресните зеленчуци, които бяха купили, и тръгна да разгледа останалата част от къщата. На горния етаж имаше две спални, разположени една срещу друга и разделени от къс коридор. Сам беше оставил нещата ѝ в по-голямата от стаите, в която имаше страхотно двойно легло.

Ли́ра тъкмо пробваше матрака, когато Сам се появи на вратата:

— Тази харесва ли ти?

— Чудесна е. Всъщност мога да стигам от леглото до банята само с една крачка, но мисля, че ти трябва да спиш тук.

— И защо? — усмихна се той и се облегна небрежно на рамката на вратата.

Хареса ѝ начинът, по който я погледна — гледаше така, сякаш я вижда за пръв път.

— Така мисля.

Сам отново се усмихна.

— С теб или без теб в леглото? — попита той, а обърканата ѝ физиономия го накара да избухне в смях. — Как е възможно жена да се изчервява толкова лесно? Лицето ти веднага доби яркочервен цвят.

— Значи сега флиртуваме, така ли? — ядоса се Ли́ра.

Той сви нехайно рамене.

— Ти си най-объркващият човек, когото познавам — заяви тя.

— Хубаво е да го знам.

— Поканих те да спиш в това легло... без мен — поясни момичето, — защото просто си мислех, че ти си доста по-едър и ще ти трябва повече пространство. Аз мога да спя и на другото.

— Моята спалня е абсолютно същата като тази.

— Значи и ти имаш двойно легло?

— Да, но все пак благодаря за предложението — усмихна се отново той.

Сам слезе долу и Лира го последва.

— Хладилникът е пълен, шкафовете също — отбеляза тя.

— Да, знам.

— Значи не е трябвало да спираш в магазина.

— Не.

— Тогава защо спря?

— За да си вземеш шоколад.

— Откъде знаеш, че обичам шоколад?

— Пише го в досието ти — пошегува се отново той.

— Не, кажи ми наистина — полюбопитства Лира.

— Всъщност Сидни го спомена — призна си Сам. След това отиде в трапезарията, отвори лаптопа си на масата и седна да поработи. — Мислила ли си върху някакви идеи за детския филм, който ти възложи Малер? — попита той, без да вдига глава.

— Имам няколко. Освен това... — започна тя, ала спря по средата на изречението. — О, господи, как можах да забравя! Трябваше да сменя картата.

— Каква карта? — попита той.

— На камерата, която съм сложила в парка. Опитвам се да направя серия от снимки на една малка градинка, а не съм сменяла картата памет на камерата от няколко дни.

— Мислех, че ще се заемеш с детския филм.

— Мога да се занимавам с повече от един проект едновременно — похвали се Лира. — Утре ще трябва да отидем до парка, става ли?

— Добре — съгласи се той.

Сам отново сведе поглед към монитора, а момичето се качи в спалнята си, настани се удобно на леглото си, нагласи лаптопа на коленете си и се зае да измисля идеи за детския филм. Дотолкова се задълбочи, че не усети кога стана осем вечерта. Приключи с двата варианта на сюжетна линия, от които щеше да решава кой да използва.

Слезе долу, а Сам все още пишеше на компютъра си.

— Ще направя вечеря — предложи тя и отиде в кухнята да види с какви продукти разполагат. Реши да приготви кюфтета с доматиен сос

и салата, а за десерт му предложи блокче шоколад, което той отказа.

Сам настоя да почисти кухнята след вечеря, а Лира се качи горе, за да се приготви за лягане. След като си взе дълъг и много отпускащ душ, тя се обви в една хавлия и отвори куфара си върху леглото. Извади отвътре една памучна пижама с широко долнище, която плътно се закопчаваше чак до брадичката. Естествено, беше подарък от баба й. Сложи я от лявата страна на леглото, а после измъкна и една ефирна розова нощница, която възрастната дама със сигурност не би одобрила — сатенена и с тънки презрамки, която положи отдясно. Едното казваше, че със сигурност нищо няма да се случи, а другото отправяше предизвикателна възможност.

В главата й веднага изплуваха няколко палави мисли. Ако Сам я зърнеше в памучната пижама, щеше да реши, че се е запътила с бясна скорост към живот на стара мома, но какво ли щеше да си помисли, ако я видеше в сатенената нощница? Щеше ли да се изкуши? Лира позволи на фантазиите си да я обгърнат за миг.

— Мен ако питаш, гласувам за тази вдясно — чу се зад гърба й.

Лира притисна хавлията с две ръце, за да не се изплъзне, и стреснато се обърна, очаквайки да види Сам на прага, но той не беше там. Вратата на спалнята му тъкмо се затваряше.

— Лека нощ — каза той.

Лира се хвърли по гръб на мекото легло и погледна тавана. Дали той подозираше за какво си мислеше тя?

Облече сатенената нощница, включи телевизора и се пхна под завивките. Новините в единадесет часа тъкмо започваха, а голямата новина беше за взрив в един от най-скъпите квартали на града. Репортерът беше застанал на чакълеста пътека и описваше гледката, която ясно си личеше зад гърба му. За миг на екрана показаха снимка на къщата, каквато е била преди взрива. Изведнъж Лира отхвърли рязко завивките и седна в леглото.

— Това не е ли...?

Тогава показаха и снимки на собствениците.

— Сам! — извика тя.

Чу се как вратата на спалнята му се отвори на мига и той веднага дотича в стаята й.

— Какво има? — попита, оглеждайки трескаво за евентуална опасност.

— Там беше градинската разпродажба — каза тя, сочейки екрана.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво каза? — взря се той неразбиращо в телевизора.

— Градинската разпродажба — повтори Лира. — Нали се сещаш — хората изнасят разни неща, които вече не им трябват, и другите ги купуват с намаление. Седни и гледай, моля те.

Сам отместе една възглавница и седна на леглото с лице към телевизора. Лира се изправи на колене и се пресегна встрани за дистанционното, за да увеличи звука.

О, господи, тя имаше най-сексапилния гръб, който Сам някога бе виждал. Нямахше начин да отместе погледа си встрани, дори животът му да зависеше от това.

— Бях там, в този двор, Сам.

— Какво?

— Там — посочи тя към екрана, където тъкмо показваха снимката на семейство Руни. — Това е жената, която изхвърляше всичките онези прекрасни книги. Някои от тях бяха много ценни издания — добави тя и седна обратно на мястото си. — Всъщност жената раздаваше всичко и не искаше никакви пари от хората. — Лира отместе очи от телевизора и погледна към Сам, който я следеше с объркано изражение. — Какво има? — попита тя.

Той само поклати глава и отново се обърна към екрана. Репортерът продължаваше да говори за убийството и последвалото го самоубийство, а след това камерата се обърна към детектива от полицията, който обясни, че са започнали да разследват експлозията и последвалия пожар. Предполагали умишлен палеж. Репортажът завършваше с интервюта на очевидци, а изглежда, не липсваха желаещи да изкажат мнението си по телевизията. Репортерът представи някаква жена, която е станала пряк свидетел на убийството.

— Да, видях я как го направи — обясняваше тя. — Върнах се обратно в къщата, за да си взема още една лампа, и тъкмо когато минавах през двора, съпругът на онази жена зави с колата си по алеята и започна да крещи. Той естествено не знаеше, че тя има оръжие...

— Ти беше ли там, когато онази жена е застреляла съпруга си?
— попита Сам.

Лири не му отговори веднага. Току-що беше забелязала, че Сам е седнал върху късия сатенен халат, комплект с нощницата ѝ. Самата нощница не можеше да се нарече неприлична, но беше доста разголена и момичето реши, че е по-добре да се прикрие. Задърпа яката на халата, докато Сам се сети да се отмести, а тя се опита да се престори, че се облича съвсем несъзнателно.

— Видя ли я да го убива? — повтори въпроса си той.

— Не, сигурно е станало малко след като съм си тръгнала. Сега като се замисля, предполагам, че жената беше доста нестабилна психически. В очите ѝ се забелязваше някакъв див поглед, но тогава си помислих, че просто е бясна на мъжа си. Опитах се да ѝ обясня, че някои от книгите са много ценни, но на нея не ѝ пукаше. Каза, че щяла да ги изгори, ако не ги взема. Да ти призная честно, нямаше да се хвана да споря с нея, ако знаех, че в джоба си държи пистолет.

Лири приглади косата си назад и я остави да пада свободно по раменете ѝ, след което дръпна една възглавница, сложи я до тази на Сам, облегна се удобно, протегна крака и ги кръстоса.

„Това момиче ще ме умори!“, помисли си Сам и тихо изпъшка. Лири имаше прекрасни дълги крака с перфектна форма, като изваяни.

Лири не разбра за какво въздъхна мъжът до нея.

— Да, можеш ли да повярваш? — оживи се тя. — Първо гледа да се отърве от всичко, което е собственост на съпруга ѝ, а след това го чака да се върне, за да я види какво е направила. На това му казвам аз „отмъстителна жена“ — добави Лири. — Но явно това не е бил краят на дяволския ѝ план, извадила е пистолет, застреляла го е, а след това, според очевидците, спокойно е влязла в къщата и се е гръмнала. Определено мога да кажа, че жената не беше с всичкия си.

Прекъснаха репортажа за реклами, а Лири погледна към Сам. Седеше толкова близо до него, че ѝ беше трудно да мисли. Беше невъзможно да се вира в красивите му очи и в същото време да задава смислени въпроси, затова се обърна отново към екрана. Престори се, че рекламата за танцуващата зърнена закуска ѝ е много интересна, докато си спомни какво искаше да го попита.

— Онази къща... — започна тя. — Кой би искал да я взриви? Защо въобще е трябвало да я взривяват? Чу какво каза репортерът,

семейство Руни не са имали деца или други близки роднини. Това е доста тъжно, нали?

— Сигурно е добре, че са нямали деца — каза Сам.

— Вярно — съгласи се Лира. — Би било доста трудно за тях с такава откачена майка.

— Може би този, който е взривил къщата, е искал да прикрие нещо — замисли се Сам. — Ти кога за пръв път се срещна с онази жена?

— Точно миналия петък. Бях се запътила извън града и се спрях на градинската ѝ разпродажба — каза Лира и несъзнателно се наведе към него. — Ама че уикенд! — въздъхна тя. — За една минута се разминах с възможността да стана свидетел на убийство и в същото време проникнаха в апартамента ми.

— Възможно ли е между двете да има някаква връзка? — попита Сам.

— Не виждам каква — поклати глава момичето. — Кой би могъл да знае, че съм се спряла на градинската разпродажба? Не съм казвала на никого.

— Ще проуча с какво са се занимавали Руни, за да са толкова богати — каза Сам.

— Обзалагам се, че е незаконно. Защо ли са останали женени? Очевидно тя се чувстваше много потисната.

— Може би ѝ е харесвал този начин на живот? А може и да го е обичала... кой знае? Причините сигурно са стотици.

— Ти някога карал ли си се с жена си? — попита предпазливо Лира. Не искаше да си пъха носа където не ѝ е работа, ала любопитството ѝ към Сам ставаше все по-силно с всяка изминала минута.

Този път той реши да не се шегува и отговори честно:

— Не. Със сигурност имаше неразбирателства, но не мога да кажа, че сме имали кой знае колко големи караници.

Лира тъкмо щеше да му зададе друг въпрос, но близостта с него отново я разконцентрира и тя изгуби нишката на мисълта си. Сам се загледа в телевизора, но тя не можеше да откъсне очи от лицето му.

Той ѝ бе казал, че е бил женен три години. Не беше от типа мъже, които биха прекратили дълготрайно обвързване, значи нещо се беше случило. Той беше толкова сериозен, толкова отговорен. Как

която и да е здравомислеща жена би могла да го зареже? Нямахте жена на света, която би го зарязала по свое желание. А това означаваше... Лира усети как сърцето ѝ се свива от болка, когато внезапно осъзна защо Сам толкова упорито отказваше да говори за брака си. Жена му беше починала.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още преди години, в началото на кариерата си, Сам се беше научил да спазва дистанцията между професионалния и личния си живот и винаги бе успявал да се справи... Поне докато Лира се появи наоколо.

Той разбра, че нещо става с него, точно десет минути след като се запознаха. В нея имаше нещо особено. Дори само като я гледаше, тя го оставяше без дъх. Ала това, което истински го поразиха в нея, беше страстта, която тя влагаше във всичко, което прави. Страст за живот, която запалваше светлина в душата му.

Сигурно го беше помислила за ужасно недодялан вечерта, когато така неочаквано се беше появил в спалнята ѝ и си беше тръгнал. Но и тогава го беше погледнала с онези свои невероятни очи. Нуждата да я вземе на ръце и да я целуне избухна с такава сила в гърдите му, че едва се овладя. Върху нощницата си тя носеше лек халат, но той бе успял да зърне достатъчно от сатенената материя, която покриваше изкусителните извивки на тялото ѝ.

Влезе в своята спалня, затвори вратата зад гърба си и се хвърли на леглото, плувнал в студена пот. Започваше да му става много трудно да спазва дистанцията. Трябваше да се махне далеч от нея колкото се можеше по-скоро, преди да направи нещо, за което после щеше да съжалява.

Точно в момента животът му и без това беше объркан, бъдещето му бе твърде несигурно. Хем му се искаше да се върне у дома в Шотландия и да започне работа на някое от местата, където му предлагаша, хем искаше да продължи работата си във Вашингтон. През последните две години се бе потопил изцяло в кариерата си и така и не бе намерил време да поспре и да преосмисли живота си. Смъртта на съпругата му Бет, починала от усложнения след лека операция, почти бе успяла да го унищожи. Сам никога повече не би могъл да понесе такава болка. Не искаше отново да бъде наранен.

Ли́ра бе от типа момичета, за които всеки мъж би искал да се ожени, но Сам вече не се интересуваше от дълготрайни връзки.

Легна си, но колкото повече мислеше за нея, толкова повече се изнервяше от себе си. Сънят бягаше от очите му и накрая легна по гръб, пъхна ръце под главата си и реши да съсредоточи мислите си върху случая с Руни и проникването в апартамента на Ли́ра. Дали между двете неща имаше някаква връзка, или събитията бяха просто съвпадение?

Час по-късно чу, че вратата на нейната спалня се отвори, явно и тя не можеше да заспи. Минаха няколко минути и той долови шумолене в кухнята. Погледна часовника си, а когато не усети Ли́ра да се връща в спалнята си, реши да отиде да види какво прави. Облече джинсите си, несъзнателно пъхна пистолета в колана и излезе в коридора.

Ли́ра тъкмо се промъкваше на пръсти нагоре по стълбите. Изчака я, докато стигна до малката площадка, обърна се към нея и попита:

— Не можеш да заспиш ли? — Ли́ра се стресна, после опита да му се усмихне. Той пристъпи по-близо до нея и надзърна в шепите ѝ. — Какво носиш?

— Шоколад — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше нотка на вина.

Ли́ра не помръдваше. Ситуацията се оказа доста неловка. Двамата стояха на една крачка разстояние в тъмния коридор. Той беше полугол, а тя носеше само ефирна нощница и разтворен лек халат.

Като за начало може би тя трябваше да спре да се взира в широките му гърди, а след това можеше и да успее да овладее дишането си. Този мъж имаше невероятно тяло. Мускулите му потрепваха при всяко движение. На лявото му рамо се забелязваше белег. Ли́ра изпита непреодолимо желание да обвие ръце около врата му и да почувства силните му гърди, опрени в тялото ѝ. Планът ѝ да се прави на незаинтересована явно не вършеше работа. Защо не си облече *проклетата риза*, помисли си тя.

— Искаш ли шоколад? — попита притеснено тя.

— Може, съвсем мъничко — отговори той и както я гледаше право в очите, пристъпи към нея.

Ли́ра беше напълно неподготвена за това, което последва. Тя му подаде парче шоколад, но той не му обърна внимание. Тя почти усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му.

Тогава той нежно допря с пръсти брадичката ѝ, наведе се и докосна устните ѝ. Това беше най-еротичното преживяване, което някога ѝ се беше случвало.

Преди тя да успее да реагира по какъвто и да е начин, устните му покриха нейните, езикът му се вмъкна между тях. Лира цялата се разтрепери. Прималя ѝ. Ала в този миг изведнъж тялото му се дръпна назад.

— Лека нощ — каза той и изчезна.

Момичето остана да се взира в затворената врата на спалнята му, опитвайки се да разбере какво се беше случило току-що...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като прекара една безсънна нощ, Сам влезе под душа и остави горещите струи вода да обливат тялото му.

Всъщност май беше по-добра идея да вземе студен душ, който можеше и да върне разсъдъка му.

Опря се с две ръце на стената пред себе си и наведе глава под струята. Какво беше направил? Това, че целуна Лира по онзи начин, само го накара да я желае още повече, а това никак не беше добре.

Сам не можеше да повярва на собствената си постъпка. Никога преди не му се беше случвало да изпита толкова силна емоция към друга жена, дори към съпругата му, но с Лира нещата бяха различни. При нея привличането се случи почти мигновено и чувството не избледняваше. Всъщност нуждата да я докосне ставаше по-силна с всеки изминал миг. Но това, което най-много го тревожеше, бе фактът, че към нея не изпитваше похотливи чувства. Добре де, имаше ги и тях, но имаше и нещо друго.

През изминалата нощ не можа да заспи, защото през цялото време си представяше мекотата на пухкавите ѝ устни и усещането на тялото ѝ, сгушено в неговото.

Докато се бръснеше, Сам направи малък анализ на ситуацията: нямаше да се забърка в тази каша, ако не беше Алек Бюканън. Веднага щом се облечеше, щеше да се обади на Алек и да му даде срок да намери някой друг за тази работа. Двадесет и четири часа в случая си бяха повече от щедра отсрочка, реши той.

За щастие Сам имаше възможността сам да определи деня и часа, в който да изнесе лекцията си пред кадетите от академията в Лос Анджелис. Имаше двуседмичен прозорец, в който трябваше да се вмести, и единственото условие беше само да се обади на организатора два дни предварително. Щеше да определи лекцията за петък, а след това да вземе кола под наем и да отиде до Сан Диего за последната лекция в понеделник. Ако пък извадеше късмет, можеше дори още същия ден да хване самолет за Вашингтон...

И тогава животът му би се превърнал отново в такъв, какъвто беше, преди да срещне Лира.

„Планът е готов“, каза си той и се отправи по стълбите към долния етаж. Ала само след две крачки се върна обратно, защото чу будилникът в спалнята на момичето да звъни, а вратата на стаята ѝ беше леко открехната. Почука и надникна вътре.

— Ох, не е честно! — изпъшка той.

Нощницата ѝ висеше праметната в единия край на леглото, а тя все още спеше непробудно, легнала по корем, прегърнала възглавницата. Чаршафът едва прикриваше дупето ѝ и беше очевидно, че си е легнала съвсем гола.

Лира спи гола.

Не му трябваше да го знае. Сега нямаше да може да се отърве от фантазиите си, по дяволите!

Сам не влезе в спалнята ѝ, за да я събуди, беше прекалено рисковано. Остави часовника ѝ да си звъни и слезе в кухнята да се обади на Алек.

— Какво става? — попита приятелят му.

— Трябва да ме измъкнеш отгук — побърза да каже Сам, а в гласа му се долавяше отчаяна молба.

— Как така? Какво е станало?

— *Как така ли? Тя спи гола! Това става* — каза троснато Сам. — Обещах ти да помогна, но не мога да го направя безпристрастно.

— Чакай малко — каза Алек. Той тъкмо влизаше в офиса си и спря, за да даде нареждания на някого. Само след минута беше отново на телефона. — Кога ще изнесеш лекцията?

— Мисля да го направя в петък и да приключвам с това. Алек, кажи ми за този случай, открихте ли нещо?

— Не — отговори той. — Детектив О’Мали каза, че нямат основна версия по случая, но все още работят по него. Да видят дали ще излезе нещо.

— На Лира ѝ трябва бодигард, докато някой разбере какво, по дяволите, става тук — заяви Сам, а гневът му бе ясно доловим дори и през телефонната слушалка. Той разказа на Алек за градинската разпродажба и за това какво беше научил за семейство Руни. — Пусни го през системата за проучване, имам чувството, че ще излезе с доста

дълго досие зад гърба си. И намери нов бодигард за Лира най-късно до утре, чу ли?

Сам прекъсна разговора и си направи закуска. Малко по-късно Лира слезе долу напълно облечена. Изглеждаше отпочинала, което означаваше, че беше успяла да поспи.

— Добро утро — поздрави го тя и си сипа малко зърнена закуска в една купа.

Сам седеше срещу нея и ядеше втората си купа с овесени ядки.

— Имаш ли представа колко захар има в купата ти в момента? — попита я той.

Лира хапна една пълна лъжица, задъвка бавно и каза:

— Не, но предполагам, че е доста.

— Може да хапнеш и горещ фъдж^[1] със сладолед — подразни я той.

— Не мога. Нямаме сладолед, нито фъдж. Трябваше да се сетя да купя малко от магазина.

— Лира, не е здравословно.

— Ти си яж овеса. Някои неща в живота просто не си струват и яденето на овес е едно от тях.

Тя успя да довърши закуската си, докато Сам ѝ преразказваше разговора с Алек.

— Значи детективите нямат никаква версия? Нищо ли не е излязло?

— Все още не — каза той. — А утре пристига новият ти бодигард.

Лира се беше превърнала в експерт по прикриване на емоциите. Някога фактът, че не показваше пред родителите си какво мисли или чувства, бе единственият начин да се справи с тях.

— Добре — разсеяно каза тя, стана, изплакна купата и лъжицата си и ги сложи в миялната машина. Тъкмо се обърна, за да излезе от кухнята, когато Сам ѝ препречи пътя с тялото си.

— Слушай... — започна той.

— Да?

— За онази целувка... — продължи колебливо мъжът.

Лира го погледна в очите и зачака. Не можа да не забележи колко неловко се чувстваше той.

— Беше много хубава целувка, но... — Сам млъкна и в стаята настана напрегната тишина.

Какво ли се опитваше да ѝ каже?

— Мисля, че ти си чудесна жена. Просто...

О, не! Тя изведнъж разбра. Той се опитваше да ѝ каже, че целувката е била грешка.

Не, недей, помисли си тя.

Лира се приближи до него. Лицето ѝ се намираше само на сантиметри от неговото, когато докосна бузата му.

— Мисля, че знам какво се опитваш да ми кажеш. Въпреки че ме целуна, няма да се ожениш за мен, нали? — Опита се да прозвучи съчувствено и добави: — Не се тревожи, Сам. Никога не бих могла да се омъжа за теб.

След което потупа леко бузата му, обърна се и излезе от кухнята. Тя избухна в смях едва когато успя да се скрие горе.

[1] Вид много сладки бонбони с какао и ядки. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам чу смеха ѝ и поклати глава. Тя си играеше с него. Целувката им очевидно не беше успяла да я развълнува и ако тя не смяташе да го прави на въпрос, значи и той щеше да си замълчи.

Сам беше обучен да преценява хората и не му трябваше много време, за да разбере Лира. Момичето не си падаше по случайния секс. Съмняваше се въобще някога да е стъпвала в бар с идеята да пофлиртува с някого и да си намери занимавка за вечерта, просто не беше такъв тип. Тя трябваше да изпитва и емоционална привързаност към мъжа, преди да му позволи да я докосне.

В този момент мобилният му телефон иззвъня — беше Алек. Сам се зарадва на възможността да избяга от мислите си.

— Новият бодигард ще бъде при вас утре рано сутринта — каза Алек. — Името му е Брик Уинтер.

— От ФБР ли е? — попита Сам.

— Не — каза Алек. — Работи в „Мийд Секюрити“, охранителна фирма в Ел Ей. Детектив О’Мали го препоръча и го проверих. Добър е и си разбира от работата.

— Имаш ли негово досие?

— Да, защо?

— Прати ми го по имейла. Искам да го проверя и аз. Няма да оставя Лира под охраната на кой да е.

— Сам, човекът се занимава професионално с това. Бил е в Ирак, войник в спецчастите, изкарал е две мисии. Какво те притеснява?

— Искам да съм сигурен, че тя ще е в безопасност — каза Сам, без да съзнава колко прозрачно изглежда оправданието му.

— Какво мислиш за нея? Сладурана е, нали? — попита Алек, а в гласа му се долавяше усмивка.

— Какво искаш да кажеш с това: „Какво мислиш за нея?“. За мен тя е просто задача. Това е.

— Прекрасна е, нали? — продължи Алек.

— Не съм обърнал внимание.

— Е, значи я харесваш? — разсмя се той.

— Просто ми изпрати проклетото му досие — каза Сам и затвори.

„Значи я харесваш?“ Що за въпрос беше пък това? Алек се държеше като ученик.

Загрижеността на Сам беше напълно разбираема, поне за него. Ако щеше да се отказва от защитата на Лира, то беше длъжен поне да се увери, че я оставя в добри ръце. Предполагаше се, че този Брик ще свърши работа, и Сам си помисли, че е време да се обади и да определи дата за лекцията пред кадетите, но нещо го възпря. „Ще звънна утре, каза си той, веднага щом си поговоря с този Брик... и го преценя“.

Лира се зададе по стълбите с лаптопа в едната ръка и мобилния телефон в другата. Беше се преоблякла в къса пола, която разкриваше тена на прекрасно оформените ѝ крака, и бяла тениска, която подчертаваше другите неща, с които природата я бе надарила.

— Току-що говорих с О’Мали — рече тя. — Разказах му за градинската разпродажба и той поиска да огледа онези книги и дискове. Обясних му, че ще пристигнат в ранчото едва след няколко дни. Обясних му още, че не мога да се сетя за някой, който да знае, че са у мен.

— Каква е програмата за днес?

— Още не съм решила какво ще правя с филма за деца. Мислех да се заема с малко проучване, но пък получих и съобщение от Сидни. Срећнала професор Малер в университета и той ѝ казал, че иска да ме види в кабинета си, затова предполагам ще трябва да отида там. След това трябва да се отбия през парк „Параизо“ и да сменя картата памет. Ти имаш ли някакви туристически обувки с дебели подметки?

— Да, но не ги нося с мен — отговори Сам.

— Значи ще трябва да ме изчакаш в колата. Не може да се мотаеш из онзи западнал парк или да се катериш по хълма с тези мокасини.

— Няма да се качваш горе без мен — категоричен беше Сам.

— Добре тогава. Ще спрем и ще ти купим някакви обувки — предложи Лира.

— Кога искаш да излезем?

— Става ли след пет минути? — попита го тя.

Трябваша ѝ точно двадесет минути, за да се приготви.

Той качи нейните туристически обувки и раницата в багажника. Сетне заобиколи колата откъм страната на пътника, при което Лира го попита дали не иска тя да кара, но вместо да ѝ отговори, той само се усмихна и галантно ѝ отвори вратата, за да се качи.

Намериха спортен магазин по пътя към университета и по нейно настояване Сам си купи чифт здрави туристически обувки. Лира ги огледа и ги хареса. Така поне шансът някоя от захвърлените из парка медицински игли да се забие в краката им се свеждаше почти до нула.

— Тази марка са скъпички, но си струват — каза тя.

— Колко пъти смяташ, че ще ми се наложи да се кача по онзи хълм, преди да си тръгна утре?

— Само веднъж.

Когато ѝ напомни, че си отива, Сам като че ли забеляза тъга в очите ѝ. Появи се за миг и след това бързо изчезна.

— Лира...

— Заповядайте, сър — каза продавачът и подаде на Сам кредитната му карта и чантата с новите му обувки.

Докато той се разплащаше на касата, Лира тръгна да излиза сама от магазина. Двама портиери — момчета в колежанска възраст, се втурнаха едновременно да ѝ отворят, което доведе до нещо като малко сборичкване между тях кой пръв да се добере до дръжката на вратата.

Сам я настигна и я прегърна през раменете, като не пропусна да каже на портиерите:

— Ще благоволите ли да ни направите път?

Двамата нетърпеливи млади мъже посърнаха, когато я видяха в прегръдката му.

— Вие с нея ли сте? — попита едното момче.

— Преместете се от пътя — каза Сам.

— Този има пистолет! — прошепна другият.

Миг след това двамата портиери хукнаха обратно към щанда, сякаш някой току-що беше извикал, че раздават безплатна пица и бира.

Сам пусна торбата с покупката в багажника и отново потеглиха. По пътя Лира изпрати съобщение до асистентката на професор Малер и попита кога преподавателят ще бъде свободен.

— Асистентката е почти толкова противна, колкото и Малер — каза на глас Лира, когато прочете съобщението, което се върна в

отговор.

Сам изглеждаше твърде зает с мислите си и тя реши, че не я е чул, но той след малко попита:

— Няма ли да ми кажеш защо мислиш така?

— Слушай само какво съобщение дойде: „Единадесет и тридесет в кабинета на професора. Бъдете точна или...“.

— Какво „или“? — усмихна се Сам.

— Или няма да бъда в кабинета му точно в единадесет и половина — сви невинно рамене тя.

— Не ми харесва идеята да се връщаме в университета. Мъжете, които те преследват, сигурно вече са разбрали, че не спиш в апартамента си, и понеже не знаят къде си отседнала, най-вероятно ще те търсят в университета.

— Университетът е голям — каза Лира.

— Ако не са някои аматьори, сигурно вече са намерили програмата ти — предположи Сам и я изгледа с раздражение. — А тя доста ще им помогне да стеснят кръга на търсене.

— Е, значи, ако не се появя в университета, колко ли време ще им трябва, за да се откажат?

— Мечтай си!

— Знам, че няма да го направят — въздъхна тя.

— Съмнявам се, че просто ще си губят времето в обикаляне из университета. Ще намерят друг начин да те измъкнат. — На Лира точно в момента не ѝ се слушаше за нападателите ѝ, но Сам реши, че трябва да е запозната. — Може да използват семейството ти или твои приятели, за да се доберат до теб. Сигурно вече са разбрали, че си готова на всичко, за да помагаш на близките си, виж само как се справи, когато Сидни беше в беда. Трябвал ти е доста кураж, за да влезеш в апартамента... И то с какво? С лютив спрей ли?

— Не можех да чакам повече — обясни Лира. После смени темата: — Ще ми се да знаех какво търсят. Разказах на полицията всичко за себе си чак от времето, когато съм била бебе, и нищо в живота ми не може да обясни защо се случва това.

И двамата замълчаха, а от време на време Лира хвърляше по един колеблив поглед към мъжествения му профил. Той беше толкова силен и уверен. Не ѝ се искаше този мъж да си тръгва, но в същото време не би го спряла.

Не се беше усетила, че го зяпа като ученичка, докато той не попита:

— За какво си мислиш в момента?

— За теб.

— Тъй ли? — погледна я той и се намръщи.

— Чудех се дали някога ще те видя отново, щом си тръгнеш оттук.

— Ако трябва да изкажа предположение, бих казал, че вероятно не — отговори той.

— Това не ме удовлетворява. Трябва да знам със сигурност — настоя Лира.

— Защо?

— Ако знам, че в бъдеще все някога ще те срещна, то тази нощ ще бъде мирна и спокойна, ще погледаме малко телевизия и ще отидем да си легнем в отделните ни спални.

Сам, изглежда, се заинтригува.

— А ако никога повече няма да ме видиш? — попита той.

— Тогава мога да те уверя, че нощта няма да бъде никак тиха и спокойна — отговори тя.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вечерта ще бъде тиха и спокойна — каза Сам, но звучеше леко раздразнен.

— Да разбирам ли, че в такъв случай не искаш да излезем някъде на вечеря? — попита го невинно тя.

Лира би опитала и с някои по-неприлични намеци, но намръщената му физиономия я спря, затова реши да не го провокира повече. На сутринта той щеше да си тръгне и тя щеше да е доволна. „Дяволски доволна“, както биха се изразили братята ѝ. Чувстваше се наранена от това, че той толкова силно съжаляваше за онази целувка. Само една малка целувка... Е, със сигурност беше страхотна, устните му бяха толкова плътни и търсеци и — о, боже! — този език...

Но очевидно тя бе единствената, която бе харесала целувката.

Обзета от мрачни мисли, Лира скръсти ръце на гърдите си и се загледа право напред. Сам определено знаеше как да накара едно момиче да се почувства специално.

През следващите няколко километра и двамата се возиха в мълчание. Лира гледаше през прозореца и се опитваше да си представи къде се намират. Открай време ѝ беше трудно да се ориентира в Лос Анджелис.

— Липсва ли ти Шотландия? — попита тя.

Въпросът ѝ го изненада.

— Да, липсва ми.

— Как е там, в родното ти място? — продължи момичето.

— О, планините на Шотландия са великолепни — отговори Сам. — Когато се спускаш в някоя долина, отвсякъде те обграждат невероятни високи планини. В много от долините има дълги и тесни езера, които се наричат „лохи“ и са толкова дълбоки, че отразяват върховете. А в горите можеш да видиш най-чистите потоци на земята. Там е най-хубаво да се ходи за риба, особено рано сутрин, когато все още е студено и от езерата се вдига мъгла.

— Звучи много красиво — прошепна Лира. — Защо си напуснал това място?

— Родителите ми се преместиха, когато бях малък.

— Тук, в Щатите ли?

— Не, поне не и в самото начало. Баща ми има двойно гражданство — американско и шотландско. По-голямата част от семейството ни живее в Шотландия, но баща ми е израснал тук. След като завършил университета, отишъл да работи в Щатския департамент, а с майка ми се запознал, когато го изпратили на работа в консулството в Единбург. Няколко години по-късно родителите ми напуснали дипломатическата служба и се преместили във фамилия замък до Кернмер — малко селце в планините на Шотландия, където все още живее по-голямата част от клана Кинкейд.

— Ти там ли си роден? — попита го Лира.

— Не, роден съм тук, в Съединените щати. Майка ми и баща ми били тук на гости и доколкото знам, аз съм решил да се появя на сцената няколко седмици по-рано, отколкото са ме очаквали. Скоро след това сме се завърнали и Кернмер и живяхме там, докато станах на десет. Тогава баща ми отново бе поканен на работа от правителството и ни прехвърлиха в Париж. След това живяхме известно време в Алжир, после в Токио и на още половин дузина места чак докато дойде време да завърша гимназия. По онова време вече живеехме за постоянно в САЩ, затова се записах в университет тук, а след като завърших юридическия факултет, започнах работа във ФБР.

— Родителите ти живи ли са все още? — попита го Лира и осъзна, че въпросът ѝ отново прозвуча така, сякаш го разпитва настойчиво. Не можеше да си обясни защо се интересува толкова много от него... Може би защото той знаеше всичко за нея, до най-малките подробности, и то още преди да я срещне. Искаше ѝ се да изравни резултата...

— Да — отговори той. — Преди няколко години нашите се върнаха в Кернмер и аз се опитвам колкото се може по-често да се прибирам у дома, за да ги виждам.

— А искаш ли отново да живееш там? — полюбопитства Лира.

— Мислил съм си го. Обичам тази страна, но винаги ще изпитвам известна носталгия към Шотландия и нейните планини.

Сам тъкмо завиваше, за да се включи в движението по магистралата, когато заваля, а първите капки скоро се превърнаха в порой. Докато стигнат до университета, тревата в парка пред сградата беше вече под вода, а прахолякът по пътеките се беше превърнал в кал.

Дъждът спря също толкова рязко, колкото и започна. Сам успя да намери свободно място за паркиране в самия край на паркинга и спря близо до бордюра, така че да не се налага Лира да стъпва в калта, за да стигне до тротоара.

Лири се пресегна да вземе раницата си от багажника и попита:

— Сега ли смяташ да си слагаш туристическите обувки?

— По-късно — отговори Сам.

Той се опита да вземе раницата от ръцете ѝ, но тя праметна едната ѝ дръжка през рамо и каза само: „Свикнала съм“.

Сам не погледна повече към нея, докато не влязоха в сградата — беше твърде зает да следи хората, които минаваха по алеите в парка пред университета, седяха на пейките или се виждаха по прозорците на голямата сграда. Умът му анализираше всяко възможно място, където можеше да се крие снайперист, а с едната си ръка обгръщаше Лира през кръста.

— Това не ми харесва — измърмори той, докато прекосяваха широкия открит преден двор, където човек нямаше къде да се прикрие. Дърветата на парка растяха близо до сградата и ограждаха широкото празно пространство на двора, в което Сам се чувстваше като открита мишена за стрелба. — Трябва да намерим друг изход от това място — отбеляза той.

— Не се притеснявай, няма да ти се налага повече да се връщаш тук! — каза Лира, но осъзна, че забележката ѝ прозвуча като заяждане, въпреки че тя нямаше такова намерение. И за да я замаже, побърза да добави: — Новият ми бодигард да му мисли.

Сам не каза нищо. Лицето му беше безизразно като каменна маска, а очите му продължаваха да оглеждат обстановката. Не се успокои и когато влязоха в сградата на университета. Дори накара Лира да върви близо до стената, като той се движеше с крачка пред нея, за да я прикрива. Изглежда, всички момчета, които минаваха покрай нея, знаеха името ѝ — Сам чу дежурното „Здрасти, Лира“ поне двадесет пъти.

Вратата на кабинета на професор Малер бе леко откряната и момичето почука.

— Влезте, влезте — повика я нетърпеливо той. Професорът седеше зад отрупаното с папки бюро и подписваше някакви документи. Устните му се свиха в измъчена физиономия, щом вдигна глава и видя, че Сам вървеше плътно зад Лира. Професорът отмести настрана две от папките и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си. — Забравих, че трябваше да подпишеш един формуляр — заявление за участие в конкурса — каза той. — Ако не го изпратим по пощата до края на деня, няма да можеш да представиш детския филм пред журито. — И като всеки пословично разсеян професор, Малер се разрови из документите в чекмеджето си и преобърна цели три камари с листове, преди да намери търсения формуляр и празен плик. — Виждам, че приятелят ти все още е край теб... И е въоръжен — каза професорът с доловимо отвращение в гласа.

Сам не отговори нищо, но Лира почувства, че трябва да го защити:

— Длъжен е да носи оръжие — каза тя.

— Да, „Големият брат“ ФБР държи на правилата си. Надявам се, че той няма да те разсейва, а ако мислиш, че ще ти пречи, предпочитам да дам тази възможност на някой друг от студентите.

— Няма да ме разсейва — увери го Лира. — Всъщност той си тръгва утре.

Свитите устни на Малер мигом се отпуснаха и той й подаде формуляра.

— Може би ти правя лоша услуга, като ти позволявам да участваш. Имаш само две седмици, в които да измислиш концепцията — идеята трябва да е наистина добра — поясни професорът. — Трябва да бъдеш честна към себе си, Лира. Ако мислиш, че работата ти няма шанс да спечели награда или поне да се класира, то по-добре въобще не я предавай, това би се отразило зле на моята репутация.

— Професоре, няма ли вие да я одобрите, преди да я предам? — попита тя.

— Няма да има време за това. През следващите две седмици всяка минута ще ти бъде важна. А сега попълни този формуляр и го изпрати по пощата днес.

— Да, непременно.

— Попълни всеки ред — извика професорът зад гърба ѝ, когато Лира беше вече на вратата. — Не искаме да те дисквалифицират заради нещо толкова дребно, като например пропуск да посочиш телефонен номер за контакт... И затвори вратата след себе си.

— Професор Малер не е ли истинско сладурче? — попита невинно Лира, щом видя намусената физиономия на Сам.

— Аз бих го нарекъл другояче.

Лира влезе в една от празните учебни зали и попълни формуляра за кандидатстване. Спря две врати по-надолу, за да вземе печат от университета и пощенски марки, а секретарката бе така добра да ѝ предложи да го изпрати по пощата вместо нея.

— Здравсти, Лира — поздрави я някакъв младеж в коридора, понесъл огромен кашон.

— Здравей, Джеф.

Пак се започваше. Този път Сам реши да ги брои и се оказа, че петима млади мъже се спряха и се опитаха да я заговорят, преди двамата да стигнат до изхода на сградата. Фамилиарното им отношение към момичето донякъде го притесняваше, но Сам не бе подготвен да признае защо. Лира от своя страна просто се държеше приятелски и не даде признаци да проявява интерес към когото и да било от тях.

— Как така в живота ти няма мъж? — попита Сам.

— Кой е казал, че няма?

— Нали помниш, че съм чел досието ти? Четох го много внимателно.

— С други думи: Сидни ти е казала, че няма мъж в живота ми.

Отвън проехтя далечен гръм.

— Хайде да вървим — подкани я той.

Двамата прекосиха отново двора възможно най-бързо, като Лира почти тичаше. Тя имаше дълги крака, но крачките ѝ все пак не бяха тъй широки като неговите.

Задаваше се страхотна буря, небето притъмня и черните облаци се спуснаха съвсем ниско.

Щом стигнаха до колата, Лира изтича от страната на пътника и зачака Сам да отключи. Той тъкмо щеше да натисне бутона на дистанционното, когато видя стъпките в калта точно до шофьорската

врата. Проследи ги и забеляза, че завиват и към другата страна на автомобила.

— Ох, по дяволите! — изръмжа Сам. — Лира, махни се далеч от колата. — Той приклепна и погледна отдолу — видя примигващата червена лампичка и се отдръпна. — Да вървим! — каза той.

— Къде? — попита Лира, объркана от странното му държане.

С едната си ръка той обгърна раменете ѝ и я издърпа настрана от колата, докато с другата намери мобилния телефон в джоба си и набра някакъв номер.

— Сам, на кого звъниш? — попита тя и забърза ход, за да може да го догонва.

— На сапърския отряд.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За щастие Лира прие новината за отряда от сапъори някак мимоходом, понеже така или иначе ѝ беше трудно да проумее как бе възможно някой да постави взривно устройство под колата им. Знаеше, че тези бомби се свързват със стартера и ако Сам не беше забелязал стъпките в калта, и двамата сега щяха да са вече част от пейзажа край университета. Взривът можеше да ги разкъса на парчета.

Самата мисъл беше твърде ужасяваща и Лира побърза да я изтика далеч от съзнанието си.

Сам не би позволил тя да остане и да наблюдава работата на сапъорите, не че момичето държеше на това... Нито пък щеше да ѝ позволи да разговаря с детективите, докато са на открито. Той искаше да я отдалечи възможно най-бързо от тълпата и хаоса, който настъпваше. Нито една кола не можеше да напуска паркинга, не допускаха да спират и нови. Зад набързо поставените огради се събраха десетки зяпачи, някои от които ядосани, че не могат да стигнат до автомобилите си, а други — любопитни да разберат какво е станало, че в университета гъмжи от полицаи.

Сам заведе Лира в малко кафене недалеч от университета. Тя седна на една пейка, докато той отиде да ѝ донесе чаша горещ чай. Тя не съзнаваше, че цялата трепери, докато не се опита да държи чашата в ръка. Щом видя, че ще се опари, Сам взе внимателно чашата, остави я на масата, седна до Лира и я прегърна през раменете.

— Това първата ти бомба ли беше? — с най-сериозен тон попита той.

Лира се засмя на абсурдния въпрос.

— Е, така е по-добре — каза Сам. — Вече си в безопасност, не се страхувай. Няма да позволя да ти се случи нещо.

Погали рамото ѝ и я придърпа по-близо до себе си. Стегнатото му тяло излъчваше топлина.

— Не си ме разбрал, Сам, не съм изплашена. Ядосана съм, страшно ядосана. Искам да узная какво става, мразя да съм

безпомощна.

Лири се опита да се изправи, но той не й позволи.

— Отпусни се и поеми дълбоко дъх няколко пъти — посъветва я той.

След малко детектив О'Мали и негов колега се присъединиха към тях и докато пиеха кафе, зададоха на Лири куп въпроси, а от време на време ту единият, ту другият поглеждаше към Сам, за да види реакцията на агента.

Лири също се опита да получи някои отговори от тях. По-специално искаше да разбере нещо повече за мотивите, които стояха зад заплахата към нея, но детективите не даваха информация по разследването. Казаха й само, че работят по случая.

Върху какво точно работеха, прииска й се да ги попита тя. Има ли въобще някакви версии? Или просто й се подиграваха и чакаха престъпниците да се предадат сами?

— Ще ми се да си тръгваме, Сам — каза уморено Лири, след като я бяха разпитвали почти час.

— Ще се свържем с вас съвсем скоро — уведоми я О'Мали и се изправи. — Да се надяваме, че дотогава ще имаме солидна информация.

Сам изчака двамата детективи да си тръгнат и каза:

— Знам колко изнервящо е всичко това за теб.

— Кога можем да се махнем оттук?

— Новият автомобил ще пристигне след минута.

— Какво й е на колата, която караше досега? — попита ги. — Нали магнаха бомбата?

— Сега колата е предмет на престъпление — обясни Сам.

— Разбира се — сети се Лири и се почувства като глупачка. Беше гледала достатъчно криминални сериали, за да знае, че е така. А може би губеше форма?

Минута по-късно мобилният телефон на Сам иззвъня.

— Колата е тук — каза той.

— Трябва да си вземем обувките от багажника, преди да тръгнем.

— Съжалявам, но няма да може — каза Сам. — Сега и те са част от...

— ... местопрестъплението — довърши мисълта му тя.

— Точно така.

Двамата се изправиха и Лира докосна ръката му.

— Толкова се радвам, че не пострада — каза тя.

Сам не може да повярва на това, което направи след това — наведе се и я целуна. Беше много бърза целувка, която не ѝ даде никаква възможност да реагира, но топлината на меките ѝ устни го накара да копнее за повече. Какви ги вършеше?

— Да вървим — каза хладно той. — Още ли държиш да ходим до онзи парк?

Тя кимна.

— Добре — съгласи се той. — Ще отидем, но само след като се уверя, че не ни следят, а това може да отнеме известно време.

— Съгласна съм — каза Лира. — Обаче ще трябва да се върнем до спортния магазин и да си купим други обувки.

— Не, няма нужда — опита се да протестира Сам.

— О, ще отидем! — настоя тя с тон, който не търпеше възражения. — Няма да се катеря по онзи хълм без здрави обувки, нито пък ти. Освен ако не искаш да се сдобиеш с хепатит или енцефалит, или...

Усмивката му я накара да спре да изрежда. Имаше невероятна усмивка, която можеше да разтапя сърца. Сигурно често го правеше, помисли си тя.

Колата им беше черна и лъскава — пълно олицетворение на това, което шофьорите във ФБР наричаха „истинска мечта“.

— Нека да ви я демонстрирам — каза нетърпеливият млад мъж, който им я докара. — Има армирани стъкла и броня на вратите, покривът и капакът на багажника са допълнително подсилени за по-голяма сигурност, а защитните крила над гумите правят прострелването им почти невъзможно... Е, освен ако не минете върху стрелеца. Построена е като танк, но не се притеснявайте — двигателят е с цели 850 кубика и в нея има повече мощ, отколкото в състезателна кола. Не мисля, че някоя бомба би могла да навреди на това бебче — похвали се техникът. Сетне отвори пътническата врата за Лира и ѝ намигна, когато тя мило му благодари. — В това возило наистина ще бъдете в безопасност, мис — провлачено каза младият служител на Бюрото и се подпря с лакти на вратата.

Сам заобиколи откъм шофьорското място и тъкмо се канеше да се качва, когато Лира попита:

— Дали случайно в жабката не е скрито оръжие, което мога да заема за малко?

— Не мисля — каза мъжът, — но ето ви визитната ми картичка. Казвам се Ед и ако имате нужда от нещо...

И затвори вратата, преди Лира да успее да каже: „Имам нужда от пистолет“.

Сам отвори за всеки случай жабката, за да се увери дали вътре наистина няма нещо опасно.

— Искам оръжие — настоя тя. — Каквото и да е. Всичко може да ми свърши работа.

— Не може.

— Добре, тогава сама ще се снабдя.

— Не, няма — твърдо заяви Сам.

— Ще видим — закани се усмихнато тя.

Усмивчицата ѝ никак не му хареса.

— Няма да получиш проклетото оръжие. Може да се простреляш.

— О, моля ти се! Сам, нали си чел досието ми, ако въобще има такова.

— Има и съм го чел.

— Значи знаеш, че съм родена и отраснала в тексаско ранчо — напомни му Лира.

Наистина нямаше оръжие, което тя да не можеше да разглоби, да почисти и да сглоби отново. Освен това стреляше с невероятна точност. Братята ѝ я бяха научили как да се прицелва и тя не пропускаше да се поупражнява всеки път, щом се прибереше у дома.

— Никога не знаеш кога може да ти потрябва оръжие. Така поне разправят братята ми — поясни Лира. — Естествено, за да убиеш някоя гърмяща змия, не за нещо друго.

— Тук няма никакви змии — каза Сам.

— О, има. Хората, които са поставили експлозива, определено са по-зли и от змии.

На този аргумент Сам не можеше да възрази.

— Да затегнем коланите, Лира! — каза той и запали двигателя.

Колата бе истинско бижу за шофиране — двигателят мъркаше приятно, а дори най-слабото докосване на педала на газта ги изстрелваше стремглаво напред, сякаш политаха. Сам я прекара през пет различни магистрала, десетина надлеза, цял лабиринт от квартални улици и когато най-накрая се увери, че не ги следяха, той намери друг магазин за спортно оборудване и спря пред него.

За щастие в него се продаваха същите туристически обувки, дори имаше модели с техните номера. Лира избра чорапи и за двамата и ги прибави към покупките. Без да обръща внимание на протестите ѝ, Сам отново плати сметката и те излязоха от магазина, обути с новите си туристически обувки, абсолютно необходими за мястото, към което се бяха запътили.

— Гладна ли си? — попита я той, щом потеглиха. — Продавачът ми каза, че наблизо имало чудесна закувалня със сандвичи.

— О, не, не може да ядем, преди да изкатерим онзи хълм. Трябва да спрем и да купим няколко бутилки вода за след това, но не и храна. Стомахът ти няма да може да го понесе.

— Обзалагам се, че ще се справи — каза той.

Четиридесет и пет минути по-късно Сам залиташе и му се гадеше като на пияница, който си е направил коктейл от бира, уиски и вино. Очите му се насълзиха от отвратителната воня и не спря да мърмори нещо, което Лира предположи, че е поредица от ругатни, но на чужд език.

Тя с неудоволствие си призна, че почти беше свикнала с токсичната миризма, която се носеше от нелегалното сметище. Щом стигнаха до върха на хълма, момичето посочи градинката, която се виждаше от другата страна, и възкликна:

— Не е ли прекрасна?

На Сам не му се стоеше тук, за да обсъжда градини, затова каза само едно: „Побързай, че да се махаме“. А след това отново му призля, при което Лира закачливо го попита:

— Все още ли искаш да ядеш?

— Действай и да изчезваме! — подкани я той.

— Добре, добре — съгласи се тя, щом видя, че лицето му позеленява.

Камерата си стоеше точно където я беше оставила и на Лира ѝ трябваше само минута, за да подмени картата памет.

По пътя надолу по хълма нямаше инциденти.

— Никога преди не съм виждал нещо подобно — призна Сам.

Той изрови ключовете от джоба си, отвори багажника и двамата едновременно се облегнаха на колата, за да се преобуят. Лира порови в раницата си и извади малка метална кутия, в която прибра картата памет и я подреди най-отгоре на останалите.

Тя тъкмо затваряше ципа на раницата, когато забеляза, че Сам настойчиво се взира към единствения път, по който можеше да се дойде до парка, и се ослушва.

— Лира, качвай се в колата. Някой идва — промълви той.

Въпреки че не чу нищо, тя не се усъмни в думите му.

Затвори багажника и побърза да влезе в автомобила. Едва беше успяла да си закопчае колана, когато Сам рязко потегли на заден ход.

Изад ъгъла се подаде някаква тъмносива кола и зави към парка. Колата набра скорост на правия път и по всичко изглеждаше, че се е запътила право към тях.

— Дръж се здраво! — нареди Сам.

— Може би са тук, за да... — започна Лира, като реши, че идват насам, за да изхвърлят някакви боклуци. Ала в този миг откъм приближаващия се автомобил отекнаха изстрели. — ... за да ни застрелят — довърши мисълта си тя.

Сивата кола почти задра в тяхната, когато двете се разминаха в противоположни посоки.

Сам вече се обаждаше във ФБР и съобщаваше местонахождението на парка и описанието на колата, от която стреляха по тях.

Лира се обърна на седалката си, за да погледне през задното стъкло. Знаеше, че в онзи автомобил бяха поне двама — шофьорът и още един до него, който бе стрелял по тях, но дали не бяха повече? Затъмнените стъкла не ѝ позволиха да види повече.

Тя изчака Сам да приключи разговора си с агента и каза:

— Моля те, завий, за да видя регистрационния им номер.

— Трябва да те измъкна оттук — възрази мъжът.

— Не можем да пропуснем подобна възможност. Има само един път за влизане и излизане, можем да ги хванем в капан...

— Не, няма да рискувам живота ти.

— Поне стреляй в гумите им или дай на мен — извика Лира.

— Ти да не си се побъркала! — срязва я той.

— Ето ги, идват.

Сивата кола за миг се скри от погледите им, когато навлезе в завоя в края на пътя, но после се извъртя рязко и се засили с бясна скорост към тях.

— Помниш, че в момента управляваш истински танк, нали? — каза Лира.

— Добре. Минаваме само веднъж — съгласи се Сам и ѝ подхвърли телефона. — Ще се опитам да ги задържа в парка колкото може по-дълго.

Откъм сивата кола стреляха непрекъснато, но куршумите пропускаха целта си.

В някой от предишните си животи Сам сигурно е бил автомобилен състезател — автомобилът им се носеше по-бързо от вятъра. Само за секунда той умело го извъртя и се озова точно зад сивата кола. Лира вече беше приготвила мобилния си телефон и снима регистрационния номер на нападателите.

При звука на приближаващите се сирени шофьорът на бандитите успя рязко да обърне колата, профуча покрай Сам и се изгуби нагоре по хълма.

Сам не ги последва. В края на пътя вече се виждаха проблясващи синьо-червени светлини и две полицейски коли пристигнаха в парка. Той отби, за да направи път на специалния отряд, и подкара към изхода.

— Не искаш ли да останем, за да видим... — започна Лира.

— Трябва да те измъкна оттук и това е последният път, в който ти го напомням! — прекъсна я Сам.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Майло преживяваше поредния най-лош ден в живота си.

Проблемите му започнаха още от сутринта, когато реши да отиде до университета и да се помотае наоколо. Не беше виждал Лира от няколко дни и реши, че може да я засече някъде около университета.

С идеята да се слее по-добре с тълпата и да не привлича внимание, той подстрига бретона на перуката и изстиска половин тубичка лосион за изкуствен тен по лицето и ръцете си с надеждата така цветът на кожата му да се уеднакви. На опаковката пишеше „приятно бронзово“. Майло реши, че на лицето му стои доста добре, а и не пареше на ожулените места по бузите му. Е, вероятно малко прекали само с избелването на зъбите, но въпреки това реши да пробва, защото според него, щом всички студенти са млади хора, то трябва и зъбите им да са бели и хубави... А той много държеше да се слее с останалите.

На излизане от вкъщи беше убеден, че изглежда с десет години по-млад.

Малко по-късно обаче осъзна, че трябваше предварително да е прочел инструкциите за употреба на лосиона за изкуствен тен, защото лицето и ръцете му скоро започнаха да стават твърде тъмни, а кожата му взе да придобива оранжев оттенък, който се забелязваше отдалеч. Само след час от приятно загорял бронз лицето му придоби цвета на презряла мандарина.

Майло реши да се поразмотава в района на университета, без да обръща внимание на странните погледи, които хората наоколо му хвърляха. Влезе в сградата и видя, че пред една от аудиториите се тълпят студенти, но не посмя да остане дълго при тях, за да не започнат да го разпитват. Не носеше никакви документи със себе си, но в случай че някой му ги поискаше, Майло щеше да излъже, че е дошъл да търси братовчедка си.

След малко излезе отново навън и седна на една пейка с надеждата, че Лира може да мине оттам. Покрай него се изнизаша

десетки други студентки, но нея я нямаше. Пейката се оказа, че не е от най-удобните, затова Майло реши отново да се пробва в някоя от сградите. Влезе и се залута из коридорите, надничайки от време на време през някоя отворена врата, но Лира така и не се забелязваше.

Тъкмо вече се бе отегчил и мислеше да приключва за днес и да се прибира, когато вниманието му бе привлечено от някакво съобщение, залепено на дъската пред една от учебните зали. Сърцето му подскочи, когато видя името ѝ. На бележката пишеше: „Лира Прескот, Паркове“, а отдолу на ръка беше добавено: „Парк Параизо“. Какво ли означаваше това?

Някакъв странен студент с дебели лупи на очилата се приближи към информационното табло, но дори не погледна към Майло, който побърза да го попита:

— Този списък за какво е?

— Какво? — недоразбра студентът.

— За какво е този списък? — повтори Майло.

На студента му трябваха няколко секунди, за да възприеме гледката, която представляваше лицето на събеседника му.

— Това са проекти — обясни той. — Виж, този например ще пише за моловете. Сценарият... — понечи да обясни студентът, но до него вече нямаше никого.

Майло подтичваше забързано по коридора. „Парк Параизо“ — ето къде щеше да бъде Лира. Сигурно дори в момента се разхождаше там и обмисляше идеи за университетския си проект. Майло можеше да се обзаложи, че момичето ходеше често на това място.

Зачуди се по какъв ли проект работеше тя, изглежда е доста скучен — какво толкова можеше да се пише за един парк? Виж, ако ставаше въпрос за мол, нещата бяха далеч по-лесни, тя можеше да пише за всички магазини и ресторанти вътре, дори само изброяването на вкусотиите, които бяха в менюто, щеше да заеме цели две страници. Ала какво толкова интересно можеше да има в един парк, Майло така и не можеше да си обясни.

„А, чакай малко, помисли си той, може би става въпрос за един от онези паркове с виенските колела, въртележките и влакчетата. Значи всичко е наред“. Той харесваше влакчетата.

Наложи се да наеме друга кола, но не отиде в някоя от големите фирми за автомобили под наем, а избра една случайна. Но въпреки че

използва фалшиви документи и кредитна карта, накрая остана с впечатление, че служителят заподозря нещо, защото през цялото време не спря да го зяпа.

— Имам навършени двадесет и пет години — каза Майло, понеже знаеше, че фирмите за коли под наем имаха изискване за минимална възраст. Може би човекът се колебаеше дали да му даде кола, защото Майло му изглеждаше много млад?

Служителят кимна и в крайна сметка написа нещо на компютъра пред себе си.

— Останали са ни само няколко коли и всичките са стари модели — каза той. — Сезонът е доста натоварен.

* * *

Отвън на паркинга Майло получи някаква издраскана таратайка, която някога е била синя на цвят, но боята беше силно избеляла и олющена. Още със запалването двигателят изръмжа мощно, но щом колата загрея, ръмженето поутихна. Автомобилът естествено нямаше джиписес, затова Майло спря на най-близката бензиностанция, за да купи карта на града. След известно търсене успя да забележи къде е въпросният парк и попита един от служителите как най-бързо може да стигне там.

Ала щом наближи, остана силно шокиран от гледката. Паркът се падаше в онази част от града, която се ползваше с доста лоша слава. Брокерите на недвижими имоти прилъгваха клиентите си да се заселят в този район с приказките, че теренът бил преходен, но така и не споменаваха, че преходът е всъщност към гето. На всеки ъгъл стърчаха изоставени сгради, нашарени с графити и знаци на различни градски банди, а няколкото магазина, които все още работеха, имаха здрави решетки на вратите и прозорците. Майло се зарадва, че не е наел похубава кола, защото докато се мотаеше из парка, със сигурност щяха да я разбият и оберат. За щастие никой не би си и помислил, че в таратайката, която той караше, има нещо ценно.

Най-накрая той забележа входа за парка и подкара по дългата права алея. След това започваха завоите, а пътят водеше към върха на висок хълм. За голямо негово разочарование наоколо не се виждаха

никакви виенски колела и въртележки. Майло зави и заобиколи хълма и веднага усети някаква отвратителна миризма, но при затворени прозорци и с включен климатик той реши, че вонята сигурно идваше от двигателя.

Наоколо нямаше никаква следа от Лира или от което и да е друго живо същество, но Майло реши, че си струва да почака. Момичето все пак можеше да се покаже отнякъде. Той свърна и потегли обратно по пътя, като се оглеждаше за подходящо място, където да скрие колата. Обмисли варианта дали да не използва малко клони за камуфлаж, но се отказа от идеята, защото му се видя твърде трудоемка.

А прикритите места в изоставения парк не бяха толкова много. Наблизо имаше купчина боклук, която беше достатъчно голяма, че зад нея да се скрие цял автомобил, но Майло реши, че по земята наоколо има пръснати прекалено много остри предмети, които могат да му спукат гумите. В крайна сметка реши да остави колата зад една изгоряла сграда от другата страна на улицата, точно срещу входа на парка.

Щом скри автомобила, той се върна пеша и потърси място, където самият той да се потули. Искаше да е добро, за да може да наблюдава целия терен. Ако момичето се появеше само и дойдеше достатъчно близо, той можеше дори да опита да завърже разговор. Този път се беше подготвил. А и беше убеден, че между тях съществува особено силна връзка — все пак тя така мило му се усмихна на онази градинска разпродажба.

* * *

Сутринта беше доста гореща и с всяка минута вонята в парка ставаше все по-силна. Майло почти стигна до подножието на хълма и тръгна да се изкачва по виещия се път към върха. Спря да избърше потта, която се стичаше по веждите му, когато чу звука от приближаваща се кола. Къде да се скрие? Паникьосан, Майло се огледа на всички страни, колата скоро щеше да достигне до първия завой и нямаше начин да не го забележат. Вляво от него имаше никакви изсъхнали храсти. И той не се поколеба да се хвърли сред тях.

Миризмата беше отвратителна. Лицето му се оказа заровено в нещо изгнило. Майло се избърса с ръкава на ризата си.

Дали това беше автомобилът на Лира? Готов беше да понесе всякакви мъчения, само и само да я види отново. Колата спря. Долятя звук от отварящи се врати. Майло лежеше в боклуците, свит на кълбо, смушен под сухите храсталаци. Стори му се, че чу мъжки глас, но не беше сигурен, тъй като не можеше да вдигне глава и да погледне, защото се страхуваше, че ще го забележат.

Изведнъж си спомни, че в жабката на колата беше скрил пистолета си. Как сега щеше да защити любовта на живота си без оръжие? Как можа да го забрави!

През следващите няколко минути настана тишина, а след това в далечината се чу мъжки глас, който се приближаваше към колата. С него имаше още някой. На Майло му се стори, че е жена. Дватамата си говориха нещо, след което се върнаха отново при автомобила.

Майло не можа да понесе мисълта, че любимото му момиче може да е в колата с някой мъж, затова се пристраши да надигне глава. Автомобилът беше спрял така, че мястото до шофьора се виждаше добре — тя беше там и гледаше през прозореца. Сърцето му замря. Лира трябваше още съвсем мъничко да обърне глава надясно и очите им щяха да се срещнат.

В този момент се дочу рязко изскърцване на гуми. Майло разбра, че насам идваше и друга кола. Той понечи да се изправи, за да вижда по-добре, но тогава над главата му се разнесоха изстрели и се наложи отново да залегне в боклука. Някой стреляше по колата на Лира!

Чарли! Само Чарли трябваше да е. И с него онзи, другият бияч Стак. Ама че тъпаци! Тези двамата нямаха никакъв стил. Но как бяха успели да разберат за проекта на Лира в парк „Параизо“? Майло реши, че сигурно се бяха добрали до тази информация по същия начин, както и той.

Изведнъж изстрелите започнаха да отекват все по-близо. Майло видя как един куршум се заби в някаква изгнила обелка от банан и я пръсна на парчета. Направо щеше да убие тези двамата, ако наранят момичето му. Малко по-късно покрай него пропищяха полицейски сирени и всичко утихна.

Той се осмели да повдигне глава и тъй като не забеляза да има някой наоколо, затича с всички сили към колата си. Наложил се здраво

да стисне волана, докато изкарваше автомобила иззад порутената изоставена сграда, за да не си личи, че ръцете му треперят.

Помисли си, че навярно Лира едва се е измъкнала от нападателите си. Майло се чувстваше силно отговорен за случилото се, той беше застрашил любовта на живота си, всичко бе станало по негова вина. За нищо на света не трябваше да споменава за момичето пред господин Мериам.

Очите му се напълниха със сълзи. Единственият начин, по който можеше да я спаси, беше да се откаже от нея.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Добрата новина беше, че двамата мъже, които стреляха по Лира и Сам, бяха арестувани. Но лошата новина бе, че това не бяха същите двама души, които се бяха вмъкнали в апартамента ѝ.

Сам закара Лира до полицейското управление, където тя трябваше да разпознае двамата нападатели. Тя остана да чака в тясната стаичка зад огледалната стена, а Сам излезе в коридора, за да размени няколко думи с двама други агенти. Ед, човекът, който им беше докарал служебната кола, видя, че Лира е сама, и влезе.

— Огледах колата, няма и драскотина — започна пръв той. — Онези двамата или са били аматьори в стрелбата, или агент Кинкейд е бил твърде бърз, за да го уцелят. — И пак поклати глава. — Няма дори и една драскотина.

Сам влезе при тях, застана зад Лира и постави ръце на раменете ѝ.

— Сега ще ги доведат — каза той. — Готова ли си?

— Да — отговори тя. — Те казаха ли нещо?

— И двамата искат адвокати.

В стаята за разпити доведоха двама мъже, които дори не бяха успели да седнат, когато Лира каза: „Не са същите, които бяха в апартамента ми“.

— Сигурна ли си? — попита я Сам. — Спомена ми, че са носили маски.

— Така беше — каза тя и отново погледна през стъклото. — Ала тези двамата са по-ниски и набити. Мъжът, когото напръсках с лютивия спрей, имаше черни като въглен очи и беше над метър и деветдесет. Всъщност беше висок почти колкото теб — добави тя. — Другият също беше висок, но по-слаб, а тези двамата — кимна тя към мъжете, които седяха зад масата с лице към нея — са по-ниски и цветът на очите им не е същият.

— Макс идва насам заедно със Сидни. Тя е била с тях достатъчно дълго, за да разпознае гласовете им — каза Сам.

— А кои са тези? Имат ли документи за самоличност? — поинтересува се Лира.

— Няма значение. И двамата са вече в системата. Членове са на бандата на Флин.

— Никога не съм чувала за тях.

— Те са от момчетата на местен мафиотски бос — Майкъл Флин.

— И какво искат от мен? Какво съм направила, че да предизвикам всичко това? — Лира скръсти ръце на гърдите си и пристъпи крачка напред към огледалното стъкло. — Ще ми се да вляза там и да ги попитам лично.

— Те не искат нищо от теб. За тях ти си просто задача.

— Задача ли? — изненада се тя и инстинктивно отстъпи назад.

— Те са наемни убийци, Лира.

— Тогава да благодарим на Бога, че вече са задържани.

Сам кимна. Не й каза, че онзи, който беше изпратил тези двама мафиоти по петите ѝ, можеше да изпрати още.

— Виж, часът е почти пет, а аз умирам от глад — рече Сам. — Хайде да вървим.

Лира искаше да поостанат и да изчакат Сидни, но и нейният стомах вече се бунтуваше. Двамата със Сам не бяха хапвали нищо след закуската — бяха твърде заети да се спасяват от експлозивни и прелитащи куршуми, както и да дават показания в полицията, за да си помислят за храна.

Вратата на стаята се отвори и някаква жена подаде глава през прага:

— Агент Кинкейд? Търсят ви по телефона — съобщи тя.

— Стой тук, Лира — нареди ѝ Сам. — Ей сега се връщам.

— Аз ще приготвя вечерята — каза тя.

— Ти можеш да готвиш? — учуди се Сам.

— Не съвсем, но съм решила аз да приготвя вечерята. — Лира изчака агентът да излезе, а след това извади телефона си и се обади в ресторанта на Ноел. — Здравей, Тим, Лира е — каза тя. — Искам доставка за вкъщи.

— На същата кредитна карта ли, любов моя? — попита я гласът от другата страна на телефона.

— Да — потвърди тя и поръча две порции от специалитета на Ноел. — След половин час ще бъда при вас да ги взема — приключи тя.

В този момент Сам се върна.

— Готова ли си? — попита той.

— Мисля, че от мен може да излезе доста добра полицайка — каза тя вместо отговор. — Но ще имам проблем с едно нещо — сигурно ще си навлека неприятности с това, че ще застрелвам прекалено голяма част от заподозрените... Ала само тези, които знам, че са виновни.

— На твое място не бих включил това в мотивационното писмо за работа — каза Сам и задържа вратата на излизане.

По пътя за служебната квартира той още веднъж се увери, че не ги следят.

— Ще трябва малко да се отклоним — каза Лира и му обясни накъде да кара. — Ето там, на ъгъла е. Би ли паркирал отстрани? — След това звънна по телефона: — Тук сме.

Не се наложи да чакат дълго, а отвътре излезе един доста едър мъж в униформа на главен готвач, понесъл две големи хартиени чанти.

— Отвори багажника — нареди Лира на Сам и в същия миг се сети: — О, недей... вмирисаните ни туристически обувки са там. Ще трябва да сложим чантите на задната седалка.

Лира слезе от колата и отвори задната врата. Тим нагласи чантите вътре, затвори и целуна момичето и по двете бузи, преди забързано да се върне обратно в ресторанта.

— Французин, а? — попита Сам.

— Не е — рече Лира.

— Тогава защо те целува и по двете бузи?

— Защото ме харесва.

— Не би трябвало да му позволяваш да те целува така.

— О, Тим е просто приятел — намръщи се момичето.

— Половината мъжко население на Калифорния са ти другарчета — подкачи я той.

— Я ми кажи, ти успя ли да откриеш за кого е работил Руни? — прекъсна го Лира, която внезапно се сети за градинската разпродажба.

— Да. За някакъв човек на име Мериам — отговори Сам. — Руни се е занимавал с пране на пари. Този Мериам го наблюдаваме от

известно време.

— А той с какво се занимава? — поинтересува се тя.

— Има голяма агенция за принудително събиране на дългове. — Пристигнаха пред къщата и Сам зави към гаража. — Храната ухае прекрасно — каза той.

Лира внесе чантите в къщата, докато Сам изваждаше обувките им от багажника и ги подреждаше край стената на гаража, за да се проветрят. След това взе раницата ѝ и влезе в сградата.

— Значи това наричаш „приготвяне на вечеря“, а? — усмихна се той.

— Ей сега ще я стопля — каза тя и извади поредната кутия от хартиената чанта. — Да, аз така готвя.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря, ще се справя и сама.

— Добре, аз ще отида да звънна до едно-две места — каза Сам и излезе от кухнята.

Качи се на горния етаж, което означаваше, че не иска Лира да чуе разговорите му. Може би говореше с някоя приятелка? Хм, странно, тя не си беше представяла, че Сам може да има приятелка. Но от друга страна, това вече нямаше значение. Той си тръгваше на следващата сутрин. „А аз съм доволна“, напомни си тя.

Сидни звънна по телефона, докато Лира нареждаше масата, и двете си поговориха надълго и нашироко за арестуваните нападатели. Лира ѝ разказа подробно за стрелбата в парка, а Сидни не спираше да задава въпроси.

— Как са успели гангстерите на Флин да те намерят? Проследили ли са ви?

— Не. Няма начин някой да ни е проследил, Сам специално се погрижи за това.

— Тогава откъде са знаели, че ще бъдете в парка? Може пък не ти да си била мишената им, а просто случайно да си се оказала на пътя им.

— Никак не приличаше на нещо случайно. Те съвсем умишлено искаха да ни застрелят. Първия път минаха покрай нас, но когато не ни уцелиха, обърнаха колата и опитаха отново.

— А това означава, че някой ги е уведомил за теб. Кой друг знаеше за твоя филмов проект?

— Почти всеки може да е разбрал за него — повечето от колегите ми, техниците в лабораторията... Много хора са. Дори заглавията на филмите, които трябваше да направим, бяха окачени на едно табло пред учебната зала... О, освен това миналата седмица бяхме на парти у Мия, нали си спомняш? Там разказах на няколко души за моя филм. Знаят и хората в Градския съвет, библиотекарите, служителите в архива... — започна да изброява Лира.

— Ясно — прекъсна я Сидни. — Разбрах. Всъщност всеки може да е видял съобщението, но не всеки ще е наясно с точния ден и час, в който ще отидеш на онова място.

— Така е — съгласи се Лира. — Сигурно са ме дебнели.

— От полицията нали казаха, че онези са били наемни убийци? — попита Сидни.

— Ала не са били от най-добрите. Дори не успяха да уцелят колата ни.

— Недей да омаловажаваш опасностите — скара ѝ се Сидни. — Макс обеща, че скоро разследващите ще знаят за кого работят убийците.

— Това е добре — въздъхна Лира.

— Искаше ми се да остана и да наблюдавам разпита, но Макс каза, че трябва да тръгваме. А той... може да бъде доста убедителен на моменти — допълни Сидни.

— Харесваш ли го?

— Ами, не достатъчно, че да стигнем до нещо по-съществено... А ти какво ще кажеш за Сам?

— Той си тръгва утре рано сутринта, така че в момента приготвям прощална вечеря — каза Лира.

— От Луиджи или от Ноел? — попита я директно приятелката ѝ.

— От Ноел — засмя се Лира.

— Но на теб все още ти трябва бодигард — загрижи се Сидни.

— Новият пристига сутринта.

— А защо Сам си тръгва?

— Има други ангажименти, а и обикновено не се занимава с подобни задачи. Сега се е включил да ни помогне само защото прави услуга на Алек.

— Хм, звучиш ми някак... напрегната — подозрително каза Сидни. — Мога да го усетя по гласа ти.

— Просто съм уморена — побърза да отвърне Лира. — И вечерята изстива. Хайде, ще ти се обадя утре.

— Добре, до скоро и да се пазиш.

— Ти също.

Лира приготви масата и изтича на горния етаж, за да извика Сам.

Почука на вратата на спалнята му.

— Да? — чу се гласът му отвътре.

И тогава тя направи грешката да отвори вратата и да надникне...

Сам току-що излизаше изпод душа и беше само по хавлия, увита около кръста му. По гърдите му все още проблясваха капчици вода.

— Вечерята е готова... — едва успя да каже Лира с приглушен глас.

Сетне се втурна обратно надолу по стълбите, спъна се и със сигурност щеше да се потроши, ако не беше се хванала здраво за парапета. Зави ѝ се свят. Усети, че тялото ѝ отмалява...

Още не можеше да осъзнае, че го беше зърнала почти гол. Тя го *видя* и сега щеше да ѝ отнеме доста време, за да избие образа му от фантазиите си. Гърлото ѝ пресъхна. Коленете ѝ се разтрепериха.

Едва се овладя, за да слезе до кухнята.

Тъкмо изваждаше ролцата от фурната, когато Сам влезе при нея, облечен в бяла тениска, която очертаваше мускулите му. Беше навлякъл чифт избелели сини джинси и кожени домашни чехли.

Кухнята не беше много голяма и се наложи Лира да затвори вратата на фурната и да вдигне горещата тава над главата си, за да може Сам да мине покрай нея.

— Пържола ли да бъде или пиле? — попита го тя.

— Ти кое предпочиташ?

— Пилето.

По време на вечеря си говориха за незначителни неща, разказваха си за семействата си, за случки от детството. След като научи за всички екзотични места, на които Сам беше живял, Лира реши, че нейният живот изглеждаше доста скучен и посредствен. Ала на Сам също му беше интересно да узнае повече неща за дните ѝ в ранчото, за баба Джиджи и за мечтата ѝ да стане филмов режисьор.

Той така и не спомена съпругата си, а Лира тактично не засегна темата. Тя си спомни какво ѝ беше казала веднъж Джиджи, когато я

попита дали би се омъжила повторно: „Има една-единствена истинска любов“. Може би Сам чувстваше същото към съпругата си.

Лира си насипа салатата от голямата купа, отрязва си малка порция от пилешките гърди и остави другото на подноса. След като приключи с пържолата, Сам успя да намери място и за останалото пиле със зеленчуци.

— Вечерята беше страхотна — благодари той.

— Искаше ми се да е нещо по-специално, с което да ти благодаря за грижите ти към мен. Ако имахме време, щях да ти сготвя един от специалитетите на баба ми. Тя е истинската кулинарка в нашето семейство. Нямах късмет, че не успях да опиташ от манджите ѝ.

— Може би някой ден ще се случи — каза Сам.

— Съмнявам се, освен ако тя не реши да те навести във Вашингтон.

— Или в Шотландия — добави той.

Лира стана и занесе празните чинии в мивката. Сам я последва с празния поднос от пилето.

— Не знам как го правиш — учуди се той.

— Кое? — недоразбра Лира и се облегна на мивката.

— Как успяваш всеки ден да се катериш по онзи забравен от бога хълм и да слизаш обратно. Вонята там е непоносима... След това трябва да се къпеш часове, за да се отървеш от нея.

— Всъщност се къпя по два пъти на ден — усмихна се тя. — Между другото тъкмо мислех да отида да си взема втория душ за днес. Когато се върна от хълма, все имам чувството, че миризмата се е пропила в косата ми.

— Миришеш чудесно — възрази Сам и се наведе към нея.

Лира започна да зарежда съдомиялната машина, но Сам настоя да ѝ помогне.

Тя не се опита да спори. Вероятно всичко беше само във въображението ѝ, но дори само споменаването на онзи хълм я караше да се чувства мръсна. Прииска ѝ се веднага да се пъхне под душа.

Двадесет минути по-късно, след като косата ѝ бе старателно измита и подсушена, Лира се усещаше по-добре. С изключение на чувството, че вече е изоставена. Опитваше се да си повтаря, че нещата ще са далеч по-спокойни, когато той си отиде. В момента Сам ѝ причиняваше само ненужно безпокойство.

Но въпреки всичко това щеше да бъде последната им нощ заедно. А тя долавяше, че той има чувства към нея...

Лира облече памучната си пижама и халата, нагласи възглавниците на леглото си и се настани да погледа телевизия.

На вратата на спалнята ѝ се почука.

— В приличен вид ли си? — чу се гласът на Сам.

— Не, неприлична съм — пошегува се момичето.

Вратата се отвори и той влезе.

— Реших, че сигурно ще искаш да порботиш — каза той.

— Не и тази вечер.

— Имаш ли още едно копие от диска с твоя филм от парка? — попита Сам. — Или си го оставила в апартамента?

— Имам няколко резервни диска в раницата, пазя и картите памет, а филма го съхранявам и на лаптопа. Защо питаш?

— Искам да го видя.

— Нали го гледа в лабораторията?

— Да, но тогава мислех за други неща и не успях да се съсредоточа.

— Добре — съгласи се Лира и понечи да се изправи, но Сам ѝ направи знак да не мърда и ѝ подаде раницата и лаптопа.

Внезапно Лира се почувства крайно уязвима, връхлетяха я съмнения — дали той ще хареса творбата ѝ? Прииска ѝ се да се оправдае, че филмът вероятно ще му се стори скучен, че би могла да се справи далеч по-добре с озвучаването, че е трябвало да избере друг подход...

— Искаш ли и ти да го гледаш с мен? — попита Сам и ѝ подаде лаптопа. — Хайде! — Той не ѝ даде време да реагира, а направо се настани до нея на леглото, изрита чехлите си настрана и протегна нозе.

— Предупреждавам те, че ще ти доскучае — каза тя и му подаде една възглавница, на която да се облегне.

— Няма — обеща мъжът.

— Филмът е прекалено дълъг. — Лира се премести по-близо до него, включи лаптопа си и го постави на коленете му. — Мисля... — започна тя.

— Престани да се тревожиш — прекъсна я Сам.

— Каж ми само защо искаш да го гледаш отново?

— Хълмът ми направи силно впечатление. Освен това забелязах, че си успяла да снимаш регистрационните табели на колите на всички онези копелета, които са решили, че паркът става за сметище. Сега ми се ще да видя дали си успяла да заснемеш и някои лица.

— Снимала съм ги — каза Лира. — Почти всички в даден момент гледат директно към камерата. Ще ги включа на пауза, за да можеш да ги огледаш по-старателно.

Сам се обърна към нея и се усмихна. Беше застанал толкова близо, че можеше да види зеленикавите петънца на ирисите ѝ. „Истински смарагди, помисли си той, очите ѝ са блеснали като смарагди“.

— Как си успяла да ги заснемеш в такива подробности?

— Всичко е въпрос на ъгъл, под който е поставена камерата — обясни Лира.

— Тогава да погледаме — рече Сам.

Момичето кимна и натисна бутона за старт.

И двамата мълчаха по време на филма. Лира възприемаше всичко много критично и на няколко пъти се намръщи, когато чу потреперване на гласа си от записа. Защо ли не се беше сетила да инсталира две камери, които да снимат едновременно от противоположни посоки — едната от изток, а другата от запад? И защо по-рано не беше забелязала, че има няколко места, на които гласът ѝ звучи неубедително?

Сам обаче беше на мнение, че филмът е чудесен.

— Защо се притесняваше толкова да го гледаш отново? — попита я той.

— Притеснявах се, защото и *ти* го гледаше — призна Лира.

— Аз пък си мислех, че част от задачата е и други да го гледат — засмя се Сам. — Нали идеята е повече хора да научат, че се случва нещо ужасно? И съответно да предприемат нещо?

— Да, но аз няма да стоя до тези хора, докато го гледат, и да слушам коментарите им, нали? — възрази Лира.

Сам затвори лаптопа, остави го на масичката до леглото, замисли се за момент, след което попита:

— От всички, които знаят, че работиш по този проект, колко души са те разпитвали за него? И спомняш ли си някой да е проявявал особено силен интерес?

— Не — каза Лира.

— А възможно ли е мъжете, които нахлуха в апартамента ти, да са знаели за него?

— Възможно е. Из целия апартамент имаше мои папки и бележници, в които си бях записала всичко около филма. Може оттам да са видели името на парка. Сидни каза, че са ровичкали в документите ми, а там имаше снимки на хълма...

— Може и да са те проследили до там — предположи Сам.

Лира потръпна от самата мисъл, че някой непознат я е наблюдавал.

— Всъщност на няколко пъти си помислих, че и някой друг може да е бил на онова място — призна си момичето. — Но по-скоро ми се струваше, че си въобразявам. Чувствах се притеснена, защото хълмът се намира в доста отдалечен и опасен район.

— Искам да изпратя филма ти в местния офис на ФБР и в моя офис във Вашингтон.

— Ще се предприеме ли нещо, за да се почисти хълмът? — попита Лира.

— Определено... Но само ако филмът попадне на правилното място.

— Добре — съгласи се Лира.

Сам приключи с изпращането на файла и добави: „Мисля, че това ще е достатъчно“. След което ѝ подаде лаптопа, нахлузи си чехлите и се изправи, за да отиде в стаята си. Ала точно в този миг погледът му се спря върху изкусителното ѝ тяло. Спря нерешително. Усети, че го залива някаква странна нежна топлина... Последното нещо, което би желал точно в момента, бе да излезе.

Отново тръгна към вратата, но гласът ѝ го спря:

— Сам?

Той се извърна.

— Исках само да знаеш колко много оценявам помощта ти — рече тихо Лира.

— Не е нищо особено — промълви той. — Дойдох само защото Алек ме помоли.

— Знаем, но...

— Бих го направил за всекиго.

— Исках само да кажа... — започна тя.

— По дяволите, трябва да се махна оттук! — Сам осъзна, че повече не може да се владее.

Лира също избухна:

— Върви тогава! Знам, че жадуваш колкото се може по-бързо да се махнеш от мен.

Той се извърна и се надвеси над леглото ѝ.

— Тръгвай! — подкани го отново тя. — И да знаеш, че няма да ми липсваш.

— Тъй ли? — предизвикателно я стрелна с очи Сам.

И я придърпа в обятията си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сам очевидно обичаше дългите сбогувания.

Ръцете му нежно обгърнаха лицето на Лира, а устните му намериха нейните и ги превзеха с настойчива целувка, в която езикът му жадно се впусна да търси нейния. Искаше да я опознае цялата, да целуне всеки сантиметър от тялото ѝ, да я притежава изцяло.

Целувката му се задълбочи и стана по-чувствена. Ръцете на Лира обгърнаха врата му и тя зарови пръсти в косата му. Притискаше се плътно в него и потъваше в уханието му, докато всичките ѝ мисли се изпариха и тялото ѝ започна да тръпне в пламъците на страстта.

Най-накрая той вдигна глава, погледна я нежно и бавно погали с пръсти плътните ѝ устни.

— Ще ми липсваш, миличка — каза той и се наведе, за да я целуне по врата.

— Ти също... — тихо изрече Лира, почти останала без дъх от допира на устните му.

Момичето осъзнаваше, че вече не може да се владее. Цялата пламна. Въздъхна леко, когато устните му се отклониха надолу по шията ѝ, проправяйки си път към най-чувствените места на тялото ѝ.

— Кожата ти е толкова мека — прошепна той, а горещият му дъх близо до шията ѝ я накара да потръпне. Цялата ѝ кожа настръхна, когато връхчето на езика му остави нежна следа по шията ѝ.

Той плъзна ръце под горнището на пижамата ѝ, погали гърба ѝ и я прегърна през кръста, после дланите му намериха гърдите ѝ, а устните ѝ отново попаднаха в плен на неговите. Когато най-накрая успя да се отдели от нея, дъхът му беше също толкова накъсан, колкото и нейният. Лира си мислеше, че действията ѝ все още са под контрол, докато не погледна надолу и не осъзна, че той е успял да разкопчае горнището на пижамата ѝ.

— Сърцето ти ще изхвъркне — каза той и постави длан на гърдите ѝ. — Усещам колко учестено бие.

Сам изпитваше нужда да усети допира на голата ѝ кожа до своята. Той съблече тениската си, захвърли я на пода и започна да откопчава джинсите си, когато тя го спря и отблъсна ръцете му настрана. Погледна го в очите, пъкна пръсти под колана му и бавно започна да откопчава копчетата едно по едно. Връхчетата на пръстите ѝ се опираха в голата кожа на корема му и го побъркваха. Умишлено бавните ѝ движения го докараха почти до пълна лудост.

— Твърде бавна си — зашепна той.

Извади презерватив от задния си джоб, остави го на нощното шкафче и се съблече.

Определено не беше от срамежливите и щом погледна красиво оформеното му тяло, Лира разбра защо — той беше висок и мускулист като спартански воин, тя можеше да почувства мощта, която напираше в мускулите му.

— Сега е твой ред — подсказа ѝ той.

Лира не се срамуваше, но се чувстваше твърде уязвима, искаше ѝ се той да хареса тялото ѝ също толкова много, колкото тя беше харесала неговото. Свали разкопчаното си горнище и го остави на леглото, след което започна да развързва сатенената панделка, която държеше долнището на пижамата ѝ. Скоро памучната материя се смъкна около глезените ѝ. Вече напълно гола, тя стъпи встрани от дрехата и погледна към Сам в очакване да види неговата реакция. Усети как пулсът ѝ се ускорява още повече и страните ѝ пламват. Сигурно се беше изчервила.

Сам потрепна и мускулите му се стегнаха, силното желание изгаряше тялото му.

— О, Лира... прекрасна си — прошепна и затаи дъх.

Той се пресегна напред и я придърпа до себе си. Меките форми на гърдите ѝ се притиснаха плътно към него и усещането накара кръвта му да закипи, а нуждата да се докосва до тялото ѝ стана още по-силна.

Лира допря лицето си до силните му гърди, а вълната от златисти косъмчета погъделичка кожата ѝ, докато вдишваше аромата на тялото му. Тя се наведе напред и го целуна по брадичката, след което премести устните си върху пулсиращата вена на шията му.

Сам придърпа брадичката ѝ и жадно целуна устните ѝ, докато ръцете му я вдигаха, положиха я нежно върху леглото, а тялото му

покри нейното. Внимателен да не я притисне под тежестта си, Сам застана над нея, облегнат на лакти.

— Кажи ми какво ти харесва — прошепна той, докато нежно я гледаше в очите.

— Това — отговори тя и устните ѝ потърсиха неговите. — Това ми харесва.

Целуна го внимателно, а езикът ѝ плахо потърси неговия. Впи пръсти в раменете му. Тялото му беше горещо и силно, целувките му ставаха все по-жарки и настоятелни.

Сам се опита да забави малко играта, ако целта ѝ беше мигновено да го побърка, определено момичето се справяше много добре.

— На мен пък ми харесва това — каза Сам и нежно се премести малко по-надолу, така че устните му се озоваха точно между двете ѝ гърди. Езикът му очерта по едно влажно кръгче по всяка от тях. Той разбра, че това ѝ харесва, защото тялото ѝ се изви като дъга, нетърпеливо под неговото. Сам се сниши още и очерта кръг от малки целувки по корема ѝ и продължи още по-надолу, докато тя извика и връхчетата на пръстите ѝ се забиха в раменете му. Тогава Сам се извърна на една страна, придърпа Лира върху себе си и жадно я целуна. — Искам те! — прошепна развълнувано той.

— Не още — отговори Лира, едва успявайки да разпознае собствения си глас.

Искаше той напълно да изгуби контрол, преди тя да забрави за своя собствен. Наведе се, захапа го за ухото и се усмихна, когато усети как тялото му се напъва под нейното. Устните ѝ целунаха силните му гърди, погалиха нежно стегнатия му корем и преминаха по-надолу в нежни докосвания и целувки. В този миг той я сграбчи и рязко я обърна по гръб, движенията му бяха малко груби, но Лира също изгаряше от страст и бе нетърпелива под ласките му. Миг по-късно той разтвори краката ѝ, тя обгърна с пръсти врата му и потръпна в очакване. Самото усещане на тялото ѝ до неговото го побъркваше, той се плъзна между бедрата ѝ и се потърка в нея, но спря в миг, щом дочу затаения ѝ дъх. С едно движение се извърна настрана и се пресегна към нощното шкафче.

Лири се опитваше да си поеме дъх и да се успокои, когато той отново се върне при нея и я притегли в прегръдките си. Господи,

чувстваше се прекрасно! Тогава тялото на момичето потръпна под него и той разбра, че не може да чака повече. Проникна в нея и се опита да се движи бавно, да се наслади на всяка секунда, да извлече максималното удоволствие, но тя бе толкова стегната, че Сам не можеше да издържи много дълго. Раздвижи се в нея и проникна още по-дълбоко, краката ѝ го обгърнаха през кръста и движенията му станаха по-бързи, по-настойчиви, почти изгуби контрол... Никога преди Сам не бе изпитвал подобна неподправена страст към друга жена, чувството заплашваше да го погълне целия, не можеше да се спре, не можеше да контролира темпото, искаше я цялата, отново и отново.

Лира също бе изгубила контрол. Извика, цялото ѝ тяло се стегна около неговото, а от гърлото ѝ отново се изтръгна вик на екстаз. Сам реши, че сигурно я е наранил, но тя отговори, забивайки нокти в гърба му. В изблик на страст цялата се изви към него като дъга.

Пожарът на нейното удоволствие предизвика неговото собствено освобождаване. Сам усети как потъва сред вълните на екстаза. Никога преди не бе изпитвал нещо подобно, тя бе успяла да изсмуче силите му до последната капка и да го остави изтощен и тръпнещ, сгушил лице в извивката на шията ѝ. Дишаше тежко и му бе необходимо дълго време, за да успокои препускащите удари на сърцето си.

Телата им лежаха преплетени и проблясваха от миниатюрните капчици пот, бяха плътно притиснати, сърцата им туптяха като едно...

Той най-накрая успя да събере сили и да се отмести от нея. Без да каже нищо, Сам се изправи и отиде в банята. Лира чу, че пуска водата, и реши, че ще си взема душ, но след няколко минути той се върна в леглото при нея.

Тя се беше обърнала по корем, лежеше съвсем гола, с отхвърлени завивки. На Сам страшно му харесваше, че тя не се притеснява от тялото си, нито пък от това, че той е там.

— Лира? — Той докосна рамото ѝ.

Момичето едва надигна глава и го погледна.

— Искаш ли да получиш оценка на представянето си?

Лира млькна, изумена. Стори ѝ се, че не е разбрала въпроса му.

— Какво? — попита изненадана тя.

— Оценка на представянето. Предполагам искаш да научиш как си се справила, нали? — уточни той.

Тя се повдигна на лакът, присви очи и го изгледа яростно. Шегуваше ли се? Тогава видя палавото пламъче на смеха в очите му. „Добре, тази игра явно ще я играем двамата“, помисли си тя.

— Да, с удоволствие бих разбрала каква е оценката, как съм се справила и има ли възможност да подобря уменията си — подхвана закачката тя.

Сам се излегна удобно до нея, сви една възглавница под тила си и каза:

— Ами трябва да ти пиша висока оценка за ентузиазъм.

— О, благодаря.

— Както и за вложените усилия — добави той.

— Така ли?

— Абсолютно — кимна Сам. — А техниката ти определено е над средната.

Той със сигурност се забавляваше и никак не даваше признаци да се смущава от въпросите си.

— Това значи ли, че мога да се подобря? — невинно попита тя.

— Ще ти помогна да го сториш.

— О, колко мило от твоя страна — усмихна се Лира. — А сега е мой ред да дам оценка на представянето ти.

— Добре, готов съм — усмихна се той, скръсти ръце на гърдите си и зачака с интерес какво ли щеше да каже тя.

Лира легна върху него и прошепна само едно:

— Никак не беше зле като за замявка.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той успя да я изтощи напълно. Лира заспа дълбок сън около два през нощта, но малко по-късно се събуди, защото Сам я целуваше по шията.

Този мъж направо беше супергерой. Любиха се три или четири пъти, а той все не можеше да ѝ се насити. Е, ако трябваше да бъде честна със себе си, тя също не можеше да му се насити. И въпреки това... този човек никога ли не спеше?

— Сам? — измърка сънено тя. — Какво правиш? — попита го, щом усети устните му.

— Опитвам се да те събудя за малко прощален секс.

— Не правихме ли вече подобен?

Обърна се в прегръдките му, за да го погледне и да му каже, че е ненаситник, но топлото му тяло, леко сънливият му поглед и страхотните му устни я накараха да промени намерението си. Вместо това го целуна — може би и тя самата беше ненаситница.

Любиха се диво, неспокойно и с много страст. Той бе нежен с нея, но Лира съвсем ясно долавяше глада, с който се наслаждаваше на тялото ѝ. С всеки изминал миг тя усещаше, че все повече не може да се владее от плашещо силните и в същото време невероятни усещания, които той ѝ доставяше. Накрая се сгуши в него, знаейки, че е в безопасност.

Сам изричаше името ѝ с приглушен от страстта глас. Притисна я плътно към себе си. Накрая едва успя да събере сили, за да се отдели от нея, и я целуна по челото. Лира докосна с пръсти наболата му брада.

— Одрасках ли те? — попита той и погали нежната ѝ кожа.

Очите ѝ се затваряха за сън и тя не му отговори, а промълви само едно „лека нощ“.

Минута по-късно Лира вече спеше непробудно.

* * *

Няколко часа по-късно Сам с нежелание се надигна от леглото и отиде в банята да си вземе душ и да се преоблече. Не знаеше дали новият охранител няма да пристигне рано и искаше да е готов, когато той дойде.

Избръсна се и си събра багажа, облече един по-свободен панталон с цвят каки и препаса кобура с пистолета на кръста си. Все още бос и без риза, той на няколко пъти прекосяваше коридора до стаята ѝ, за да я погледа, въпреки че съзнаваше колко абсурдни са действията му. Тя си беше съвсем добре, всъщност всичко у нея беше невероятно.

Всичко щеше да бъде наред. Алек го беше уверил, че новият бодигард, този Брик Уинтер, ще се грижи за нейната безопасност. Брик Уинтер? Що за име пък беше това Брик^[1]? Сам си помисли, че трябваше да го провери лично. Алек го беше препоръчал, но ако се разровеше, със сигурност щеше да открие нещо около него, което не е в ред. И как беше възможно някой да приеме сериозно човек с първо име Тухла? Е, само в Холивуд, но не и в реалния живот.

Сам се върна в стаята на Лира, за да си вземе чехлите и дрехите, които беше оставил по пода. Тъкмо успя да побере всичко в пътната си чанта, когато някой позвъни на входната врата. Сам все още обикаляше бос, но успя да разкопчае предпазната каишка на кобура и слезе на долния етаж. Погледна през шпионката, видя служебната карта и отвори.

По дяволите! Можеше да се закълне, че този, който стърчеше отпред на изтривалката с надпис „Добре дошли“, изглеждаше точно като някаква проклета филмова звезда. По принцип Сам не обръщаше внимание на външния вид на мъжете, но този Брик Тухлата изглеждаше страхотно.

Сам успя да огледа заместника си за част от секундата и определено можеше да каже, че е симпатяга, сякаш току-що слязъл от някой филмов плакат. Човек, който работи като бодигард, обикновено не изглеждаше така. Профилът и чертите му бяха прекалено красиви, твърде безупречни. А къде бяха белезите от борба, загрубялата кожа и торбичките под очите, останали от дългите нощи на дежурства? Този сигурно беше някакъв актьор или манекен. Навярно се занимаваше с охрана като хоби, докато получи роля в следващия голям екшън филм.

Брик Тухлата протегна ръка и показа две редици идеално бели и подредени зъби, но на Сам повече не му и трябваше, за да прецени, че Лира никога нямаше да бъде в безопасност с бодигард като този.

Той се здрависа с него и без да каже нищо, го потупа по рамото. Промърмори, че трябва да е станала някаква грешка. Лира вече не се нуждаела от охрана. След това Сам побърза да му благодари, отпрати най-безцеремонно сацисания Брик и затвори вратата зад гърба му.

После отиде в кухнята да си налее чаша портокалов сок, изгълта го жадно и се върна обратно в спалнята. Усмихна се от мисълта, че можеше да остане още един ден. И дори да залови преследвачите ѝ. Така нямаше да се налага да се тревожи за нея, когато се върне обратно във Вашингтон.

Да, това си беше добър план.

Взе една изстудена бутилка вода, занесе я горе и я остави на нощното шкафче от страната на момичето, след това свали панталоните си и се пъкна обратно в леглото при нея. Тя беше с гръб към него, затова той просто я придърпа леко към себе си, прегърна я с една ръка през кръста и се предаде в плен на съня за още няколко часа.

* * *

Часът беше почти десет, когато Лира най-накрая се събуди. Все още със затворени очи, тя се протегна към другата страна на леглото, където беше Сам, но мястото се оказа празно, въпреки че още пазеше малко от топлината на тялото му. Без да отваря очи, Лира се заслуша — цялата къща беше притихнала.

Сам си беше тръгнал.

Нищо изненадващо... Нали ѝ беше казал, че ще си иде още сутринта, нали затова бе и този незабравим прощален секс...

Първоначално успя да се пребори с меланхолията от тази мисъл, но след това потъна в дълбока тъга. Последва болезнено съжаление. И за финал усети гняв, предизвикан от наранената ѝ гордост.

Как беше посмял да си тръгне така? Добре де, може би се налагаше, но трябваше поне да ѝ каже нещо... Ала какво? Че ще се върне ли? Това би било лъжа. А и Сам от самото начало ѝ бе казал, че ще си тръгне.

Ли́ра си взе дълъг душ, но от това не се почувства по-добре, а докато подсушаваше косата си, реши, че все пак ще трябва да продължи нататък. Щом той можеше да я зареже толкова лесно, значи тя не означаваше нищо повече за него от малко секс за една нощ.

— Радвам се, че се отървах — промърмори тя, докато си слагаше гланц за устни пред голямото огледало в спалнята. — Дяволски много се радвам!

За съжаление обаче дори тя не можеше да повярва на лъжата си.

Сетне се досети, че е време да слезе долу и да се запознае с новия си бодигард. Ли́ра пхна лаптопа в раницата си, изключи мобилния телефон от зарядното устройство и слезе на долния етаж. Метна раницата си на дивана във всекидневната и тръгна към кухнята.

— Ехо, здравейте? — извика тя.

Ала в същия миг се спря на място като вкаменена.

Сам се беше облегнал небрежно на кухненския плот и пиеше мляко направо от картонената кутия.

— Какво правиш тук? — едва продума тя.

Щом го видя, в главата ѝ отново нахлуха спомени за изминалата нощ, сърцето ѝ запрепуска лудо, прииска ѝ се да се втурне и да го прегърне, да му каже колко е щастлива от факта, че го вижда отново... Но се спря. Така той щеше да узнае колко уязвима е тя всъщност.

Вместо това Ли́ра се пресегна за картонената кутия в ръката му и с естествено движение отпи една глътка.

— Нали щеше да си тръгваш тази сутрин? — попита го тя.

— Заместникът ми не струваше — каза Сам и невинно сви рамене, а след това взе кутията от ръцете ѝ, за да я остави на плота. После изненадващо се пресегна към Ли́ра, придърпа я към себе си и я целуна.

Някъде иззвъня телефон.

— Това твойт ли е или моят? — попита Сам и за миг отдръпна устни от нейните.

— Моят е — отвърна с въздишка Ли́ра и отиде във всекидневната, за да изрови телефона от чантата си. Щом видя кой се обажда, проплака: — О, не!

— Какво има? — попита от кухнята Сам.

— Отец Хенри е — каза тя. — Баба ми сигурно пак е забъркала някоя каша.

Сам стоеше и гледаше как изражението на Лира се промени от раздразнение в страх само докато слушаше какво ѝ говореше свещеникът от другата страна на линията. Щом разговорът приключи, Лира пусна телефона обратно в чантата си и каза само:

— Налага се да отида до Сан Диего.

— Кога? — попита я Сам.

— Сега.

— Добре, кажи ми защо? Какво е станало?

— Трябва да си събера багажа и да тръгна — заяви Лира и притеснено прокара пръсти през косата си.

— Кажи ми — настойчиво, но спокойно повтори Сам.

— Мислех си, че отецът отново се обажда за светената вода.

— За какво? — не разбра мъжът.

— За светената вода от олтара на църквата. Джиджи... баба ми — тя си краде по малко от нея от време на време.

— Аха... — каза Сам, но изражението му подсказваше, че си няма ни най-малка представа за какво му говори Лира.

— Но този път не е за светената вода, въпреки че пак си е взела малко за петуниите.

Сам не проумяваше абсолютно нищо. Реши, че ще я разпита подробно, докато пътуват към баба ѝ. В момента Лира бе твърде притеснена, за да говори свързано.

— За какво толкова се тревожи свещеникът? — попита Сам.

— Ходил е да обядва с Джиджи. Тя го е поканила, защото той много харесва нейните страхотни манджи.

— И какво е станало после? — попита Сам.

— Той каза, че седял отпред на верандата и се наслаждавал на чая с лед, когато покрай къщата много бавно минала някаква кола. Забелязал, че мъжът до шофьора внимателно огледал дома на баба ми. А само няколко минути по-късно същият автомобил минал отново. Отецът се опитал да запише регистрационния номер, но цялата табела била изцапана с кал. Помислил си, че може да са го направили нарочно. След това доста притеснен влязъл вътре и застанал до един от прозорците, за да наблюдава. И представи си, след малко колата минала отново. Този път единият от мъжете слязъл и погледнал в пощенската кутия на Джиджи. Отец Хенри изтичал навън и му извикал да се маха от частната собственост. Мъжът му обяснил, че търси

къщата на семейство Прескот, и се заканил, че „онази жена Прескот“ щяла да съжалява, задето се е замесила с техните неща. Сетне изчезнали, след като свещеникът ги предупредил, че ще звънне в полицията.

— А обадил ли се е? — попита Сам.

— Не, обади се на мен — каза Лира. — Накарах го да ми обещае, че винаги ще се обажда първо на мен.

На Сам му стана любопитно защо ли е трябвало свещеникът да обещава подобно нещо, но реши да почака, преди да попита Лира за това. В момента ръцете ѝ трепереха.

— Нали знаеш, че няма да ходиш никъде без мен — каза ѝ Сам.

— Мислех, че Алек е изпратил друг бодигард.

— Ще остана до утре. Тогава ще дойде новият.

— Дори и да съм в къщата на баба ми? — попита тя.

— Дори и да си там — повтори Сам.

— Дразниш ли се, че се наложи да останеш? — попита Лира.

— Аз никога не се дразня — подчерта Сам. — Това е просто малка промяна в плана.

Лира изтича горе, но не ѝ се наложи да опакова много багаж, тъй като при Джиджи имаше цял гардероб с нейни дрехи.

Сам вече беше приготвил чантата си и я чакаше в хола. Лира влетя забързано в кухнята, грабна няколко шоколада, пусна ги в страничния джоб на малката си пътна чанта и дръпна ципа.

— Добре, готови сме. Да вървим! — задъхано изрече тя.

Движението беше натоварено и, изглежда, щеше да им отнеме цяла вечност да стигнат до Сан Диего. С всеки изминал километър Лира ставаше все по-нетърпелива да види баба си. Бяха пътували около час извън Лос Анджелис, когато мобилният ѝ телефон иззвъня — беше обаждана от домашния телефон на Джиджи.

— Лира, скъпа, баба е — чу се гласът на възрастната дама от другата страна.

— Добре ли си? — попита най-напред Лира.

— Да, всичко е наред — увери я Джиджи. — Наложил се отец Хенри да се върне в църквата, но Харлан Фишуотър е тук да довърши някои неща. Отец Хенри го накара да обещае, че ще стои при мен, докато дойдеш, но не мисля, че е нужно. Чудесно мога и сама да се грижа за себе си.

— Джиджи, идвам и скоро ще бъда при теб. Обещай ми, че няма да отпращаш Харлан, докато не дойда — настоя Лира.

— Добре, обещавам, но ти не бързай. Няма за какво да се притесняваш, казах ти, че съм добре.

Джиджи затвори, а Лира се отпусна на седалката — успокои се, задето баба ѝ беше добре, но тревогата за нея не я оставяше на мира.

— Джиджи каза да не бързаме. Можела и сама да се погрижи за себе си.

— Изглежда, баба ти е силна жена.

— Такава си е — съгласи се Лира.

— Сам, обясни ми какво значи това — настоя момичето. — Човекът, който крещял на отец Хенри, е казал, че „онази Прескот“ щяла да съжалява, задето се е замесила с техните неща. Той сигурно е имал мен предвид, нали? Двамата мъже, които нахълтаха в апартамента ми, са търсели нещо и сега си мислят, че съм го занесла при Джиджи.

— Звучи смислено... — предположи Сам.

— Очевидно търсят нещо ценно — продължи Лира — или поне за тях е ценно...

— Ти нали каза, че нямаш ценни вещи? — напомни ѝ Сам.

Изведнъж Лира оживено се разшава на седалката.

— Ами книгите? — досети се тя.

— Книгите от градинската разпродажба ли?

— Да, те са много ценни. Нямам представа колко точно могат да струват, но първо издание на някоя класическа творба с автограф на автора би се продало за цяло състояние. Така нещата си идват на мястото — искали са да си върнат книгите.

— И защо ще ги търсят при баба ти? — усъмни се Сам.

— След градинската разпродажба отидох до Сан Диего — започна да обяснява Лира, ала изведнъж млъкна, когато осъзна какво всъщност се беше случило. — О, господи! Проследили са ме!

[1] От английски — тухла. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Разкажи ми повече за семейството си — помоли я Сам, докато се промъкваше с колата през натоварения трафик.

— Нали всичко го пишеше в досието ми? — подразни го тя. — А между другото откога имам досие?

— Откакто са нахлули в апартамента ти.

— Леле! — въздъхна Лира.

— Звучиш ми разочарована — засмя се Сам.

— Точно обратното — поясни тя.

Вече приближаваха завоя пред къщата на Джиджи и Лира най-накрая се беше поуспокоила. Скоро щеше да се убеди със собствените си очи, че баба ѝ е добре.

— Ами вече говорихме за семейството ми — каза тя, — имам двама братя и баба, която ни отгледа... Какво още искаш да знаеш?

— Кога родителите ти официално са получили званието „онези хора“? — попита я той.

— Когато се опитаха да поставят баба ми под запрещение. Те двамата разполагаха с доста щедър фонд, който покойният ми дядо беше оставил на баща ми като негов единствен син, но профукаха всичко и сега им се налага да живеят с ограничен бюджет, което направо ги побърква. „Съсипва им начина на живот“, както те се изразяват.

— Ами ранчото?

— Преди да почине, дядо го остави на мен и братята ми.

— Е, с каква работа се занимава баща ти тогава?

— С никаква. Предимно играе голф и ходи на срещи. И двамата ми родители са доста контактни хора.

— Те са твои родители и ти ги обичаш въпреки всичко — подчерта Сам, но в думите му по-скоро се четеше въпрос.

— Не и когато нараняват баба по този начин... заради парите ѝ — каза Лира.

— А какво мислят братята ти за това?

— Джиджи е отгледала и тях — усмихна се Лира. — Със сигурност няма начин те двамата да позволят баба ни да бъде захвърлена някъде. Хубаво е, че те са на моя страна. Тук на светофара завий надясно — даде насоки тя. — А ти понеже си едно дете, предполагам, че с родителите ти си доста близък.

— Така е — каза Сам.

— Като дете беше ли ти самотно? — попита го тя.

— Понякога. Ами на теб? Ти си единственото момиче...

— С братята ми винаги сме били много близки, даже мога да кажа, че доста ги дразнех, когато бяхме малки, защото ги следвах навсякъде и не можеха да отидат никъде без мен. — Лира погледна през прозореца, унесена в спомени за времето, прекарано в тексаското ранчо.

— Съпругата ми Бет имаше братя и сестри — каза Сам.

Той за пръв път споменаваше за нея и Лира го погледна, за да види дали няма да забележи някакъв намек за тъга в очите му, но той шофираше и се усмихваше на спомена за нейното семейство.

— Те харесваха ли те? — попита Лира.

— Сестрите й да, но на братята й им отне малко повече време да ме харесат. Когато се оженихме, бяхме млади, може би твърде млади, но живяхме заедно три години.

— Няма значение колко млади или колко стари сте били — каза Лира и сви ръце в скута си. — Тя е била любовта на живота ти.

— Ти си една непоправима романтичка, Лира — засмя се Сам.

Прав беше, но тя не смяташе, че това е нещо неправилно. Какво лошо имаше в това човек да иска да срещне идеалната любов?

— Колкото до братята ти... — смени темата Сам. — Съвсем скоро ще ти се обадят.

— Защо?

— Защото всеки момент двама агенти на ФБР ще почукат на вратата им с разрешително да конфискуват кутиите, които си изпратила.

— Моля те, само ми кажи, че тези агенти няма да кажат на Оуен и Купър за нахлуването в апартамента ми — с надежда продума Лира.

— Вероятно няма — успокои я Сам.

— Вероятно? — почти извика тя. — Ти не познаваш братята ми. Ще озвереят, ако научат!

— Може би имат основание да се тревожат — спокойно каза той.

— Е, може да убедят Джиджи да се върне за известно време при тях в ранчото, това би било добре — заключи Лира. — А като говорим за баба ми... мисля, че има няколко неща, които трябва да знаеш.

— Какво например?

— Например, че си демократ. Не ми пука такъв ли си наистина или не, но когато си при баба ми, ще се правиш на демократ.

— И защо така? — погледна я учуден Сам, като си позволи за миг да отклони очи от пътя.

— Ами така е по-лесно — отговори Лира.

— И какво още?

— Не говори за секс.

Сам избухна в смях, от който в очите му избиха сълзи.

— Ще катастрофираме, ей! Как така, за бога, си помислила, че ще взема да говоря с баба ти за секс?

— Просто не го прави. Джиджи не е пуританка, но недей да говориш пред нея за това. Случи се така, че една нощ влезе в спалнята ми и...

— ... ти не беше сама — довърши вместо нея Сам.

— Разбира се, че бях сама! — ядоса се Лира. — Бях в нейната къща все пак!

— Тогава какво се е случило?

— Тя разбра, че не обичам да нося дрехи, докато спя.

— Хей, значи двамата с Джиджи имаме нещо общо! — засмя се Сам. — Това и аз го разбрах случайно. Ето ти тема, за която с нея можем да си говорим — пошегува се той.

Лира не обърна внимание на забележката му и продължи:

— Оттогава тя при всеки удобен случай не пропуска да ми подарява старомодни пижами.

— Ще си поговоря с нея за теб — каза съвсем сериозно Сам.

— Знам. И аз смятам да си поговоря с нея. Двете не крием нищо една от друга. Просто много мразя да я тревожа и не искам да я излагам на опасност.

— Ти не си виновна за нищо от случващото се — успокои я Сам, щом видя, че в очите ѝ се прокрадна сянка на притеснение.

— Е, значи след като с Джиджи си поговорим за сериозните неща, имам правото да обсъждам и времето. Нещо друго? — попита

той.

— Храната. Тя готви страхотно. Гарантирам ти, че до утре ще си качил три килограма — обеща Лира.

— О, вече знам за какво ще си говоря с нея — подразни я Сам.

— За какво? — предпазливо попита тя.

— За дългите сбогувания — каза той и се пресегна, за да я погали по дългите ѝ нозе. — Мислиш ли, че трябва да ѝ кажа какво мисля за едно *наистина* дълго сбогуване?

Лира игриво го плесна през ръката:

— Като говорим за дълги сбогувания... кога пристига новият ми бодигард?

— Ще говоря с Алек и ще ти кажа — отговори Сам и за да смени набързо темата, попита дали вече приближават.

— Пристигнахме. Онова там в края на улицата е къщата на баба ми. Можеш да паркираш отзад.

Джиджи отвори кухненската врата и застана на прага да ги посрещне, като им заговори още щом слязоха от колата:

— Знаеш, че винаги се радвам да те видя, Лира, но и съм малко ядосана, задето си мислиш, че не мога сама да се погрижа за себе си. Нямахме нужда да зарязваш всичко и да идваш тук. Чудесно мога да се оправя и сама.

— Знам — каза Лира и я целуна по бузата, — но се случи нещо и исках да поговоря с теб. Сам се приближи с чантите им и Лира побърза да го представи: — Бабо, запознай се с агент Сам Кинкейд от ФБР. Сам, това е Джиджи.

Мъжът остави чантата и се здрависа.

— Агент от ФБР? И при това с шотландски акцент? Шотландец ли сте?

— Да, госпожо — усмихна се Сам.

— Ох, колко съм невъзпитана! — засмя се Джиджи. Побърза да ги покани и отстъпи крачка навътре, за да им направи място. — Агент Кинкейд, ще останете ли да нощувате при нас?

— Да — кимна Сам.

Джиджи дори не го погледна.

— Лира, ще покажеш ли на агент Кинкейд къде е стаята за гости?

— Моля, наричайте ме Сам.

— Разбира се — каза Джиджи, — само ако позволите да ви задам един въпрос?

Лира беше сигурна, че баба ѝ навярно има хиляди въпроси, но вероятно те щяха да почакаат за след вечеря, когато Сам можеше да ѝ разкаже по-подробно за живота си.

— В момента по работа ли сте тук? — попита хитро бабата.

— Да — кимна той.

— Случаят свързан ли е с Лира? — осведоми се тя.

— Точно така — отговори Сам.

— Ще отида да направя чай — добави възрастната дама.

Лира заведе Сам на горния етаж. Някъде в къщата се чуваше чукане и момичето предположи, че домашният майстор на Джиджи се е захванал с някоя от поредните си задачи. Лира влезе в една от спалните, декорирана в светлосиньо. Извини се, че двойното легло може би щеше да се окаже малко тясно за Сам, но пък матракът бе от истинска вълна, и обясни, че двамата ще имат обща баня на етажа.

Дъските на пода в старата къща изскърцаха, когато Сам пристъпи по коридора, за да занесе багажа ѝ в нейната спалня. Стените ѝ бяха декорирани в светложълто. Стаята беше типично дамска, с бяло легло, бели завеси и табличка с парфюми на тоалетката. Сам остави чантите ѝ на един стол и я последва обратно към коридора. Точно на прага Лира се обърна, за да му каже нещо, и се блъсна в него. Сам я сграбчи, за да не падне, и за един миг двамата останаха неподвижни, а телата им леко се докосваха. Сам не можа да ѝ устои — взе лицето ѝ в шепи и я дари с една нежна целувка.

Лира отвърна на ласката и тъкмо го прегръщаше, когато отдолу се чу гласът на Джиджи:

— Лира, скъпа, кажи ми, ако горе е прекалено горещо.

— Може да стане и доста по-горещо — измърмори Сам и се отдръпна от момичето.

— Не, не може — заяви Лира. — Хайде, ела да ти покажа останалата част от къщата.

Домът на Джиджи бе проектиран така, че входната врата водеше направо до всекидневната, която пък беше свързана с трапезарията и кухнята. Зад кухнята имаше една по-малка стая, която Джиджи беше преустроила в кабинет.

— В края на коридора е спалнята на баба ми, точно срещу нея е банята — посочи Лира към онази част на къщата, откъдето все по-отчетливо долитаха удари на чук.

Джиджи се появи откъм кухнята, препасана с престилка и кърпа за чинии в ръце.

— Елате да изпиете по чаша студен чай — покани ги тя.

Харлан излезе от мазето и се качи при тях, поздрави Лира и се запозна със Сам.

— Ще пиеш ли чай с нас, Харлан? — попита го Джиджи.

— Не, благодаря, трябва да вървя да прибера децата. Става късно.

— Добре — съгласи се бабата. — Значи ще се видим утре сутринта.

— Нали помниш, че ще дойда малко по-късно. Трябва да отида и да купя материали за новите полици.

Сам изпрати майстора до вратата и остана няколко минути с него на верандата да си поговорят.

— Не мислиш ли, че агент Кинкейд е доста симпатичен мъж? — попита Джиджи, надничайки през откренатата входна врата.

— Да, така е — потвърди Лира.

— Няма да мога да издържа още дълго, за да науча какво става с теб, Лира. Трябва да знам, ако се е случило нещо.

Лира изчака Сам да се върне при тях и се приготви да разкаже всичко на Джиджи, която се настани зад кухненската маса срещу тях.

— Откъде да започна? — обърна се Лира към Сам.

— От градинската разпродажба — отговори той.

Баба й слушаше много внимателно, докато Лира разказваше за събитията от последните няколко дни. А щом приключи, старата жена скръсти ръце, облегна се на масата и за момент се замисли.

— Цяло щастие е, че със Сидни сте добре — промълви Джиджи и замълча отново. Сетне продължи: — Значи смяташ, че онези двама мъже, които се навъртаха тук, са търсили нещо в книгите, които си опаковала и си изпратила по куриер в ранчото?

— Възможно е — отговори вместо нея Сам. — Вече говорих с агентите от управлението в Лос Анджелис и знам, че няколко души са се заели да проучат случая. Те ще се обадят и на служители от местната полиция, които също ще помогнат.

— Сам е много добър приятел на Алек Бюканън — обясни Лира, — а за момента е тук като мой бодигард.

— Е, значи съм спокойна, че Лира е в добри ръце — въздъхна Джиджи и потупа ръката на Сам.

Лира се поотпусна, когато видя, че баба ѝ приемаше нещата толкова спокойно.

— Искате ли да си вземем напитките и да излезем отпред на верандата? — предложи тя. — Тук е доста задушно.

— Вие вървете — отвърна Джиджи, — пък аз ще засиля климатика.

Сам и Лира се настаниха на люлката и той небрежно отпусна ръка на облегалката зад гърба ѝ. С върховете на пръстите си докосваше изящната ѝ шия.

След малко и Джиджи дойде при тях:

— Толкова ми е неудобно, че виждате градината ми в такъв вид, напоследък е много западнала и, за бога, не разбирам защо нищо не иска да расте вече две поредни години! Някога имах толкова хубава градина, нали, Лира? А сега не ще да се оправи даже и със светена вода.

Сам стана от люлката и слезе заедно с Джиджи по двете дървени стъпала, които отделяха верандата от градината. В двора той се наведе и откъсна листо от някакво цвете, поразгледа го, а след това изрови с ръка малко пръст.

— С какво пръскаш растенията? — попита той.

— Със светена вода, разбира се... — каза Джиджи с такъв тон, сякаш това беше най-обичайното нещо на света.

— А освен със светената вода?

— Миналата година опитах какви ли не течни торове и пестициди, но тази година им слагам само светена вода.

Сам хвана Джиджи под ръка и двамата се върнаха на верандата.

— Какво се случва с градинарските ми умения? — зачуди се Джиджи.

— Може би догодина... — съчувствено се намеси Лира.

Сам не можеше да повярва, че жените не се досещаха какво можеше да се е случило.

— Това е отрова — каза той.

— Какво? — изуми се Джиджи.

— Отрова е — повтори Сам.

— Някой е сложил отрова на цветята ми? — скочи от стола старата жена.

— Всъщност не е на самите цветя — поясни Сам, — по-скоро е в почвата.

— Сигурен ли си? — притесни се Лира.

— Погледнете ги само — някой е посипал хербицид в почвата.

— Лира? — войнствено извика бабата.

Момичето рядко виждаше подобно изражение на лицето на възрастната дама и много добре знаеше какво щеше да последва.

— Иди и ми донеси пушката!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ако Лира не беше там да я усмири, Сам беше сигурен, че в яда си Джиджи можеше да грабне пушката и за секунда да се озове в двора на съседната къща. Не беше сигурен дали възрастната дама би се осмелила да натисне спусъка, но нямаше ни най-малко съмнение, че Джиджи би използвала оръжието, за да сплаши съседката.

— Откъде знаеш, че госпожа Кастман е виновна за повехналите цветя? — попита я Лира.

— Разбира се, че е тя! — Баба ѝ спря да фучи за миг и погледна внучката си. — Кой друг би направил нещо толкова подло? Още първия път, когато се престори на много загрижена за градината ми, бях сигурна, че има нещо съмнително: „Ох, толкова съжалявам, че петуниите ти не вървят тази година... Може от разсадника да са ти продали някоя некачествена партида... Колко жалко, че вложи толкова много труд, а няма резултат... Сигурна съм, че следващата година ще се справиш по-добре“. — Джиджи ядно имитираше подлия гласец на съседката. — Сигурна съм, че онези бутилки с вода, които мъкнеше от църквата, са били само за да ме заблуди. В момента съвсем сериозно си мисля дали да не вляза в градината ѝ и да оскубя всяко цветенце, което попадне пред погледа ми — закани се старицата.

Ала още щом понечи да слезе от верандата, Сам я догони и я хвана под ръка.

— Знаеш ли, Джиджи, може би има и друг начин да се справим с това. Искаш тази госпожа Кастман да се почувства виновна, нали?

Джиджи спря на място и помисли за момент:

— Да, наистина, ако съсипя градината ѝ, както тя съсипа моята, съседката никога няма да осъзнае вината си — размисли тя. Сетне тъжно огледа изсъхналите стъбла, които стърчаха в градината. — Смятам, че вече е твърде късно цветята ми да се съвземат.

— Така е — съгласи се Сам.

— Какво можем да направим? — Старата решително се обърна към Сам, а в погледа ѝ се четеше желание за отмъщение.

— Мисля, че предварително трябва да свършим малко работа под прикритие — каза той.

— Все едно сме от ФБР ли? — оживи се бабата.

— Именно — усмихна се Сам и я заведе обратно на верандата.

Джиджи направо се разтопи от задоволство от факта, че истински агент се е заел със случая ѝ. Тримата седяха на верандата, гледаха как слънцето бавно залязва и си говориха чак докато се стъмни.

Сам и Лира не бяха особено гладни, но малко по-късно, когато Джиджи им сервира прясно изпечен хляб и пълни чинии с гъста яхния с морски дарове, залапаха като невидели.

— Денят беше дълъг — каза Джиджи, — затова аз мисля да си лягам.

След като изми чиниите от вечерята, Лира се протегна сънливо.

— Мисля, че и аз ще си лягам — рече момичето и целуна Сам по бузата.

Сетне се качи горе в спалнята си.

Телефонът на Сам извънтя — беше получил съобщение. Третото, с което Алек се опитваше да се свърже с него и да попита защо е отпратил бодигарда. Сам реши да не отлага повече този неизбежен разговор и излезе на верандата, за да се обади на приятеля си.

— Какво, по дяволите, става, Сам? — започна Алек.

— Търсил си ме?

— Какво толкова му беше на Брик?

— Той не беше правилният човек.

— Как така не е бил правилният човек? — изуми се Алек.

— Нямахме да се чувствам спокоен, ако бях оставил Лира с него — поясни Сам.

— Ахаа, ясно... — въздъхна Алек, но думите му прозвучаха така, сякаш току-що бе направил изключително любопитно откритие.

— Какво ти е ясно? — раздражено попита Сам. — В момента сме в Сан Диего. Нямам представа кога Лира ще се върне в Ел Ей.

— Чух за бомбата под колата — каза Алек, възвърнал сериозния си тон, — както и за стрелците, които са ви нападнали в парка. Разбрах, че са ги заловили.

— Не искат да говорят.

— Да, но така нямат и шанс да получат споразумение с прокурора.

После двамата си поговориха за случая и изложиха своите теории за това кой и защо стоеше зад нападението. Накрая Алек каза:

— Ти нямаше ли и други задачи в момента? Доколкото си спомням, трябваше да изнасяш лекции и да се върнеш обратно във Вашингтон?

— Вярно е, но мога да остана още ден-два — каза Сам. — Ще ти се обадя най-вероятно вдругиден, когато дойде време някой да ме смени.

— Какво ще кажеш Брик да дойде... — започна Алек.

— По дяволите, само Брик не! — прекъсна го Сам. — Не мисля, че той е достатъчно квалифициран за това.

— Шегуваш ли се? Та той е служил в спецчастите — напомни му Алек.

— Трябва да вървя, пак ще се чуем — рече Сам и прекъсна връзката.

Преди да се качи горе, за да си легне, той провери още веднъж дали всички врати са заключени. Тъкмо излизаше от банята, когато Лира се появи на прага на нейната спалня:

— Забравих да ти покажа къде са хавлиените кърпи — каза тя.

— Намерих ги.

— Добре, лека нощ тогава — пожела му тя и понечи да затвори вратата, но той се приближи към нея.

Беше само по панталони, не носеше риза, но за Лира нямаше абсолютно никакво значение дали той стои пред нея напълно облечен или съвсем гол — така или иначе всеки път щом го погледнеше, тя затаяваше дъх от възмущение. Сам я притисна да влезе в нейната спалня и тихо затвори вратата зад гърба си.

— Не може да спим заедно в къщата на Джиджи — прошепна притеснено Лира.

— Можем да бъдем много тихи.

Притегли я в прегръдките си и нежно я погали по врата, а после страстните му и горещи устни намериха нейните, а езикът му нежно се плъзна между тях.

Съпротивата ѝ беше безсмислена, но тя все пак успя да намери сили да каже: „Не, не трябва...“.

Сам привидно се съгласи с нея, но отново я целуна, от което я обзеха сладостни тръпки. Разляха се чак до върховете на пръстите ѝ. Тя сложи ръце на гърдите му и се опита да го спре, но целувките му само станаха още по-настойчиви и възбуждащи. Лира не беше съвсем сигурна кой от двамата им смъкна пижамата ѝ, реши, че сигурно тя го е направила, но вероятно и Сам беше помогнал...

Устните им отново и отново се сливаха. Тя дочу сподавения му стон, когато голите ѝ гърди го докоснаха. Ласките му станаха по-настоятелни. Лира зарови пръсти в косите му и стенойки, го помоли да спре да я измъчва, но на секундата промени желанието си.

— Отведи ме в леглото — каза му тя.

Наложи му се да заглушава виковете ѝ с целувки, докато тялото ѝ се извиваше в сладостни тръпки. Всеки мускул на тялото му бе напрегнат. Искаше да изкрещи името ѝ, но едва успя да сподави стона си, сгушил лице в извивката на шията и рамото ѝ.

Изминаха няколко дълги минути, в които двамата лежаха изтощени и се прегръщаха. След това Сам нежно я целуна по челото, прошепна ѝ „лека нощ“ и стана.

Лира чу плиска на водата в банята. Представи си го под душа и усети копнеж. Съжали, че след това Сам щеше да се върне в стаята за гости, а толкова ѝ се искаше да остане при нея.

Изведнъж осъзна, че подобен род мисли навестяваха само хората, на които им предстоеше раздяла. А това не беше никак добре. Не ѝ се искаше да заспива с тревога, затова реши да си мисли за нещо хубаво — спомни си за усмивката му, за това как коленете ѝ омекваха, щом го видеше, спомни си колко самоотвержено се грижеше за нея, как я пазеше...

Мислите ѝ тъкмо я унасяха в сън, когато Сам се върна и се пъкна обратно в леглото при нея. Лира отвори леко очи — пистолетът лежеше на нощното шкафче откъм неговата страна, което означаваше, че смята да прекара там цялата нощ. Тогава ръцете му нежно обгърнаха тялото ѝ и момичето заспа с усмивка.

* * *

Събуди я някакво силно тропане, дори за миг реши, че става земетресение — цялата къща кънтеше, разтресена от ударите. Лира се надигна в леглото и се огледа за Сам, но него го нямаше. След малко съненото ѝ съзнание отчете, че в ударите имаше някакъв ритъм и явно идваха някъде от долната част на къщата.

О, не! Каква ли работа беше измислила този път Джиджи за Харлан? В мазето имаше достатъчно много полици, така че ако решеше, баба ѝ спокойно можеше да си отвори магазин за обувки. Нали нямаше начин майсторът да монтира нови?

Ако с баба ѝ бяха сами вкъщи, Лира щеше да слезе долу само по халат, но Джиджи щеше да получи инфаркт, ако внучка ѝ се появеше полугола в присъствието на двама мъже. Мърморейки, Лира влезе да си вземе душ и облече морскосиня пола и бяла блуза. Тъкмо слизаше по стълбите, когато отдолу се появи Сам и закачливо ѝ се усмихна.

— Какво има? — попита го подозрително тя.

— Ела да видиш — поклати глава той.

Лира го последва и влезе в стаята на Джиджи точно в момента, когато Харлан изби огромна дупка в едната стена. Майсторът се беше погрижил да окачи найлонова преграда, която отделяше работното му място от останалата част на помещението и предпазваше мебелите от прахоляка и изкъртената мазилка. Щом забеляза Лира, Харлан вдигна защитната си маска, помахаша ѝ за здрасти и отново се захвана за работа.

Няколко секунди внучката стоя и го гледа потресена, а след това ядосано се обърна и тръгна към кухнята. Тъкмо си наливаше чаша портокалов сок, когато Джиджи дойде при нея.

— Добро утро — поздрави я баба ѝ. — Днес май се успя, почти девет часът е.

Сам стоеше на прага, облегал на рамката на вратата. Лира си издърпа стол и седна, но определено не я свърташе на едно място.

— Харлан още полици ли ще монтира? — попита тя.

— Не, скъпа, той ми прави паник-стая. Там винаги ще мога да се укривя при опасност. Нещо като малък домашен бункер.

Лира почти се задави с глътка портокалов сок.

— Какво? Какво прави? — извика в недоумение тя.

— Паник-стая. Обясних ти какво представлява — спокойно рече Джиджи.

Ли́ра се тръшна на стола и безпомощно погледна към Сам, който стоеше със скръстени ръце. Успя да каже само:

— Опитах се да обясня на баба ти, че може би малко прекалява с мерките за безопасност, след тревожните новини от вчера...

Ли́ра мълчеше объркана.

Джиджи кимна.

— Виждаш ли, Сам, тя е съгласна с мен.

Бабата се усмихна и отиде да види как върви работата на Харлан.

Сам дръпна един стол, обърна го с облегалката към себе си и седна.

— Паник-стая! — заяви той и се наведе напред.

— А всъщност защо не — примирено каза Ли́ра. — Защо не? Е, къщата е малка, но спалнята на Джиджи е достатъчно широка, а освен това до нея има и един килер, който така или иначе не ѝ трябва, та защо да не си направи паник-стая? Щом това ще я накара да се почувства в безопасност.

Сам искрено се разсмя:

— След малко ще трябва да отида до съседната къща и да тероризирам някаква старица, за да си признае, че е отровила цветята на Джиджи. Така че представа си нямам защо ли някаква паник-стая ме изненадва толкова. А след като чух историята за светената вода, нищо подобно не би трябвало да ме учудва.

— Ли́ра? Сам? Искате ли препечени филийки? — подаде се Джиджи на вратата.

— Не, благодаря — отговориха двамата.

— Сам, скъпи, съобщи ли новините на Ли́ра?

— Тъкмо щях да ѝ казвам — отговори той.

Джиджи отново се изгуби някъде в коридора и Сам се обърна към Ли́ра.

— Още новини ли има? — попита тя. — Какво още ще майстори Харлан?

— Братята ти са се обадили на Джиджи, настояват да се върнеш у дома, предполагам, това означава в ранчото. Двамата са научили за нахлуването в апартамента ти и... Всъщност знаят всичко — завърши Сам.

— Откъде са научили? Кой им е казал? — яростно заразитва Ли́ра.

Сам побърза да ѝ обясни, че двама агенти на ФБР са отишли у тях, за да вземат изпратените кашони.

— Е, трябвало ли е да им казват?

— Ами наложило се е, за да конфискуват пратката. Нали се сещаш, че не може просто така да се появят на прага и да я вземат.

— Трябваше аз да им се обадя — съжали Лира.

— Джиджи ми каза, че се е разбрала с братята ти отново да звъннат.

— С тях мога да се оправя — увери го тя, макар да знаеше, че я чакат големи неприятности. Те бяха по-големите ѝ братя и все още трудно приемаха факта, че е пораснала и вече може да взема самостоятелни решения.

— Има още една новина — каза Сам тъкмо когато Джиджи влизаше в кухнята с празна чаша от кафе. Двамата с възрастната дама се спогледаха колебливо.

— Офф, какво има още? — изпъшка Лира.

— Родителите ти са научили, че е възникнал проблем — обади се първа Джиджи.

— Как, за бога, са разбрали? — Момичето съвсем се обърка.

— Баща ти се е обадил в ранчото точно когато агентите са били там и икономката му е казала. Те двамата с майка ти ще бъдат тук днес следобед.

Джиджи и Сам чакаха да видят реакцията на Лира, но тя не каза нищо, единствено страните ѝ станаха яркочервени и си личеше как стиска зъби в яда си. Съвсем бавно тя отмести стола си и се изправи.

— Къде отиваш? — попита я Сам, когато видя, че излиза от кухнята.

— Да кажа на Харлан да побърза с изграждането на паник-стаята — без да се обръща, отговори тя.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Госпожа Кастман се срина набързо, както би се сринала къщичка от карти. Сам я завари в двора да се занимава с цветята си, така че не му се наложи да чука на вратата ѝ и да се представя като агент на ФБР. Вместо това той влезе привидно небрежно в двора ѝ, а кобурът на пистолета бе удобно прикрит под морскосинята му фланелка. Сам похвали цветята ѝ и спомена, че самият той си пада любител градинар, но определено не е толкова умел като нея, и много би искал, ако може, тя да го научи на някой и друг полезен трик.

— Чужденец ли сте? — изгледа го подозрително госпожа Кастман.

— Да.

— И не сте тук, за да вземете работата на някой американец, нали? — продължи жената.

— Не, няма такова нещо.

Госпожа Кастман свали очилата си и ги избърса в престилката. Две дълбоки бръчки се спускаха от краищата на носа към брадичката ѝ, а устата ѝ изглеждаше увиснала, сякаш никога не се беше усмихвала. На Сам му беше достатъчен само един поглед, за да прецени, че госпожа Кастман беше една нещастна жена.

Тя му обясни как цветята са нейната гордост и едничка радост, тъй като никога не ѝ отвърщат с приказки.

На Сам никак не му се искаше да слуша по-подробни обяснения, затова само кимна и се престори, че разбира.

— Не всеки може да отглежда цветя като мен! — похвали се жената. — Погледнете само онези изсъхнали стръкове в съседния двор, те така и не цъфнаха.

— Да, доста зле изглеждат — съгласи се Сам.

— Зле ли? Те направо са мъртви — каза тихо госпожа Кастман и се приближи към Сам, сякаш щеше да му съобщава някаква голяма тайна. — Знаете ли, жената, която живее там, реши да ги полива със светена вода, защото си мислеше, че и аз правя така.

Тази жена не просто беше нещастна, реши Сам, беше и много подла и точно от типа хора, които биха се наслаждавали да гледат как другите страдат.

— Леле, вижте ги тези! — възкликна Сам и посочи някакви лилави цветя, като целта му беше отново да привлече вниманието ѝ към собствената ѝ градина. — Никога преди не съм виждал толкова много цвят. Явно цветарството ви се удава! Какво ли не бих дал, за да постигна резултати поне наполовина толкова добри като вашите! — погали самолюбието ѝ Сам.

— Смятате ли да се връщате в собствената си страна? — попита го тя.

— Да, така мисля.

— Тогава ще ви покажа какво използвам, за да наторявам моите цветя. Нямахте да ви кажа, ако имахте намерение да живеете наоколо, не искам да си създавам конкуренция.

В съседния двор Харлан тъкмо товареше парчета шперплат в пикапа си, когато Сам и госпожа Кастман минаха в задния двор на къщата ѝ. Майсторът не беше там случайно — Сам го беше помолил да се навърта наоколо като свидетел, в случай че ситуацията се усложнеше.

— Този млад човек постоянно е в къщата на онази жена — заговорнически каза госпожа Кастман и кимна по посока на Харлан. — Сигурна съм, че там става нещо, но гледам да си мълча. Благодарна съм само, че няма още дълго да ми се налага да ѝ бъда съседка, следващата есен се местя да живея в Пенсилвания и дори вече продадох къщата на едно младо семейство. Естествено, можете да бъдете сигурен, че докато оглеждаха къщата ми, не им споменах за случващото се в съседния двор.

Сам беше убеден, че Джиджи ще се зарадва на новината за преместването на госпожа Кастман. В това време те вече бяха в задния двор и Сам я изчакваше да отвори вратата на гаража. Ярки слънчеви лъчи нахлуха вътре и тя остави лейката, която носеше, на една скамейка. Откъм затвореното помещение долетя миризма на пръст и тор за цветя. Вътре се мъдреше един стар тезгях, по който имаше разхвърляни градински инструменти. На циментовия под лежаха чували с тор и бутилки с течност за подсилване на цъфтежа, а

шишенцата с пестициди на прах бяха наредени по полиците край стените.

— Използвам специална смес за подхранване — довери му жената, като се пресегна към една от бутилките, — наричам я моята „тайна формула“ — ухили се тя и на лицето ѝ се изписа пъклена физиономия. Сам реши, че му напомня за физиономиите на откачените учени от старите черно-бели филми.

Докато жената наливаше течност от няколко бутилки в една кофа, Сам се огледа наоколо и погледът му попадна върху някаква тъмна бутилка с надпис „Перма-кил“^[1]. Той я вдигна, приближи се до госпожа Кастман и с възможно най-благия тон попита:

— Този хербицид ли използвахте върху растенията на съседката ви, или просто го изляхте в почвата ѝ?

— Какво? — изненада се жената и плахо попипа гърлото си. — За какво говорите?

Тя посегна да си вземе шишето, но Сам ѝ го дръпна и погледна етикета:

— Внимание. В случай че „Перма-кил“ попадне в почвата, може да унищожи растителността за срок до една година — прочете на глас той и погледна ужасената физиономия на госпожа Кастман. — Значи е трябвало всяка година да добавяте от това в почвата на госпожа Прескот, така ли?

— Кой ви дава право да се ровите в нещата ми? — развика се жената.

— Шишето беше оставено на показ — каза Сам, — освен това вие сама ме поканихте, нали така, Харлан?

В този момент дърводелецът се появи иззад ъгъла и застана до оградата откъм страната на гаража на госпожа Кастман.

— Но аз... — заекна жената, — аз не исках...

— О, но мисля, че сте го направили, госпожо Кастман. Освен това мисля, че има и свидетели, които могат да го потвърдят — намекна Сам с тон, сякаш вече познаваше неколцина, които можеха да подкрепят казаното. — Имате право да мълчите... — започна той и извади служебната си значка.

— Чакайте, чакайте! Какво искате да кажете, че имам право да мълча? Вие да не сте полицаи? — ужаси се жената.

— ФБР.

Госпожа Кастман хлъцна от изненада, а Сам почти можеше да види мислите, които препускаха през главата ѝ в този момент.

— Не съм нарушила никакъв закон — заяви госпожата. — Това онази жена ли ви го каза? Тя ли ви се обади? Вие нямате ли си по-сериозни неща за вършене от това да арестувате бедни възрастни дами, които искат само...

— Искате ли да знаете колко закона сте нарушили? Да започнем най-напред с незаконно навлизане в чужда собственост, вандализъм и...

— Добре, добре — прекъсна го тя, — не съм искала да направя нищо лошо.

— С какво действие по-точно? — попита той, надявайки се, че жената ще се изпусне да каже какво точно е сторила.

— Видях, че цветята ѝ са толкова залинели, така че... те така или иначе щяха да умрат... не искам да отида в затвора — проплака госпожа Кастман. — Какво да сторя, за да оправя нещата?

Сам се престори, че обмисля проблема.

— Ще се наложи да ви арестувам — каза той. — А дворът на съседката ви трябва да бъде почистен и цялата заразена почва да бъде подменена с нова. Освен това ще трябва да платите подмяната на почвата и засаждането на нови цветя...

— Ще платя — побърза да каже жената, — ще направя всичко както трябва, ще подменя почвата.

— Добре — кимна Сам, — но ви предупреждавам, че ако кракът ви отново стъпи в двора на съседката, отивате директно в затвора.

Госпожа Кастман забърза към къщи, за да се обади в разсадника, а Сам се върна при Джиджи. Харлан го чакаше на вратата откъм кухнята.

— Благодаря ти, Харлан — каза Сам.

— Нищо особено не съм направил.

— Сега госпожа Кастман знае, че и ти си чул какво е направила и ако продължава да създава проблеми, можеш да се обадиш в полицията.

— Тя е една подла старица — каза Харлан.

Сам не можеше да не се съгласи с него.

Харлан тръгна да се връща обратно към работата си в стаята на Джиджи, когато Сам попита:

— Ако някой от семейството на Лира се поинтересува какво правиш вътре, какво ще им кажеш?

— Че правя нов гардероб — отговори майсторът.

— Лира ли те посъветва... — засмя се Сам.

— О, не — прекъсна го Харлан, — срещал съм се вече с членовете на семейство Прескот.

Лира беше на дивана в дневната, вдигнала крака на една табуретка, и съсредоточено пишеше нещо на лаптопа, закрепен на коленете ѝ. Мърмореше си нещо недоволно.

— Добре ли си? — попита я Сам.

— Опитвам се да поработя над сценария на детския филм — вдигна глава тя. — Хрумват ми десетки сюжетни линии, но никоя не ми харесва достатъчно, просто нямам идея накъде искам да развия тази история.

— Сигурен съм, че ще те осени нещо страхотно — увери я той.

— Благодарна съм ти за насърчението — отговори тя.

Джиджи се появи откъм сервизните помещения долу с чисти хавлиени кърпи в ръце и забеляза, че Сам е в дневната.

— Успя ли да говориш с госпожа Кастман? — попита го тя.

— Да — кимна той.

— Тя призна ли си?

— Напълно — усмихна се Сам.

— Добре — кимна Джиджи, — сега мисля и аз да я навестя и да ѝ кажа в очите какво мисля за нея.

Тя остави хавлиите на облегалката на дивана и с маршова стъпка се запъти към входната врата.

— Знам колко си ядосана в момента — побърза да я спре Сам — и си напълно в правото си да се чувстваш така. Тя е влязла в твоя собственост и се е подиграла с усиления ти труд, но обеща да поправи вредите и да ти осигури нови цветя.

— О, това е най-малкото, което може да направи! — ядосано каза Джиджи.

— Знам, знам — опита се да я успокои Сам.

Джиджи определено си беше упоритата жена, а след като госпожа Кастман се оказа толкова подла, Сам можеше да се обзаложи, че между двете ще пламне открита междусъседска война.

— В действителност искаш отмъщение, нали? — обърна се той към Джиджи. — Искаш всички да разберат, че ти си отлична градинарка... — Той млъкна за миг, за да ѝ даде възможност да обмисли думите му. — Госпожа Кастман ще наеме хора, които да работят в двора ти.

Пламъкът в очите на Джиджи започна да се уталожва.

— Значи те всички ще разберат защо се е наложило точно тази Кастман да плати за подмяната на цветята ми, нали? Сигурна съм, че ще се обади в разсадника на Хатфийлд — те са единствените в града, а всичките им служители са доста приказливи. — Бабата се засмя доволно и потупа Сам по бузата, щом проумя идеята. — Благодаря ти, Сам.

Джиджи отново взе хавлиите и с весела стъпка се отправи към шкафа в коридора.

Наблюдавайки случващото се между Сам и баба ѝ, Лира бе повече от изумена — никога преди не беше виждала някой толкова бързо като него да очарова Джиджи.

Той се обърна и я видя да му се усмихва широко.

— Какво? — попита я неразбиращо.

— Благодаря ти — каза Лира.

— Джиджи определено ми харесва — намигна ѝ с усмивка Сам.

[1] Траен унищожител. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кристофър и Джудит Прескот не бяха от хората, които харесваш още при първата среща, но Сам не беше и очаквал да бъдат такива.

Двамата се появиха в къщата подобно на актьори, които излизат на сцената сред бурни овации. Нито майката, нито бащата си направиха труда да поздравят дъщеря си. Сам стоеше край кухненската врата и наблюдаваше семейната среща. Ако от пръв поглед трябваше да направи обобщение за родителите на Лира, би казал, че са прекалено излъскани, помпозни и претенциозни.

Майката на Лира определено бе привлекателна жена — по лицето ѝ нямаше нито една бръчка, но Сам беше сигурен, че дерматолозите и пластичните хирурзи са тези, които заслужават цялата похвала за това. Баща ѝ беше висок и слаб, с кожа, придобила тен на запален играч на голф. И двамата ѝ родители имаха златисто русоляви кичури — майка ѝ се беше сдобила с тях в някой моден фризьорски салон, а при баща ѝ бяха естествена последица от стоенето на слънце.

Лира никак не приличаше на тях. Нейната осанка и красотата ѝ определено бяха наследени от баба ѝ Джиджи, която въпреки напредналата си възраст все още беше чудесна жена.

— Лира? — Най-накрая Кристофър погледна към дъщеря си.

— Здравей, татко — хладно го поздрави тя.

— Къде е баба ти?

— Горе — каза Лира. — Говори по телефона и ще дойде, когато приключи.

— А кой е този господин? — попита майка ѝ, сочейки с очи към Сам. — Бъди така възпитана да ни представиш.

Лира застана до Сам и го запозна с родителите си. Винаги си беше мислила, че баща ѝ е висок мъж, но в сравнение със Сам той изглеждаше направо като джудже, реши тя, докато двамата се здрависваха.

— ФБР? — отбеляза баща ѝ. — Значи сте тук с Лира, за да я пазите? Това сигурно е доста напрегната работа.

Майката на Лира отиде до кухнята, за да си вземе бутилка вода от хладилника.

— Ах, няма „Перие“ — извика тя оттам, но никой не ѝ обърна внимание, затова си наля студен чай и занесе чашата в дневната. — Скъпи, искаш ли питие? — обърна се тя към съпруга си.

— Нали знаеш, че майка не държи алкохол — напомни ѝ Кристофър.

— Знам. Имах предвид студен чай — отговори жена му.

— Не, не сега. Къде ли се бави майка ми? Лира, иди да видиш какво става. Тя може и да не е разбрала, че сме дошли — каза баща ѝ.

— Знам, че сте дошли — появи се на прага на стаята Джиджи.

— Никак не е в твой стил да караш гостите да те чакат, майко — рече синът ѝ, докато я целуваше по бузата.

— Кристофър, ти не си гост, ти си ми син. Здравей, Джудит — поздрави ги спокойно Джиджи.

Снаха ѝ също долепи устни до другата ѝ буза.

Доколкото Сам можа да забележи, въпреки всичко Джиджи, изглежда, се радваше да види сина и снаха си. Възрастната дама седна на едно кресло и ги изслуша, докато ѝ разказваха колко ангажиран е бил животът им напоследък. От време на време родителите на Лира се стараеха тактично да въвличат и Сам в разговора, питаха за неговото мнение или се интересуваха от миналото му, но през по-голямата част вниманието беше насочено към тях самите. Сам се изуми как Кристофър и Джудит успяваха да са толкова комуникативни и отворени към света и в същото време толкова егоцентрични. През целия разговор те нито веднъж не се обърнаха към Лира, даже не попитаха как върви нейният живот.

— Преместихте ли се вече в новата къща в Ла Джола? — заинтересува се Джиджи.

— Не, но хамалите ще се заемат с преместване на мебелите другата седмица. Нали знаеш защо продадохме дома си в Ню Йорк, мамо Прескот... — каза Джудит с притеснение в гласа. — Бяхме принудени по финансови съображения.

— Продали сте апартамента в онзи небостъргач ли?

— Да — кимна снаха ѝ.

Лира седна на дивана до Сам и се наведе към него. Едва се съдържаше да не избухне в смях — от устата на майка ѝ разказът за

продажбата на нийоркския апартамент бе прозвучал така, сякаш някой в семейството беше умрял.

— Къде сте се настанили сега? — попита Джиджи.

— В апартамента в Хюстън сме — обясни синът й.

— Искаме да дойдеш при нас — каза снаха й.

— Точно така — съгласи се Кристофър. — Искам още сега да си опаковаш багажа и рано сутринта тръгваме.

— Тази вечер сме отседнали в хотел „Коронадо“ — обясни Джудит.

— Никъде няма да идвам с вас, Кристофър, мисля, че вече се разбрахме за това още по време на делото. Вие нямате право да се месите в живота ми.

— Не виждаш ли колко сме разтревожени за теб? — попита синът й.

— За какво?

— За теб — каза Кристофър, като наистина се постара да прозвучи искрено. — Не обвинявам Лира за това...

Лира въздъхна и прошепна:

— Хайде пак, тук следва едно *но*...

— Но тя те постави в опасност — довърши Кристофър.

— Не искам да кажа, че Лира мисли само за себе си — намеси се и Джудит дори без да погледне към дъщеря си.

— Тя не е възпитана така, че да мисли само за себе си.

— *Но*... — прошепна отново Лира.

— Но тя просто не е помислила до какво ще доведат действията й — довърши Джудит.

— Онези мъже, които са идвали тук да те заплашват... — поклати глава Кристофър и успешно изобрази загрижена физиономия на лицето си с перфектния тен. — Не мога просто да стоя и да търпя това, майко.

— Няма нужда да се тревожите — каза Джиджи и изискано сплете пръсти, полагайки ръце в скута си. — За тази вечер тук имаме агент на ФБР, който да ни пази, а утре сутрин заминавам за ранчото. Преди малко говорих по телефона с Купър и той иска да си ида у дома, докато агент Кинкейд залови онези мъже. А аз съм сигурна, че той ще се справи — добави Джиджи и отправи една усмивка към Сам. — Освен това приятелите ми там много ми липсват и искам да ги навестя.

Къщата тук също няма да остане празна — увери ги Джиджи. — Харлан ще идва да работи всеки ден. В момента той прави...

— ... поредния страхотен вграден гардероб с много полици — прекъсна я Лира.

— Лира... — изгледа я баба й.

— Джиджи, ти не трябваше ли да се приготвяш, за да излизаш на вечеря? Нали щяхте да ходите навън да хапнете спагети? — подчертано бавно каза внучката й.

— О, боже, вижте кое време стана! — схвана играта Джиджи. — Харлан ще е тук всеки момент. — След което възрастната дама се изправи чевръсто и потупа сина си по рамото, преди той да се беше усетил какво става.

— Ще излизаш ли? — изненадан я попита той.

— И то с дърводелеца? — присъедини се към учудването на съпруга си и Джудит.

— Той е строителен специалист — обясни бабата — и скоро ще пристигне със семейството си, за да отидем на благотворителната вечеря в „Сейнт Агнес“. Наистина се налага да се преоблека. Вие двамата трябва да се отбивате по-често — каза възрастната дама на сина си.

— Безопасно ли е да излизаш от къщата, след като онези все още те заплашват? — попита Кристофър.

— Никой не ме заплашва — настоя Джиджи. — Освен това ще бъда в църквата с Харлан и неговото семейство и с още десетки други хора. Всичко ще бъде наред.

— Но, майко... — опита се да протестира Кристофър.

— Довиждане засега — кимна им тя. — И приятно прекарване в „Коронадо“.

— Значи дори собствената ми майка не може да прекара и един час с мен — заяви Кристофър и се изправи.

Лири мигом се наежи — как смееше баща й да обвинява Джиджи, че не иска да прекарва повече време с него? А той самият колко часа беше прекарал с нея? Момичето беше готово да скочи и да се сдърпа с баща си, но Сам предвидливо побърза да постави ръка на рамото й.

— Ти също ли ще ходиш на благотворителната вечеря, Лира? — попита Джудит. — Двамата с господин Кинкейд сте добре дошли да

вечеряте с нас в хотела, ако искате.

— Мисля, че тя трябва да стои далеч от Джиджи — обади се баща ѝ. — Вече достатъчно неприятности струпа върху главата на баба ѝ.

— Мисля, че трябва да стоя далеч и от вас двамата — каза Лира.

— Крис, тя е права — обади се Джудит. — И за нас може да е опасно, все пак ние нямаме бодигард като господин Кинкейд, който да ни пази.

Кристофър погледна към Сам:

— Сигурен съм, че ще ни разберете. Майка ми вече е на възраст и ние се тревожим за нея. Щеше ми се да можем да я убедим, че е по-добре да дойде с нас.

— На мен ми се струва, че госпожа Прескот е доста силна и самостоятелна жена — сви рамене Сам.

Докато родителите ѝ си тръгнат, Лира вече бе на ръба на нервна криза. Щеше ѝ се да крещи от гняв. Момичето тъкмо затваряше вратата зад тях, когато майка ѝ заяви:

— И да знаеш, че няма да се откажем. Ние сме силно загрижени за Джиджи и знаем, че ще е много по-щастлива, ако дойде да живее с нас. Нямам представа защо и ти продължаваш да упорстваш за това, ние искаме само да се грижим добре за нея.

— Не! — каза ядосано Лира. — Искате тя да се грижи за вас.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ли́ра се почувства крайно засрамена от поведението на родителите си. Нямахме как да ги промени и отдавна се беше примирила с това, но ѝ се искаше Сам да не беше ставал свидетел на лицемерието им. Повдигаше ѝ се от алчността им.

Предполагаше се, че синовете и дъщерите трябва да обичат родителите си, а именно оттам идваше срамът на Ли́ра — след като баща ѝ и майка ѝ се бяха забъркали в толкова много манипулации, за да се доберат до парите на баба ѝ, Ли́ра вече не можеше да ги обича. А и те със сигурност не я обичаха.

Момичето осъзна, че след като родителите ѝ си тръгнаха, не можеше да погледне Сам в очите. Ала все пак мина покрай него с вдигната глава, докато отиваше към кухнята, за да си вземе малко шоколад.

Сам забеляза притеснението ѝ и реши да я поуспокои:

— Успя ли вече да говориш с братята ти? — попита той.

— Какво? — изненада я въпросът му. — А, да, говорих с Купър. Те двамата с Оуен мислят, че трябва да отида в ранчото и да остана там, докато, според тях, „цялата тази работа се разнищи“.

— Те се тревожат за теб — угрижено рече Сам.

— Знам — отговори Ли́ра, — затова се опитах да бъда мила, когато отклоних поканата им.

— Браво на теб! Освен това и аз имам новини — усмихна се Сам и я придърпа на дивана до себе си.

Прозорецът беше отворен и хладен океански бриз развяваше леките завеси. Беше толкова хубаво да седи до него и да забрави за цялото напрежение, което я беше връхлетяло с идването на родителите ѝ.

— Слушам те — каза Ли́ра.

— Обади́ха ми се агентите от Тексас, които са конфискували кутиите ти. Прегледали са всяка книга, дивиди и компактдиск и не са открили нищо.

— Книгите са много ценни и доста скъпи — напомни му Лира.

— Да, знам — каза Сам, — в момента им правят оценка.

— Може би ако намеря някакъв начин да върна книгите на тези хора, които толкова държат да си ги получат обратно... — започна тя.

— Те не търсят книгите — поклати глава Сам. — Вече обмислих подобна възможност. Дали тези книги може да са толкова ценни, че да си струва да убиеш човек заради тях? Едва ли. Онези хора търсят нещо друго.

Лира се замисли за момент и след това въздъхна отчаяно:

— Прав си. Няма никакъв смисъл да се убива човек само заради купчина книги, дори и такива, които струват хиляди. Само че това ни връща отново в изходна позиция.

— Няма да се откажем, докато не разберем — увери я Сам и нежно притисна главата ѝ към рамото си. Двамата постояха така умълчани известно време. — Кога ще си дойде Джиджи? — попита той.

— Не знам. Сигурно ще се върне най-късно към девет — девет и половина, понеже Харлан и съпругата му ще трябва да се прибират, за да слагат децата си да спят.

— Колко деца имат?

— Пет.

— Значи Джиджи му помага, като му осигурява работа, така ли?

— Хм, явно това си личи отдалеч... — поклати глава Лира и го погледна. — От известно време Харлан остана без работа. Преди време работеше в една строителна фирма, но нещата не потръгнаха. Скоро той ще си намери друга сигурна работа, но дотогава...

— Дотогава ще се занимава с изграждането на паник-стаята — усмихна се Сам.

— Аз все повече се убеждавам, че това е чудесна идея — заяви Лира и отново облегна глава на рамото му. — Сам, колко време смяташ да останеш тук и кога ще пристигне новият ми бодигард? — попита го тя.

— Няма да е, преди да се върнем обратно в Ел Ей — обясни ѝ загрижено той. — А смятам да потеглим натам веднага щом изпратим Джиджи на летището.

— Е, ще дочакаме да е в безопасност, щом се качи на самолета — пошегува се Лира.

— А ние ще сме в безопасност, ако веднага се качим в спалнята ти — предложи Сам.

— О, не. Идеята не е никак добра.

С едно движение Сам я придърпа в скута си, прегърна я и я дари с една страстна целувка. Лира не можа да му устои, устните му имаха толкова омайващ вкус.

— Хайде да се качим горе — повтори той малко по-настойтелно, преди да я целуне отново.

Хрумваха ѝ безброй причини защо не би трябвало да го правят, но в крайна сметка двамата отидоха на втория етаж. Сам не ѝ позволи да се държи свенливо и тя му се отдаде напълно. Харесваше му гледката на голото ѝ тяло и обожаваше начина, по който се сгущваше в него, след като я беше довел до оргазъм. Обичаше влюбения ѝ поглед и устните ѝ, които изглеждаха още по-червени и пухкави от целувките му. Мразеше единствено да напуска леглото ѝ.

Лира успя да се облече и да слезе долу точно навреме, за да отвори вратата на Джиджи.

— Вечерята беше чудесна, просто чудесна — каза баба ѝ още от прага. — Отец Хенри остана много доволен от благотворителната акция.

— Това е много хубаво — каза Лира.

Баба ѝ се приближи, поогледа я и попита:

— Какво му е на лицето ти? Изглежда зачервено.

— Така ли? — леко притеснено отговори Лира и докосна бузата си. Знаеше много добре защо лицето ѝ бе зачервено — наболата брада на Сам драскаше. Дори в момента самият виновник за това стоеше точно зад баба ѝ и се усмихваше.

— Лира, обещах на отец Хенри, че преди да си тръгнете утре, и ти ще наминеш да му оставиш един чек — спомни си Джиджи.

— Добре, няма проблем — отговори Лира. — Колко да му дам?

— Сто хиляди трябва да са достатъчни засега.

Лира не се поколеба нито за миг, нямаше никакви въпроси и не ѝ бяха необходими никакви други обяснения.

— А Харлан... — започна Джиджи.

— Искаш ли да му платя предварително, щом ти ще бъдеш в ранчото? — попита внучка ѝ.

Джиджи кимна и ѝ каза колко трябва да даде на Харлан. Това трябва да включи и допълнителните материали, които ще му трябват, за да довърши работата. Освен това ще се наложи да побърза и да приключи за три седмици, защото после отново ще мине на пълен работен ден.

— Намерил си е работа ли? — приятно изненадана, попита Лира.

— Смята да направи своя собствена фирма и първата му поръчка е изграждането на пристройка към енорийското училище, което вече доста е отесняло — съобщи баба ѝ. — Утре като се срещнеш с отец Хенри, помоли го да те разведе наоколо и да ти покаже.

— Училището и църквата „Св. Агнес“ имат нужда от доста работа — обърна се Лира към Сам.

— Енорията ни е бедна — добави Джиджи — и хората едва успяват да оцеляват — каза тя и целуна Лира по бузата, след което направи знак и на Сам да се наведе, за да целуне и него. — А сега мисля да си лягам.

— Джиджи, смятам, че е добра идея тази вечер да спиш в стаята за гости — предложи Сам, — аз ще спя тук, долу, на дивана.

Лира веднага реши, че това е чудесна идея.

— Знам, че Харлан се постара да сложи найлон около мястото, където работи, но прахолякът прониква и през него, така че не трябва да спиш в стаята си — каза внучката.

— Но на Сам няма да му е удобно на дивана — опита се да протестира баба ѝ.

— Разбира се, че ще ми е удобно — усмихна се той. — Аз мога да спя навсякъде.

— Вече съм подменила чаршафите — обърна се Лира към баба си, което си беше пълна лъжа, но тъй като Сам не беше спал в леглото, чаршафите така или иначе си бяха чисти. За щастие всички чаршафи на Джиджи бяха бели. Лира изчака баба ѝ да се качи горе и едва след това се сгуши в Сам и прошепна: — Повече никакво занасяне!

— Добре — придърпа я той по-плътно към себе си и я целуна.

— Какво правиш? — отблъсна го тя.

— Занасям се.

— Значи правиш точно обратното на това, което те помоля, а? Може би в твоя случай трябва да използвам обратна психология.

— Това ми звучи доста добре. Трябва да пробваш — подразни я той. Палавата искрица в очите му накара сърцето ѝ да запрепуска в гърдите.

— Добре, Сам, мисля, че трябва да се позанасяме — съгласи се тя.

— Дадено! — наведе се отново той към нея и я дари с една по-дълга и страстна целувка.

Лири трепереше цялата, когато най-накрая устните му се отлепиха от нейните.

— Одејлата са в шкафа срещу спалнята на Джиджи — каза тя, но ѝ бе почти невъзможно да се отдели от него и да се качи горе. Наложил се да събере цялата сила на волята си, за да го направи.

Едва по-късно, когато вече си бе легнала и се опитваше да заспи, Лири осъзна колко много всъщност се интересуваше от Сам. Досега бе успявала да се бори с чувствата си, но те ставаха все по-очевидни. Разбира се, че се интересуваше от него — той бе рискувал живота си, за да я защити. Лири смачка възглавниците си и ги натъпка зад главата си в опит да си създаде по-голямо удобство, опита се да прочисти съзнанието си, но напразно — мислите за Сам продължаваха да се промъкват в главата ѝ.

За нея той бе спокойният остров в окото на бурята, който я караше тя също да се държи спокойно. Просто бе невъзможно човек да изперка, когато той бе наоколо — толкова спокоен, уверен и загрижен. Лири си спомни момента, когато той откри бомбата под колата, и спокойствието, с което ѝ бе казал, че ще се обади на сапъорите. Тогава той не изглеждаше уплашен и това помогна и тя самата да не изпадне в ужас. Той я бе отвел настрана с такава лекота, сякаш експлозивът бе нещо, от което изобщо не трябваше да се тревожат. А когато стреляха по тях в парка, той бе успял да запази желязно самообладание.

Суховатото му чувство за хумор постоянно я караше да се усмихва, а щом го погледнеше, Лири определено виждаше в него страхотен секси мъж. Никога преди тялото ѝ не бе отвръщало на друг по начина, по който бе реагирало на допира с него. А всичко, което той бе направил, беше просто да я погледне с онова особено пламъче в очите, което караше сърцето ѝ да се разтопи.

Лири все така не можеше да заспи, трябваше да спре да мисли за него. Опита се да прочисти ума си и да се успокои, но това трая само

минутка и малко по-късно мислите ѝ отново витаеха около Сам. Вече трудно издържаше да не обръща внимание на главната причина за безсънието си — Лира бе влюбена в Сам.

„Супер! Просто прекрасно!“, ядосваше се тя на самата себе си. Трябваше да внимава — Сам никога повече не би се оженил повторно, а като си спомни колко много време му бе отнело дори да изрече на глас името на съпругата си... не, бракът за него беше немислим. От друга страна, тя не би могла да се пренесе да живее при мъж, за когото не беше омъжена, това би погубило Джиджи. Не че Сам би я помолил за подобно нещо... А и коя жена с поне малко самоуважение би тръгнала да преследва мъж чак във Вашингтон, след като е наясно, че от него не би могла да очаква каквото и да е обвързване? Подобни мисли обикновено се появяваха след първата година от връзката с някой мъж, а не толкова скоро след запознанството.

И защо все пак се притесняваше за тези неща? Така или иначе нищо нямаше да излезе. Какво толкова, ако тя го обичаше? С хищни родители като нейните, които обикаляха около Джиджи като гладни акули, единствено върху Лира падаше отговорността да ги държи настрана. Веднъж те бяха успели да я ввлекат в съдебно дело и Лира бе убедена, че при първа възможност биха го сторили отново. Братята ѝ несъмнено щяха да помагат, но главната отговорност се падаше на нея. Докато Джиджи беше жива, Лира трябваше да я защитава и да се грижи за нея.

Момичето въздъхна и придърпа одеялото към брадичката си. Подсъзнателно вече бе взела решение: Сам беше чудесен човек, но никак не се интересуваше от продължително обвързване, а в момента това не беше и в нейните приоритети. След като стигна до това заключение, Лира най-накрая успя да се унесе в неспокоен сън.

* * *

На сутринта опаковаха багажа си, оставиха Харлан да работи върху паник-стаята и подкараха към летището. Сам и Лира изпратиха Джиджи чак до зоната за проверка на документите и я проследиха, докато изчезна от погледа им.

След това се отбиха в църквата „Св. Агнес“, за да оставят чека. Отец Хенри, облечен в обичайното си черно расо, бе в училищния двор и наблюдаваше играта на децата по време на междучасието. Очевидно малчуганите го обичаха, защото докато стоеше с ръце зад гърба и ги гледаше, ту едно, ту друго дете подвикваше: „Вижте сега, отче, вижте ме!“.

Лири бе привлечена от група първокласници — момченца и момиченца, които играеха на някаква игра със скачане. Тя остави Сам и отец Хенри и прекоси двора, за да види какво правят децата, а те в надпревара заобясняваха правилата на играта, която сами си бяха измислили. После се оказа, че едно през друго хлапетата обясняваха правила, които напълно си противоречаха, и накрая Лири беше сигурна, че и те самите не знаеха на какво точно играят. Далеч по-лесно беше просто да ѝ покажат как се играе — правилата се измисляха малко в движение, докато тичаха и скачаха наоколо, но това, което наистина впечатли Лири, беше, че малчуганите се забавляваха страхотно, докато измисляха своя собствена игра.

Изведнъж я осени идеята какъв щеше да бъде замисълът на следващия ѝ проект и как трябваше да го нарече: „Изкуството на играта“.

Тук нямаше никакви електронни устройства или компютърни игри, които да ги карат с часове да стоят седнали. Нямаше никакви електронни дисплеи, нямаше механични играчки, нищо изкуствено или нагласено — насреща бе само тяхното собствено въображение и фактът, че децата се забавляваха страхотно.

Две момиченца я хванаха за ръце и я отведоха обратно при отец Хенри, като през целия път не спряха да бърборят.

Сам наблюдаваше как децата се стремяха да привлекат вниманието на Лири, а нейната реакция към игрите и закачките им бе такава, сякаш току-що ѝ бяха казали най-забавното и изумително нещо на света. На лицето ѝ се четеше неподправена радост и топлина. Нормално, как ли децата биха могли да ѝ устоят?

Как ли той би могъл да ѝ устои?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майло беше бесен на господин Мериам. Нападателите едва не бяха убили Лира, а Майло никак не се съмняваше кои бяха те — двете марионетки Чарли Броуди и Лу Стак. Разярен, той нахълта в офиса на господин Мериам и с маршова стъпка се отправи към бюрото му, като смяташе демонстративно да връчи оставката си, когато Мериам му подаде един бял плик, пълен със стодоларови банкноти.

— Какво е това? — попита Майло, който мигом загуби част от яда си.

— С цялата тази лудост напоследък забравих да ти платя месечното възнаграждение... — каза Мериам. — Знаеш, за онази бъркотия у семейство Руни.

— О, да, мерси. — Майло също беше забравил за парите, които шефът му дължеше. — Случиха се доста ненормални неща — съгласи се той и побърза да пхне плика във вътрешния си джоб.

Господин Мериам винаги плащаше в брой и никъде не се отбелязваше, че Майло всъщност работи за него. Понякога Майло си мислеше, че шефът му не го смята за достатъчно добър и ценен кадър, за да фигурира в постоянната ведомост за заплати на фирмата, и че малко се срамува от работата, която вършеше за него, но като се замисли, осъзна, че така господин Мериам всъщност му правеше услуга — получавайки заплатите си кеш, на Майло не му се налагаше да декларира доходите си и да плаща данъци — истинска далавера. Шефът му явно беше разумен човек... или поне до този момент се беше показвал като такъв.

— Имаш ли някакви новини за мен? — попита Мериам.

— Все още не.

— Ако бъде намерен от друг, този диск ще ме прати в гроба — не скри разочарованието си господин Мериам. — Вече изпратих Чарли и Стак да разровят в офиса на Руни. Офисът му е негова собственост и според Чарли вътре било пълно с какви ли не боклуци. Засега не са успели да открият нищо и ми се струва, че ще се наложи да драсна

клетката и на онази сграда. Ами онова момиче от разпродажбата? И откъде си сигурен, че никой друг не е взимал книги и дивидита тогава? Всеки един от стотици хора на мястото може да го е взел. Обречен съм, Майло, направо съм мъртъв! — драматично каза Мериам.

— Не — обади се Майло, който почувства внезапно съжаление към шефа си. — Бабс Руни тъкмо беше започнала с градинската разпродажба, или по-скоро да я наречем „подаряване“, и хората се тълпяха там заради безплатните скъпи неща. Може би по-късно биха се върнали и за някои от боклуците, но определено никой не би погледнал онази купчина стари книги, не и когато пред тях се изнасят телевизори с плоски екрани.

— Значи предполагаме, че дискът или е изгорял в къщата на Руни, или онова момиче го е взело и все още не го е гледало. Ако го беше видяла, в момента щях да седя зад затворнически решетки — каза господин Мериам. — Хм, мисля, че е време да поразчистя и в моя офис.

— Още един пожар ли? — попита Майло и си позволи да изкаже мнение. — Не мисля, че идеята е добра — цели три палежа — къщата на Руни, офисът му и сега тук... Сър, не смятате ли, че полицията може да направи връзка между трите случая?

— Не, не, тук няма да горим. Трябва само да се отърва от някои неща. По-голямата част мога и сам да унищожа, но имам сейф, който взех от един офис, където се случи ужасен инцидент — собственикът му падна през прозореца от двадесетия етаж. Е, в офиса му имаше отворен сейф и понеже тогава и на мен ми трябваше каса, реших да се възползвам от ситуацията. За съжаление по онова време не бях наясно, че името на собственика му било гравирано на една от стените, и сега ще се наложи да намерим място, където мога да го изхвърля.

— Може ли да се вдигне? — попита Майло.

— Е, не е чак толкова голям като онзи в офиса на Руни. Двама мъже могат да го носят — каза Мериам и след като размисли за момент, добави: — ако са здравеняци.

— А не се ли притеснявате, че може да го откраднат? — попита Майло.

Шефът му се намръщи дори на самото хрумване и заяви:

— Имам си репутация, отлична при това, бих казал, и то благодарение на теб, Майло. Всеки, който реши да се меси в моите

работи, знае, че ще пратя теб или Чарли и Стак по петите му.

Майло знаеше, че господин Мериам се опита да му направи комплимент, но сравнението с двамата все още не доказали се новаци Чарли и Стак си беше чиста обида.

— Трябва да отнесете сейфа в парк „Параизо“ — саркастично заяви Майло. — Сигурен съм, че Чарли и Стак са ви казали за него.

Господин Мериам поклати неразбиращо глава и попита:

— Какво е парк „Параизо“?

Майло погледна шефа си в очите — определено изглеждаше объркан. Възможно ли беше да не е чул за „Параизо“ и стрелбата там? Зачака господин Мериам да каже нещо, но той просто стоеше и продължаваше да го гледа с празен поглед. В крайна сметка Майло реши, че реакцията му изглежда естествена. Шефът му не знаеше за парка, а това означаваше, че Чарли и Стак не бяха му съобщили, че са проследили Лира и са стреляли по нея. Е, ако я бяха убили, тя така или иначе нямаше да може да им каже къде са книгите и дивидитата, а това доста щеше да разяри шефа.

Майло сметна, че може да ги разобличи веднага, но след малко размисли — ако разкриеше пред господин Мериам, че Чарли и Стак бяха изпуснали нещата от контрол в парка и бяха стреляли по Лира, шефът му щеше да разбере, че и Майло е бил там, а това нямаше как да го обясни.

Но тъй като така или иначе беше повдигнал въпроса за парк „Параизо“, поне можеше да го използва в своя полза. Той спомена на господин Мериам, че мястото се е превърнало в сметище.

— Може да накарате Чарли и Стак да заровят сейфа някъде там, може би някъде зад хълма... — предложи Майло.

Господин Мериам се люлееше на стола, а дебелиите му като наденици пръсти нервно барабаняха по бюрото.

— Хм, мислиш ли, че от градската управа може да решат да разчистят мястото? — попита шефът.

— Не, сър, не мисля, но дори да решат, какво значение би имало? Ако премахнете отпечатъците си от него, на кого му пука дали ще го открият или не?

— Правилно! — съгласи се Мериам. — А какво ще кажеш за онова момиче? Тя постоянно ми се изплъзва и искам да я хванем.

— Работа по въпроса — обеща Майло. — Но, сър, искам да ви кажа нещо. Малко съм... разочарован... Да, разочарован съм, че не ми гласувахте доверие, за да приключа тази работа. Притеснява ме това, че Чарли и Стак се намесиха в моя случай — нахълтаха в апартамента ѝ и прочие... Мислех, че съм доказал способностите си... — подкара Майло предварително намислената реч, като от време на време заекваше от възмущение.

— За какво говориш? — изгледа го още по-объркан господин Мериам.

Този наистина ли се правеше на глупак? Майло усети, че гневът отново го обзема, но преди да успее да повтори казаното току-що, телефонът на шефа иззвъня.

— Трябва да вдигна — каза той.

Майло кимна. Щеше да почака.

Господин Мериам вдигна слушалката, отрони едно „Изчакайте“ и погледна към Майло: „Обаждането е лично“, подсказа той, че иска да бъде оставен насаме.

Майло нарочно се потътри на излизане, за да чуе кой се обаждаше.

— Мисля, че имаш нужда от малко помощ, Майло — извика господин Мериам зад гърба му, когато той беше вече до вратата. — Ще говоря с Чарли и ще ти се обадя.

Майло не възприе откритата обида в думите на шефа. Защо той беше решил, че на най-добрия му наемник му трябва помощ? И как, по дяволите, Чарли и Стак бяха успели да се промъкнат толкова близо до шефа? Майло се качи в колата си, почти разплакан от яд, и заудря волана с юмруци.

Знаеше си, че рано или късно ще трябва да приключи тази работа с Лира, неговото прекрасно момиче на Бонд, а разговорът с господин Мериам само още веднъж потвърди това заключение. Ако започнеше романтична връзка с нея, Чарли и Стак щяха да разберат, а докато Мериам смяташе, че безценното му дивиди е у нея, тя беше в опасност. От Майло зависеше да я защити.

Честно казано, той бе готов да жертва собственото си бъдеще заради нея, но може би имаше и друг изход от всичко това. Определено му трябваше план.

И тогава идеята го осени — беше толкова просто и в същото време гениално! Майло трябваше просто да излъже.

* * *

На следващата сутрин господин Мериам му се обади отново.

— Чарли и Стак са в офиса при мен и ще ти помогнат... — започна шефът му.

— Намерих ги! — изстреля Майло, преди господин Мериам да успее да каже още нещо.

— Какво? Какво си направил?

— Намерих ги... онези кашони с книгите, дивидитата и няколко компактдиска.

— Я задръж така — нареди шефът му и се обърна към присъстващите в стаята: — Чарли, Стак, Майло ги е намерил. Няма нужда да ходите да му помагате, да, Майло ги е намерил! — повтори той и се захихика радостно.

Майло предположи, че шефът му повтори новината пред Чарли и Стак просто защото те не можеха да повярват. Онези две горили явно не смятаха, че той е достатъчно умен, за да ги намери сам!

— Отлична работа! — похвали го господин Мериам. — Знаех си, че винаги мога да разчитам на теб.

С телефон до ухото, Майло вече вътрешно беснееше — значи сега Чарли и Стак се размотаваха из офиса на шефа! Какво ли щеше да следва? Може би да започнат да ходят заедно на обяд? Не и тези двама загубеняци! Той успя да се сдържи и не каза на господин Мериам какво мислеше, като постоянно си повтаряше, че Лира е по-важна и че прави всичко това заради нея. Ако пряко се сдърпаше с шефа, това сериозно можеше да попречи на плана.

— Прегледах всяка книга за пъхнати между страниците дискове, както и всяко дивиди — всичко е както пише на обложките, само някакви филми. Мисля, че вашият диск е изгорял в къщата на Руни.

— Надявам се да си прав. Къде ги намери? — попита Мериам.

Въпросът го хвана неподготвен.

— Къде ги намерих ли? — повтори Майло, докато умът му трескаво се опитваше да спечели малко време. — В гаража на баба й

— изстреля той, а за всеки случай, ако Чарли и Стак вече бяха влизали там, добави: — Претърсих много внимателно. Не бяха сложени така, че всеки да ги види.

— Чудесна работа! — похвали го пак господин Мериам. — Утре сутринта ги донеси в офиса. Тази вечер имам важна среща, иначе щях да те накарам да ги домъкнеш още сега.

— Кое да донеса? — не разбра Майло.

— Книгите и дивидитата, разбира се — засмя се Мериам. — Ти какво си помисли?

— Шегувах се — пресилено се изсмя Майло в слушалката. — Ще се видим сутринта.

Затвори телефона и се почеса по главата. А сега къде, по дяволите, щеше да намери стари книги и дивидита?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Доброто настроение на Лира се върна, щом стигнаха до колата. Идеята за филмовия проект вече беше налице, а с помощта на отец Хенри щеше да събере и подписите със съгласията от родителите на първокласниците децата им да участват в проекта ѝ. Така, ако успееше да довърши сценария, можеше да започне снимките още следващата или по-следващата седмица и по този начин щеше да се вмести в първия срок на конкурса.

— Видя ли колко щастливи бяха хлапетата? — попита тя Сам.

— Видях колко щастлив беше отец Хенри, когато му подаде онзи чек. В първия момент даже си помислих, че ще направи задно салто от радост, ей така, както си беше облечен в онази дълга черна дреха.

— Казва се расо — засмя се Лира. Самата мисъл как отец Хенри прави гимнастически упражнения с премятане отново я накара да се разсмее.

— Видях още, че доста се позабавлявахте с онези деца — продължи Сам. — Те какво точно правеха?

— Играеха на една игра, която сами си бяха измислили. С тях *наистина* се забавлявах.

— Докога трябва да си готова с този филмов проект?

— Прочетох отново правилата за участие, за да съм сигурна — поясни тя. — Трябва да предам сценария не по-късно от пети, това е в петък. Ако успее да се пребори за класиране в първите пет места, ще ми изпратят съобщение и ще имам още една седмица, за да изпратя самия филм.

— А след колко време ще разбереш дали си успяла да влезеш в топ пет? — попита я Сам, докато качваше колата по обходния път към магистралата.

— Срокът е до шест седмици, затова трябва да съм готова с филма — отговори тя.

— Е, поне този път няма да ти се налага да дишаш отровни изпарения.

— Вярно е — усмихна се Лира, — а и с този проект ще ми бъде доста по-забавно. Честно казано, изненадана съм, че Малер ми даде тази възможност, едва ли мога да мина за една от любимките му в курса. — Няколко километра се возиха в мълчание, накрая Лира попита: — Забеляза ли снощи някой да минава покрай къщата?

— Не.

— Ти стоя ли да наблюдаваш?

— Естествено — каза Сам и се усмихна.

— Имаш ли идея защо не се върнаха повече? — попита Лира с тон, все едно някой невъзпитан гост, поканен за вечеря, си беше позволил да не дойде.

— Може би прекалено много хора идваха и си отиваха от къщата ви вчера — отговори той и я докосна по ръката. — Не се притеснявай, няма къде да изчезнат, ще се върнат.

— Това не са никак успокояващи новини — каза тя и кръстоса крака, малък жест, при който Сам ѝ отправи един поглед и със задоволство забеляза колко дълги и красиви бяха нозете ѝ. Спомни си как го обгръщаха през кръста, докато проникваше в нея... Изкашля се, за да се отърве от тези мисли. Имаше едно психологическо изследване за това колко често мъжете си мислели за секс — на всеки десет секунди? Или на дванадесет? Откакто познаваше Лира, Сам през цялото време си го мислеше.

— Нека да се фокусираме върху това, което знаем — предложи той. — Знаем, че има поне четирима различни мъже, които се опитват да те убият. Двама от тях са в ареста и нямат право на освобождаване под гаранция, а другите двама са онези, които са нахълтали в апартамента ти. Те може да са същите, които са минали покрай къщата на Джиджи, но засега това е само предположение.

— Надявам се да е така, иначе излиза, че има шестима мъже, които се опитват да ме убият — обобщи Лира с печална усмивка. — Ти нали не смяташ, че някой там се занимава само с това да наема килъри, които да ме очистят?

— Не, не мисля така — засмя се Сам и се престрои в съседното платно.

— С какво съм провокирала всичко това? — запита на глас Лира, а изражението ѝ отново стана сериозно.

— Сигурен съм, че не е нещо лично. Знаем, че двамата в ареста работят за Майкъл Флин — каза Сам. — Той е ирландски емигрант и от доста време е главата на организираната престъпност в Лос Анджелис. Занимава се с пране на пари, проституция, подкупи, но доколкото знаем, не продава наркотици. Досега е успявал да се измъкне от всякакви обвинения и детектив О'Мали ми спомена, че с готовност се е съгласил да отиде в полицията, за да даде показания.

— Искам да присъствам, когато говорят с него. Ще може ли? — попита Лира.

— Мисля, че няма да има проблем. Можеш да наблюдаваш и да слушаш през стъклото, но няма да можеш да му кажеш нищо, нито пък той ще може да те види.

— Е, значи вариантът да го застрелям на място отпада — пошегува се Лира.

— Това е моя работа, скъпа — усмихна се Сам.

— Мислиш ли, че той ще ни каже нещо?

— Не.

— Тогава защо да си правим труда да го разпитваме?

— Защото детектив О'Мали иска да подхвърли на Флин малко подготвена информация и да види какво ще направи той с нея. Познаваме повечето от бизнес партньорите му, така че може и да ни доведе до някакви скрити следи — обясни й Сам. След което звънна по телефона и уреди нещата така, че те двамата с Лира също да присъстват на разпита.

Щом приключи разговора, Лира побърза да смени темата:

— Защо да не мога да се върна в апартамента, след като имам бодигард до себе си... — започна предпазливо тя.

— Не. Абсурд.

— Но защо? — нацупи се тя.

— Ще ми се през нощта да спя, без да рискувам да ме гръмнат. Освен това в сградата живеят и други наематели, за които трябва да се помисли. По-добре е никой да не знае къде сме настанени.

Сам беше прав, все пак не искаха някой да пострада.

— Добре тогава — съгласи се Лира.

— Трябва ли ти нещо от апартамента? — сети се той.

— Не, при Джиджи имах чисти дрехи.

— Значи няма нужда да ходим и в университета?

— Днес не, но... — Лира си знаеше, че това, което щеше да последва, нямаше да му хареса. — Трябва да сменя картата памет на камерата в парка.

— По дяволите, не! — заяви той. — Няма да се върнем там.

— Сам...

— Знам, че ти е любопитно и ти се иска да разбереш кой е засадил онези цветя...

— Не е само от любопитство — опита се да спори Лира. — В бъдеще може да реша да използвам тези кадри, може би ще направя един къс филм, остави ме да снимам само още една седмица...

— В никакъв случай.

— Искам само седем дни. След това ще си събера нещата и приключвам.

— Не — повтори още по-настойчиво Сам.

— Ами ако си купя нова камера и я сложа на мястото на онази в парка? Мога да взема нещо с по-голяма памет и по-дълъг живот на батериите. Така ще мога да записвам в продължение на седмици и няма да се налага да се разкарвам толкова често.

— Защо не си я купила още в началото, така че да не ти се налага да се катериш по онова сметище? — попита я Сам.

— Исках да използвам моята стара камера, тя прави толкова ясни снимки, но сега ще я сменя, щом няма да ми позволяваш да ходя в парка толкова често.

— Ще си помисля.

Ядосана, Лира се разшава неспокойно на седалката си и се обърна към Сам:

— Извинявай, но май ще трябва да те понижа в ранг — нацупено каза тя. — Задачата на един бодигард е да осигурява защита, не да определя програмата. Със или без теб, аз ще отида в онзи парк.

Сам не се разсмя, но определено си личеше, че искрено се забавлява, въпреки че не отместваше очи от пътя.

— О, колко мило! — саркастично каза той.

— Кое е мило? — подозрително попита Лира.

— Ами това, че си мислиш, че можеш да ме понижиш в ранг.

Тук вече Лира наистина блъфираше, но пък трябваше ли той така да ѝ го натяква? Тя се зазяпа през прозореца, докато в главата ѝ се

оформяше списък на нещата, които трябваше да направи, за да подпомогне разследването.

Щом пристигнаха в Лос Анджелис, мислите ѝ все повече и повече се въртяха около онази градинска разпродажба. Момичето вярваше, че онзи, който се беше опитал да я убие, по някакъв начин бе свързан с градинската разпродажба. Флин беше човекът, за когото работеха стрелците, и той сигурно смяташе, че тя държи нещо, което му принадлежи. Когато за втори път сподели тази си идея със Сам, той само поклати глава и каза:

— В онези кутии няма нищо, което да навежда на подобна мисъл.

— Но може би те си мислят, че има — каза Лира. Сам подпря лакът на облегалката между тях, а момичето стисна ръката му и се загледа в белезите по нея. — Тези вероятно са ти останали за спомен от онзи случай, когато си влетял през прозореца, за да спасиш живота на Алек — каза тя.

— Не, тези са от времето, когато играех ръгби. — Лира реши, че се шегува, докато не ѝ показа и другата си ръка: — Ето *тези* белези са ми от нахлуването през прозореца — поясни с усмивка той.

— Но тук изглеждат доста по-зле — възкликна съчувствено Лира и докосна дясната му ръка. — Вече не играеш ръгби, нали?

— Играя. Това е страхотен начин да поизпуснеш малко пара, когато се налага.

— Ти си прекалено... спокоен и уравновесен, за да участваш в толкова груба игра. Ръгбистите са агресивни, дори са малко... — Лира млъкна, преди да го е обидила.

— Малко какви? — настоя да чуе той, докато завиваше към паркинга на полицейското управление.

— Брутални... — довърши тя и побърза да добави: — ... на игрището, разбира се.

— Да, май си права — усмихна се той.

Сам спря и докато прекосяваха пространството от паркинга до входа на полицейското управление, той се приближи плътно до Лира, прикривайки я с тялото си.

— О'Мали е горе — каза полицаят от охраната, който разпозна Сам.

Вторият етаж на полицейското управление представляваше широко пространство, в което бяха поставени три редици бюра без прегради помежду им. Детективите седяха зад компютрите си, някои записваха показания от разни хора, настанени пред тях, други се занимаваха със заподозрени, закопчани с белезници за столовете. Двама арестанти седяха край стената с белезници на ръцете и говореха на някакъв непознат за Лира език.

— Отведете тези двамата в стаята за разпити — извика един от детективите, без да се обръща конкретно към някого. — Преводачът от руски всеки момент ще бъде тук.

Сам се заслуша в разговора на двамата арестанти, които очевидно се подиграваха на детектива и се хилеха. Тогава единият от тях каза нещо, което го накара да се усмихне. В този момент Лира забави крачка, за да огледа голямото помещение, и Сам побърза да я хване за ръка и да я отведе.

Детектив О'Мали заемаше един остъклен кабинет в дъното на коридора. Щом ги забеляза отдалеч, стана да ги посрещне, а след като поздрави Лира и я попита как е, насочи вниманието си към Сам.

— Флин ще бъде тук след петнадесет минути — каза той. — Подранили сте.

— Добре. Тъкмо Лира ще може да погледне кадрите от охранителните камери в университета — каза Сам.

— Няма проблем, сега ще го уредя — отговори О'Мали.

Детективът отиде до компютъра си и включи видеозаписа от охранителните камери. Виждаше се паркингът пред университета, по който минаваха хора и коли — нищо необичайно. Тогава О'Мали посочи горния десен ъгъл на екрана и каза: „Ето го“.

Лира се наведе, за да вижда по-добре. Кадърът не беше много ясен, но определено се забелязваше, че някакъв човек в тъмни дрехи обикаляше около колата им. Лицето му не се виждаше, скрито под качулката на спортното му горнище. За няколко секунди непознатият приклепна зад колата, след което бързо се изправи и се отдалечи.

О'Мали върна видеото до момента, преди човекът да се появи, и каза:

— Ето, видяхте го как поставя бомбата.

— Не мога да различа лицето му — поклати глава Лира. — Нямам представа кой е.

В този момент на вратата се появи един полицаи, който съобщи, че Флин вече е в сградата и се качва по стълбите.

О'Мали изключи компютъра и направи жест към Сам и Лира да го последват. Докато минаваха покрай бюрото на детектива, който търсеше преводач, Сам се спря за момент, погледна табелката с името му и каза:

— Детектив Мюрен, мъжете, които искате да разпитате, не говорят на руски.

Мюрен не си направи труда да вдигне поглед от книгата си, а само каза разсеяно:

— Уредил съм го вече, мерси.

Сам имаше и друга важна информация, която детективът трябваше да знае, но не му я каза и продължи към стаята за разпити, като знаеше, че след малко Мюрен така или иначе сам ще дойде да го потърси.

О'Мали отиде в стаята за разпити, а Лира и Сам влязоха в залата за наблюдение и застанаха до стъклото. Видяха как в светлото помещение въведоха двама мъже, като по-високият подаде визитната си картичка на О'Мали и се представи като адвокат на Флин, след което седна на стола до клиента си.

Майкъл Флин беше човек, който изглеждаше меко казано странно. От ушите му стърчаха повече косми, отколкото се срещаха на главата му, и Лира, без да ще, си го представяше като старец, въпреки че мъжът беше на петдесет и няколко години.

— Виждала ли си го преди? — попита я Сам.

— Никога — поклати глава тя. — Вярвай ми, щях да си спомням, ако го бях виждала.

Огромният пръстен, който се мъдреше на един от розовите му пръсти, привлече вниманието ѝ към добре поддържаните му ръце. Костюмът на Флин изглеждаше да е италиански, най-вероятно шит по поръчка, а самият мафиотски бос беше като олицетворение на поговорката, че „парите са при престъпленията“, помисли си тя.

— Ирландец... — замислено каза на глас Лира.

— Да — отговори Сам.

В този момент на вратата се почука и детективът, който преди малко едва не разкара Сам, сега стоеше в коридора.

— Господине, можете ли да ми отделите минута? — попита той.

— Да — обърна се Сам към него.

— Искам да се извиня, задето се държах грубо — каза той и му подаде ръка, за да се представи. — Детектив Мюрен, Бил Мюрен. Знам кой сте — продължи той, — вече трима колеги отвън ми казаха за вас и не пропуснаха да ме нарекат... — Детективът млькна по средата на изречението си, когато осъзна, че и Лира е там.

Сам се здрависа с него, но не каза нищо повече.

— Днес е кофти ден — въздъхна Мюрен. — Онези двама глупаци ме разиграват от сутринта, ако не говорят руски, тогава на какъв език говорят?

— На чешки — каза Сам.

— На мен ми звучеше като руски — оправда се детективът. — А дали някой, който знае руски, може да ги разбере?

— Не е задължително. Звучат близко, но всъщност са два отделни езика — обясни Сам.

— А вие по някаква случайност да не би да говорите чешки? — попита детективът с надежда.

— Да, говоря.

— Е, значи вашето появяване е и първият слънчев лъч за днес. Всъщност какво точно работите във ФБР?

— Специалист по лингвистика.

— Ей на това му казвам аз чудесен ден! — засмя се Мюрен, развеселен.

— Тогава нека го направим още по-хубав — предложи Сам. — Ще ти кажа, че те знаят, че имаш ключа, но мислят, че никога няма да се сетиш какво отключва.

— Те ли го казаха... — изуми се детективът.

— „Пиер двадесет и три, шкафче седем“ — изрецитира Сам. — Може би ще е добре да тръгнеш оттам.

— Прав сте! — доволно потърка ръце Мюрен. — Откакто се запознах с вас, днешният ден става все по-хубав и по-хубав. — А на излизане добави: — Когато приключите тук, дали ще можете да дойдете и да ми помогнете малко с разпита?

Сам кимна и се съгласи.

— Свършете си работата тук, значи. Онези двамата могат да почакаат — каза детективът и ги остави.

При разпита на Флин не се получаваше нищо — без значение какъв въпрос му задаваха, той винаги първо се консултираше с адвокатата си, преди да каже каквото и да било, а след това въртеше и сучеше около въпроса, умело избягвайки да даде какъвто и да е конкретен отговор.

— Ако детективите го бяха попитали как му се струва времето навън, мисля, че пак щеше да се допита първо до адвокатата и след това да отговори — забеляза Лира.

Досега О'Мали бе успял да води разпита спокойно и делово.

— Тези мъже работят за теб, нали? — попита той и сложи две снимки на масата пред Флин.

— Не — отрече той.

— А виждал ли си някой от тях преди? — продължи детективът.

— Не си спомням.

— Тези са двамата, които стреляха по нас, нали така? — обърна се Лира към Сам.

— Да.

На Лира ѝ стигаше да слуша и десет минути от увъртанията на Флин и тъкмо щеше да предложи Сам да отиде да помогне на детектив Мюрен, когато разпитът изведнъж стана интересен.

О'Мали вече не беше толкова спокоен и добронамерен — внезапно детективът стана язвителен и зае нападателна позиция. С леден глас информира Флин, че ще се наложи да дойде още три-четири пъти през следващата седмица, защото в момента не можел да си спомни всички въпроси, които искал да му зададе. Освен това О'Мали каза на мафиота, че е добре да се подготви психически, че ще прекара доста време в полицейското управление, според детектива нямало да отнеме повече от месец-два.

Този път Флин не се допита първо до адвокатата си. Изведнъж насмешливото изражение на лицето му се стопи и той започна да крещи на О'Мали, като го нарече „срам за ирландската общност“ и го заплаши, че ще го съди за обида. Адвокатът на Флин се опита да успокои клиента си, но мафиотът се разбесня.

— Познаваш ли жена на име Лира Прескот? — попита директно О'Мали.

Флин едва забележимо присви очи, но Сам забеляза, че О'Мали направи същото.

— Е, значи знаеш коя е — продължи детективът.

— Никога не съм я чувал.

— Дватама ти наемници — каза О'Мали и почука с пръст по снимките — преди няколко дни са се опитали да я убият, нея и агента на ФБР, който я е придружавал. Това определено значи, че ще им лепнат доста годинки...

— Разпитът току-що приключи — изправи се рязко адвокатът.

— Ще те проверя за връзки с тези мъже, а щом намеря доказателствата, ти потъваш заедно с тях — предупреди го О'Мали.

— Майкъл, да си вървим — сръчка адвокатата си Флин.

— Ами значи с вас ще се видим утре, момчета, а вероятно и вдругиден. Ще ви уведомя. Гледайте програмата ви за деня да е свободна.

— Ще заведе дело... — започна Флин.

— Давай! — спокойно каза детективът.

Щом Флин и адвокатът му си тръгнаха, О'Мали отвори вратата към стаята за наблюдение и усмихнат попита:

— Видяхте ли погледа на Флин, когато споменах името на Лира?

— Защо толкова се радвате на този факт? — попита тя.

— Мислим, че този мафиот в момента се заплаща на някого или прави услуга. По никакъв друг начин не можем да го свържем директно с теб, а доколкото знаем, не си се сблъсквала с никой друг от хората на Флин.

— Услуга ли? — попита тя.

— Надяваме се да е така. Ако успеем да го притиснем достатъчно, този може и да се разприказва. Изглежда, неколцина от хората му са се занимавали с това, двама са в ареста, а останалите все още са на свобода. Това означава, че има да се заплаща с доста наемници, а това му струва пари.

— Мислите ли, че той просто ще се откаже?

— Не, надяваме се сега да отиде и да проведе един хубав разговор с онзи, който е поискал помощта му — заключи детективът.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лира с радост се прибра в защитената квартира. Къщата беше доста удобна за скривалище — всичко вътре беше ново и за разлика от апартамента ѝ, тук имаше предостатъчно свободно пространство. Взе си душ, облече копринена нощница и халат и слезе долу в трапезарията, за да поработи над сценария. Сега, когато знаеше точно какво иска да направи, идеите сами се появяваха в главата ѝ. Според правилата на конкурса филмът не можеше да е по-дълъг от десет минути, което не звучеше никак много, но за един начинаещ режисьор си бяха като десет часа — всяка секунда беше от значение.

В единадесет Лира успя да приключи и затвори лаптопа. Сам току-що се връщаше от двора и беше все още в кухнята.

— Какво правиш там? — извика му тя от трапезарията.

— Проверявам нещо.

— Какво е това нещо? — попита тя.

— Дворът — отговори Сам и многозначително вдигна вежда, когато забеляза с какво е облечена. — Това много ми харесва, но...

— Но какво?

— Повече ми харесва, когато си без него — усмихна се той.

— Аз мисля да си лягам — каза Лира и преднамерено бавно се отправи към стълбището. — Ти идваш ли? — обърна се през рамо тя и го погледна изкусително.

Преди да се качи горе, Сам се увери, че всички врати и прозорци са заключени. Взе си бърз душ, уви една хавлия около кръста си и почука на вратата на нейната спалня.

— Кой е? — чу се гласът ѝ отвътре.

Сам отвори и влезе в стаята ѝ. Лира лежеше на една страна в леглото си, подпряна на лакът. Тя не каза нищо повече, просто повдигна завивката, а халатът и нощницата ѝ вече бяха свалени. Сам побърза да я вземе в прегръдките си и затаи дъх от удоволствие, когато се докосна до тялото ѝ.

Ли́ра искаше тази вечер тя да бъде агресорът — обърна го по гръб и го възседна. Погледите им се срещнаха, докато пръстите ѝ бавно обхождаха стегнатите мускули на гърдите му.

— Да са ти хрумвали някакви палави фантазии напоследък? — попита шепнешком тя, а гласът ѝ бе изпълнен със страст. Връхчетата на пръстите ѝ вече чертаеха кръгове по корема му. — Защото аз имам няколко — добави тя, — искаш ли да ти ги покажа?

Сам преглътна тежко, а тя категорично го прие за положителен отговор, наведе се и започна да целува всеки сантиметър от кожата му. Езикът ѝ пърхаше палаво, а докосването на пръстите ѝ направо го побъркваше — тя успя да го доведе до екстаз, какъвто никога преди не беше изпитвал. Накрая, когато и двамата се бяха отдали на насладата, Ли́ра уморено се отпусна върху него и заспа в прегръдките му, докато той галеше косите ѝ и се опитваше да успокои бесните удари на сърцето си.

Сам беше потресен — Ли́ра бе тъй любяща и готова да дари любов, никак не се стесняваше от него. Бет беше любяща съпруга, но тя никога не беше поемала инициативата за секс. Сам никога не бе изпитвал нещо подобно с нея... Двете жени бяха толкова различни.

Той знаеше, че Ли́ра нямаше да се люби с толкова страст, ако не искаше да е с него. Може би дори вече беше влюбена? А какво можеше да ѝ предложи той? Момичето заслужаваше някой, който да сподели живота си с нея, а той се беше заклел никога повече да не се жени. Болката от загубата на Бет все още беше силна, а ако с Ли́ра се случеше нещо, никога нямаше да може да го понесе.

Но как би могъл да я остави?

Сам заспа, без да може да даде отговор на този въпрос.

* * *

На следващата сутрин още със събуждането Ли́ра се захвана с работа по сценария си, а Сам прекара времето до обяд в разговори по телефона и писане на компютъра. Разследването започваше да го притеснява и му се искаше още веднъж да обмисли всички възможни версии. О'Мали преглеждаше записите от разпита на Флин и се надяваше ирландецът да е бил достатъчно ядосан, за да се обади тук и

там и да повдигне малко завесата над това защо именно Лира бе мишена на нападенията.

По някое време тя затвори лаптопа и се протегна, цялата се беше схванала.

— Имам чувството, че не съм тренирала от месеци — каза тя. — И тъй като никой не знае, че сме тук, мислиш ли, че можем да излезем да потичаеме?

Тичането му се стори добра идея.

— Навън е доста горещо, но идеята ти ми допада — каза той.

Обикновено всяка сутрин през седмицата Сам тичаше по пет километра и по десет в събота и неделя. От своя страна Лира се задоволяваше и с три, но днес не искаше да изостава, затова тича заедно с него и през цялото време успяваше да се справи с темпото му. А когато се върнаха в къщата, тя беше плувнала в пот и едва успяваше да си поеме дъх.

— Добре ли си? — попита я той, щом видя колко е зачервена. После избърса потта над веждите си с единия край на тениската.

— Супер съм — каза Лира, останала без дъх. — Навън е адски горещо.

Мокрите ѝ дрехи се лепяха по кожата ѝ и Сам я изгледа от глава до пети.

— Ти си гореща! — усмихна се той. — Хайде да се качим горе и да те поохладим — допълни многозначително, хвана я за ръка и я поведе към стълбите.

Сам пусна душа, нагласи водата, така че да е хладка, и се съблече, преди да се пресегне и да смъкне и нейните дрехи. После двамата оставиха хладните струи да отнемат топлината от телата им.

— Имаш ли някакви планове за следобеда, Сам? — попита го тя по-късно, докато стоеше на кухненската мивка и режеше ябълка.

Сам се приближи към нея, прегърна я откъм гърба и я целуна по врата.

— Ти си моите планове — каза той и се пресегна през рамото ѝ да си вземе парченце ябълка.

— Имаш ли нещо против да излезем? Искам да си купя нова камера и малко допълнително оборудване. После ще мога да я наглася така, че да снима около месец, но ще я оставя да работи само две седмици — обясни му за намеренията си тя.

— Само ако ми обещаеш през това време да не ходиш отново там, а ако се наложи, да не го правиш без бодигарда — каза Сам.

„Да отидеш с бодигарда“, самата фраза бе тънък намек, че той скоро щеше да си тръгне.

— Обещавам — каза Лира.

Понеже отново се налагаше да газят в онези боклуци, Лира се качи да се преоблече и да смени шортите си с джинси. После си приготви чисти чорапи и си сложи джапанките, колкото да слезе до гаража, за да си обуе туристическите обувки.

Не се наложи да се бавят много в магазина за снимачна техника — Лира знаеше какво точно търси — преди да излязат, се обади, за да попита дали го имат в наличност. Купи и два комплекта резервни батерии и се върна обратно в колата толкова бързо, че Сам дори не успя да ѝ каже, че закъсняват и трябва да побърза. С помощта на инструкциите за употреба и това, което ѝ беше обяснил собственикът на магазина, Лира успя да нагласи камерата, докато Сам шофираше към парк „Параизо“. Така че щом стигнаха там, трябваше само да се качи, да махне старата камера, да нагласи на нейно място новата и да натисне копчето за запис.

— Едно, две, три — лесно е, почни, казваше едно време Джиджи, когато се оплаквах, че имам домашно — спомни си Лира.

— Какво? — недочу Сам.

— Нищо важно. Само един пистолет ли носиш? — попита тя.

Сам не отговори на въпроса ѝ и побърза да смени темата, като ѝ каза, че вече е определил графика за лекциите, които трябваше да изнесе пред кадетите.

— В Ел Ей или в Сан Диего? — попита го Лира.

— Първо в Ел Ей, а рано следващата сутрин ще отпътувам за Сан Диего, ще изнеса лекцията и по-късно същата вечер хващам самолета за Вашингтон.

Върху сърцето на Лира сякаш внезапно се стовари огромен камък. За щастие гледаше на другата страна, когато той ѝ съобщи новините, така че успя да се овладее, преди да се обърне към него.

— Ще имам ли нов бодигард? — попита го тя.

— Да.

— Кога?

— Не съм съвсем сигурен, но мисля, че пристига утре сутринта
— отговори той.

— Добре — беше краткият ѝ отговор.

Ако ѝ беше споменал нещо от рода на: „Ако някога наминеш към Вашингтон...“, Лира със сигурност щеше да се разплаче. Когато си тръгнеше, нещата между тях трябваше да приключат напълно. Тя нямаше да може да го понесе, ако трябваше да се виждат от време на време или пък случайно го срещнеше някъде с друга жена. Не му се сърдеше — той не я беше карал да се влюби в него, а и никога не би я докоснал, ако тя не му го беше позволила.

Трябваше да го забрави изцяло. Щеше да потъне в работа и вероятно така щеше да го изтласка далеч от мислите и от сърцето си.

Все едно, щеше да се случи...

Внезапно усети как в гърдите ѝ избухва гняв, но нямаше кого да вини, освен себе си. Не искаше да го кара да се чувства виновен, но, по дяволите, не желаше и да се сбогува с него. Това би било нещо твърде жестоко, което да иска от нараненото си сърце.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майло имаше проблем. Къде ли щеше да търси сега цяла купчина вмирисани стари книги? Старите дивидита и компактдискете не бяха проблем, през годините беше задигнал достатъчно много дискове от различни магазини и сега можеше да ги събере в един кашон и да ги пробута на шефа си, но намирането на стари книги си беше трудна задача.

Тогава внезапно го осени една блестяща идея — библиотеката! Оттам можеше да задигне книгите, които му трябваха, да ги пъкне в няколко пазарски торби и да притича бързо до колата, преди библиотекарите да са го настигнали!

Майло бе влизал в библиотека за последно, когато беше на около осем години, и естествено не беше запознат, че оттогава в тези институции са въвели известни промени. Не беше наясно например, че вече има детектори, които ще започнат да пицят на изхода, дори ако само една книга бъде изнесена, без да е маркирана, но бързо научи за тях, когато мина през вратите и пулсиращият звук на алармената инсталация за секунди събра цяла тълпа от служители и охрана край него.

Освен това библиотекарите вече никак не бяха за подценяване — въобще не приличаха на лелките, които бе виждал в старите филми по телевизията, никак даже... Тези жени не носеха коси на кок и дебели очила, нито пък се разхождаха наоколо, обути в грозни черни обувки с връзки и дебели подметки. Двете жени, които дотичаха първи, почти можеха да се нарекат готини. И ако не се опитваше да избяга от тях с две пазарски торби, пълни с книги, можеше да покани на среща поне едната от тях, ако не и двете.

Леле, тези дами определено обичаха книгите си и нямаше начин тъй лесно и без бой да ги оставят да бъдат изнесени. Майло се уплаши, че може двете мацки да го спукат от бой, ако го хванат, затова тръгна да бяга между стелажите в библиотеката и успя да мине разстоянието от букви А до Д, след това зави зад съседния рафт с буквите Е и Ж, но

те почти го настигнаха, когато сви зад ъгъла и спря за миг, колкото да си поеме дъх. Накрая се наложи да пусне чантите и да тича с всички сили към вратата, като прескочи металните ограждения на изхода преди още алармите да изпълнят помещението с протяжния си вой.

И сега какво? За щастие не му се наложи да мисли дълго, преди да му хрумне следващата блестяща идея: щеше да купи нови книги и да ги хвърля насам-натам, за да се поомачкат и да изглеждат стари. Сети се, че от отсрещната страна на улицата, точно срещу мола, имаше голяма книжарница, така че паркира пред нея и отиде право при продавачите, за да попита дали нямат никакви книги, които изглеждат стари.

„Моля?“, озадачено го изгледа в първия момент младежът зад щанда и Майло се наложи да зададе въпроса си три пъти, преди да получи отговор: „Не“. Все пак продавачът успя да му помогне донякъде, защото го заведе до един отдел на книжарницата, наречен „Класика“, където част от книгите имаха хубави корици от тъмна кожа, точно като онези, които Лира беше взела от градинската разпродажба.

Служителят му докара една количка и каза, че с радост би му помогнал, ако търси някое конкретно заглавие.

— Не, трябва ми просто книги, които изглеждат стари — каза Майло и безразборно започна да сваля от рафтовете.

Продавачът го остави сам и Майло подкара количката между рафтовете, като хвърляше вътре всичко, което имаше тъмни подвързии и дебели букви, отпечатани отпред. В библиотеката си беше научил урока добре и вече знаеше, че не може да открадне книгите, защото в книжарницата имаха същата система за засичане на изнасяните покупки. „Накъде отива този свят, щом даже книгите трябва да се пазят от крадци!“, помисли си Майло.

Накрая напълни две колички с най-различни заглавия, плати ги в брой и на излизане спомена на продавача, че ще му трябва още книги, които изглеждат стари. Едно от момичетата зад щанда му донесе кашон, в който да подреди закупеното, и му предложи да пробва в книжарницата за нови и употребявани книги „Мери-Анн“, която се намираще на пресечката на Нал и 89-а улица. И понеже на Майло не му се беше случвало да пазарува книги преди, всичко това му се стори много важна нова информация. Щеше да е добре служителят в

книжарницата да беше споменал, че някъде се продавали и стари книги, преди Майло да беше платил огромната сума.

В „Мери-Анн“ имаха точно това, което му трябваше, а Майло още веднъж не си направи труда да прочете нито едно от заглавията на книгите, които купи. Интересуваха го единствено старите корици, затова изтърси купчината книги на щанда и нетърпеливо потропваше с крак, докато чакаше да обработят покупката му. Служителят на касата имаше вид на зубрач, с очилата си с тънки рамки и въздългите кичури свободно падаща коса. И изглежда, бе силно заинтересуван от книгите, които Майло купуваше, защото изгуби доста време да чете на глас всяко заглавие, преди да го маркира на касовия апарат.

— Я да видим какво имаме тук? — мърмореше си той и обръщаше книга след книга, за да намери баркодовете, отпечатани на задната корица, след което изчиташе заглавието: — *Да поставим началото на самостоятелното ходене до тоалетната, Любовникът на лейди Чатърли, Предизвикателствата на менопаузата.* Доста ексцентричен избор — забеляза той и погледна към Майло, — всичките ли са за вас?

Майло не остана очарован от предвзетото внимание на продавача и каза сухо:

— Харесвам доста разнообразни стилове. А сега побързай — подкани го той.

Майло излезе от книжарницата с две пълни чанти с книги и побърза да ги прехвърли в кашоните в колата. Накрая затвори багажника и с гордост си каза, че няма начин да не впечатли шефа си. Това, че Майло бе успял да му върне *липсващите* книги и компактдискове, щеше винаги да му напомня, че може да разчита на него във всякакви ситуации. Той още отсега предвкусваше огромната благодарност, която шефът щеше да му засвидетелства, и му се прииска да се обади на господин Мериам още на секундата, за да му каже, че е на път към офиса. Но после се сети, че телефонните обаждания от личните мобилни телефони до кабинета на шефа бяха строго забранени, така че Майло трябваше да почака господин Мериам да го извика, за да бъде похвален лично.

* * *

Господин Мериам искаше да види онзи парк, за който му беше споменал Майло. От описанието на терена му се струваше, че това ще е идеалното място, където може да зарови няколко предмета, които беше опасно да държи при себе си, защото можеха да го уличат в престъпление — като например онзи сейф.

Да го държи в офиса си беше като да седи върху буре с барут. Беше го скрил, но се притесняваше, че някой ден може да довтасат ченгетата със заповед за обиск и да го намерят. Трябваше да се отърве от него, колкото се можеше по-бързо, а колкото повече се тревожеше как да стане това, толкова повече нарастваше и напрежението му. Накрая изпрати Чарли и Стак да купят гумени ръкавици, дебела хартия, в която да го увият, и няколко кутии кърпи, напоени с хлор, с които да почистят всякакви отпечатъци. Освен това им напомни да купят и три чифта кожени ръкавици — по един за всеки от тях.

Когато се върнаха в офиса, Чарли разстла хартията на пода, а Стак заключи вратата. Тримата мъже доста се поизпотиха, докато успеят да преместят тежкия сейф в средата на дебелата опаковъчна хартия, след което Чарли и Стак си сложиха гумените ръкавици и се заеха старателно да го почистят от всякакви отпечатъци.

Малко по-късно Чарли докара микробуса до задната врата на офиса и тримата намъкнаха кожените ръкавици, за да свалят касата по стълбите. Накрая и тримата дишаха тежко и се потяха, но успяха да качат тежката каса в микробуса.

За господин Мериам парк „Параизо“ се оказа точно мястото, което търсеше. Щом го видя, той толкова се зарадва, че дори не обърна внимание на ужасната смрад, която се стелеше наоколо.

— Карай към другата страна на хълма, за да не ни види някой, докато го хвърляме — нареди той на Чарли. — Струва ми се, че тук отпред има повече боклуци. Предполагам хората ги мързи да обикалят чак отзад, за да хвърлят нещо — добави господин Мериам. А няколко минути по-късно пред очите му се изпречи интересна гледка. — Я виж ти! — възкликна той. — На това сметище са поникнали и някакви цветя. Я карай до тях и спри там. Ще свалим касата зад онази купчина боклук от другата страна на мястото с цветята. — Тримата слязоха от микробуса и подозрително се заоглеждаха наоколо, докато слагаха кожените ръкавици. — И помнете — нареди Мериам, — гледайте

дрехите ви да не се търкат в касата и да не оставят влакна. Не искам никакви следи да водят до нас.

Тримата се запрепъваха, приведени като старци, докато пренасяха тежкия сейф през малката градина, без да ги е грижа, че изпомачкаха цветята. Скоро стигнаха до висока купчина боклуци, върху която се мъдреше някакъв съдран дюшек.

— Добре, оставете го тук и внимавайте къде стъпвате — нареди Мериам.

Чарли и Стак оставиха сейфа на земята и придърпаха дюшека отгоре му, така че да не се вижда. Доволен, господин Мериам се запрепъва през купчините боклук обратно към микробуса. В един момент погледна към синьото небе и остави слънчевите лъчи да погалят лицето му, докато се наслаждаваше на приятното чувство от добре свършената работа. Погледна назад само още веднъж, за да се увери, че сейфът не се вижда сред боклуците — нямаше начин някой да разбере, че издайническата каса е захвърлена тук.

А дори и да я откриеха, нямаше как да я свържат с него.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сам и Лира бяха на път за парк „Параизо“, когато ѝ звънна управителят на сградата, в която живееше. И то за да ѝ съобщи лоши новини.

— Колата ти е била разбита — започна той. — Изпочупили са всички стъкла на джипа ти, включително задното. Навсякъде в гаража има стъкла. Мисля, че са го направили с чук, защото вратите също са смачкани.

Лира му благодари, че ѝ се е обадил, и след като затвори, отчаяно отпусна телефона в скута си.

— Ще трябва да се върнем — каза тя на Сам.

— Какво е станало? — попита той, щом видя намръщената ѝ физиономия.

— Мисля, че ще ми трябва сериозен ремонт на джипа — започна тя и му обясни какво ѝ беше казал управителят.

— Трябва да се обадим в полицията и да направим снимки, които да изпратиш на застрахователната компания — предложи ѝ Сам. — Освен това мисля, че О’Мали ще иска пръв да го погледне. Трябва веднага да му позвъним.

Лира мълча през целия път до апартамента ѝ, а щом стигнаха до паркинга, Сам спря доста далеч от нейния джип и ѝ каза да чака в колата.

Тя кипна от гняв и сълзи изпълниха очите ѝ, когато видя автомобила си разбит.

— Тези говеда наистина започват да ми лазят по нервите! — ядосано изсъска тя. Лира нервно потропваше с крак, докато наблюдаваше как Сам оглежда колата ѝ от всички страни и накрая се наведе да погледне отдолу. Ами ако я докоснеше и... колата избухнеше? Щеше да го разкъса на парчета. — Сам, остави това на сапъорите, ако се наложи — притеснено извика тя и слезе от колата.

— Върни се вътре! — нареди ѝ Сам.

— По дяволите! — измърмори тихо тя. — Ако това нещо те взриви, наистина ще полудея.

Сам приключи с огледа на джипа отвън, като внимаваше да не докосва нищо и да не оставя отпечатащи, после се пресегна внимателно през счупения прозорец откъм шофьорската страна и отвори вратата. Наведе се, за да погледне вътре, и внимателно отмести кристалчетата от счупеното стъкло. Под седалката намери чифт слънчеви очила в розова кутия и един компактдиск, който беше изпаднал между седалката и панела на скоростния лост. Под съседната седалка имаше някакво дивиди и тънка книжка със стихове. Сам внимателно събра находките си и ги занесе при Лира.

— О, ето къде били слънчевите ми очила — зарадва се тя. — Търсех ги от известно време. А това какво е? — попита момичето и посочи книгата и двата диска, но след малко се сети и добави: — Тези трябва да са попаднали у мен от градинската разпродажба. Помня, че на магистралата някакъв тип ме засече и ударих спирачки, тогава доста от книгите се разсипаха по пода в колата. Тези трябва да съм ги пропуснала, когато опаковах всичко и го изпратих в ранчото. — Лира взе компактдиска и погледна името на изпълнителя, но то не ѝ говореше нищо, взе и дивидито с надпис „Африканската кралица“ на обложката. — Я, това никога не съм го гледала, а обожавам Хъмфри Богарт. Искаш ли тази вечер да гледаме филм? — обърна се тя към Сам.

— Става — отговори той. — Мисля, че вандалите, които са потрошили колата ти, не са същите, които те преследват заради нещата от разпродажбата. В теб ли са ключовете от джипа? Ще трябва да ги оставим при управителя на сградата, за да ги предаде на монтьорите, когато пристигнат.

Сам звънна на няколко места и най-накрая двамата бяха готови отново да тръгнат за парка. За съжаление обаче уцелиха точно времето на час пик, а по това време движението в Лос Анджелис е все едно да се надбягваш със стадо бикове — ако изостанеш, ще те смачкат. Ограничението на скоростта по шосе 405 бе 100 километра в час, но повечето шофьори считаха, че скоростта е само препоръчителна. Лира обикновено много се изнервяше на водачите, които рязко набиваха спирачки, и на онези, които обичаха да се престрояват в друга лента

без предупреждение. И когато шофираше по магистралата, гледаше по-здраво да стиска волана.

На Сам, изглежда, натовареният трафик никак не му пречеше, а когато се замисли, Лира не можа да се сети въобще за нещо, което можеше да го извади от равновесие. Представи си го как набира скорост и разблъсква останалите играчи в някой ръгби мач и този образ бе в такова противоречие с представата ѝ за него, че я накара да се усмихне.

Сам остана на пост с ръка на пистолета, докато Лира сменяше камерата в парка. Този път никой не се появи. Всъщност наоколо бе надвиснала почти подозрителна тишина, нарушавана единствено от свистенето на вятъра през купчините боклуци и от шумоленето на разпръснатите хартии и найлони, които се стелеха навсякъде. Сам се отпусна чак когато вече бяха далеч от парка.

Към седем вечерта двамата се върнаха в защитената квартира с две пици, които купиха от любимата пицария на Лира. Бяха улучили промоция „Купи една и получаваш две“, а в допълнение им дадоха и две големи диетични коли. Оказа се, че имат достатъчно ядене да нахранят цяла армия.

Лира остави кутиите на кухненската маса и реши да направи салата, но след малко се отказа от идеята.

— Искаш ли да гледаме филма, докато вечеряме? — попита тя.

Сам се съгласи и ѝ помогна да преместят пиците на малката масичка пред телевизора във всекидневната. Сетне доволно се настани на дивана, готов да пъкне диска с „Африканската кралица“ в дивиди плеъра, но Лира донесе лаптопа, седна до него и зареди последната карта памет от камерата, която бяха взели днес.

— Събрали са се хиляди снимки — обясни тя, — но хубавото е, че мога да ги прегледам набързо и да се спра само на тези, на които се виждат някакви коли или хора. На тези места ще забавям, за да ги разгледаме. Оказа се, че имам цели две карти памет, на които не е заснет нито един човек или кола. Имаш ли нещо против да погледна и тази, преди да пуснем филма?

— Не, разбира се, давай — каза той и се намести по-близо до нея, слагайки ръка на облегалката на дивана зад гърба ѝ.

Лира нагласи екрана на лаптопа, така че и двамата да виждат, пъкна картата памет и набързо започна да превърта скролера през

дългата поредица от снимки. След малко някакъв микробус се мярна в кадър и Лира побърза да спре автоматичния режим на превъртане. Върна няколко снимки назад, за да го видят отначало.

— Мислиш ли, че това е някой, който е дошъл да се погрижи за градината? — попита Сам.

— Обзалагам се, че бусът е пълен с боклук, който искат да изхвърлят — отговори тя. — След малко ще разберам.

Лира се пресегна към масата, взе две парчета пица и му подаде едното, след което и двамата едновременно качиха крака на малката масичка пред себе си и се нагласиха по-удобно на дивана, като раменете им леко се докосваха. Лира се чувстваше прекрасно с него. А да седят толкова близо един до друг бе тъй приятно — сякаш бяха двойка влюбени, които са заедно от години...

„Да, ама не трябва да забравям, че това е само временно“, припомни си Лира и отново си развали настроението.

— Утре сутринта ли смяташ да си тръгнеш? — попита го тя.

— Да — отговори Сам. — Говорих с Алек и той е изпратил друг бодигард, който да ме замести. Мисля, че ще пристигне тук още в ранни зори.

— Добре! — каза тя и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Отново включи поредицата кадри, а на снимките ясно се виждаха трима мъже, които излязоха от минибуса. Сложиха си ръкавици, което си беше напълно в реда на нещата, като се има предвид къде се намираха. Единият от тримата беше с костюм и дълъг шлифер, който изглеждаше абсурдно на фона на четиридесетградусовата жега. На следващите няколко кадъра мъжете подозрително се оглеждаха наоколо.

— Изглеждат ми притеснени — изкоментира Лира. — Може пък да се откажат от намеренията си.

Тогава се появи някакъв сейф. Личеше си, че тримата мъже с мъка го измъкнаха от минибуса, а секунди по-късно, когато в кадъра ясно се видя, че пресякоха напъряко през градината и изпомачкаха цветята, Лира не можа да се сдържи и ядосано се надигна:

— Ех, не можах да заобиколят градинката! — вбеси се тя.

— Все пак изхвърлят нещо на забранено място — напомни й Сам. — Очевидно не им пука за цветята.

Той имаше право, но Лира все още беше бясна. „Дано да ги хванат!“, прокле ги тя.

Видяха как тримата мъже зарязаха сейфа и го покриха с някакъв стар дюшек. На следващия кадър мъжете се връщаха обратно към микробуса. Този с шлифера се беше спрял и гледаше нагоре, така че камерата бе успяла да улови в кадър лицето му. На следващите снимки се виждаше как се качват в микробуса и потеглят.

— Върни малко — помоли я Сам. — Искам да видя регистрационния номер.

Лира превъртя кадрите отначало, зарадвана от мисълта, че тримата мъже съвсем скоро можеше да бъдат арестувани.

Сам взе химикалка и записа регистрационния номер върху една от кутиите от пица.

— Имаш ли нещо против да копирам картата памет? — попита той. — Искам да изпратя някои от снимките по електронната поща.

— Разбира се, че не — каза Лира.

След като двамата изгледаха поредицата от кадри до края, Сам взе картата памет, за да я копира на своя лаптоп. Лира включи да разгледа друга карта, но в записа там нямаше нищо интересно. Чудеше се само как така човекът, който се грижеше за малката градинка, все още не се беше появил. Къде ли беше той или пък тя?

Момичето прибра картата памет в металната кутия и се зае да поработи над сценария. Харесваше й това, което беше успяла да измисли до момента. Добави едно изречение, с което смяташе да започне озвучаването на филма, и допълни списъка от отделни сегменти, които искаше да заснеме, като се надяваше да получи достатъчно кадри с децата, така че да изпълни сценария както го плануваше.

По-късно Лира вдигна поглед към часовника и се изненада — беше седяла съсредоточена цели два часа и половина, а времето бе минало неусетно. Сам все още беше съсредоточен над компютъра си, отворен на кухненската маса. Тя не искаше да го прекъсва, затова прибра своя компютър в раницата и я остави в ъгъла.

Кутиятата с дивидито на „Африканската кралица“ все още стоеше върху телевизора и чакаше своя ред, но вече бе станало доста късно и Лира реши, че ще й се доспи по средата на филма. Без да каже нищо, тя се качи горе в спалнята си, изми си лицето и зъбите, облече

нощница и се приготви да си ляга. Беше решила, че повече няма да се люби със Сам, но остави вратата леко открената, може би в знак на подсъзнателна надежда той да дойде при нея.

Тръшна се на леглото, изморена до краен предел, притесненията през деня и преживяното напрежение не ѝ даваха да се успокои и да заспи. Животът ѝ така или иначе бе достатъчно напрегнат, точно в момента нямаше нужда да набърква в него и чувствата си към Сам. Влюбването беше грешка, а единственото ѝ успокоение бе, че той си тръгваше утре.

Мобилният ѝ телефон, оставен да се зарежда на нощното шкафче до нея, завибрира. Беше получила съобщение. Лира реши, че може да е Сидни, и се пресегна за апарата. Съобщенията бяха две — едно от майка ѝ и едно от баща ѝ. Майка ѝ искаше да ѝ съобщи, че двамата с Кристофър смятали да продадат къщата на Джиджи в Сан Диего и мислели следващия уикенд да отидат там с оценител на недвижими имоти. А второто съобщение от баща ѝ само потвърждаваше казаното от майка ѝ, но и добавяше, че според него цената щяла да бъде не по-малко от осемстотин хиляди долара. И когато ги получили, мислели да ги задържат в банковата си сметка, за да са на сигурно място. Джиджи щяла да остане да живее в ранчото или да отиде при тях в Ла Джола. Родителите на Лира явно бяха наели нов адвокат и сега смятаха да излязат на втори рунд за парите и имотите на баба ѝ.

В отговор на съобщенията им Лира им изпрати само четири думи: *Къщата не е нейна.*

После се прозина уморено и се обърна по корем, а малко по-късно заспа, чудейки се как ли онези двамата щяха да приемат новината — надяваше се да им призлее.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лира спеше дълбоко, когато Сам се пхна в леглото при нея. В съня си тя усети близостта му и се сгуши в него, а той я целуна по рамото, прегърна я леко през кръста и също заспа.

Точно в шест часа сутринта Сам се събуди от тропането по външната врата. Стана, намъкна джинсите си и грабна пистолета, след което тихо притвори вратата на спалнята и слезе долу.

Новият бодигард вече бе приготвил картата си за идентификация. Сам отвори вратата, погледна и измърмори само едно: „По дяволите, не!“.

Алек беше изпратил танцьор от Чипъндейлс^[1]. Как можеше стриптийзьор да опази Лира от куршум? Като се върти около нея все едно танцува на пилон може би? Мъжът беше облечен в закопчана догоре риза и изгладени тъмносини панталони, но изглеждаше така, сякаш току-що е слязъл от сцената и допреди секунди е бил обкръжен от пищящи в екстаз жени, които се надпреварват да пхат банкноти в бельото му. „На бас, че панталоните му се държат само на една лента велкро“, помисли си Сам. Никак не го интересуваше какви са препоръките за бодигарда, през какви специални програми за обучение беше преминал и колко опит имаше — на Лира не ѝ трябваше някой мускулест красавец, който да кръжи около нея. Не! Този също трябваше да си отиде.

Сам бе достатъчно добър да каже на момчето, че ще му платят, задето се е разкарвал дотук. Ала най-приятелски му препоръча да се обърне и да се върне там, откъдето е дошъл.

След като затвори вратата зад гърба му, Сам отиде до кухнята, изпи една чаша портокалов сок и се върна горе, за да си доспи. Съблече се, пхна се обратно под завивките и задряма почти на мига.

Точно в осем часа Лира се събуди, отвори сънено очи и погледна часовника на нощното шкафче само на сантиметри от лицето ѝ. Претърколи се на другата страна и зяпна от почуда, когато видя Сам.

О, не отново! Колко още смяташе да я измъчва? Вече два пъти тя се подготвяше психически за раздялата с него и два пъти той не си тръгваше. Помисли си дали да не го сръчка и да го попита направо какво става, но той беше гол, както и тя впрочем... И знаеше как щеше да приключи всичко.

Затова облече халата си и слезе долу. Реши да го изчака и той да се появи, надяваше се — напълно облечен. И едва тогава тя да се качи обратно в стаята си, за да се облече.

След като хапна две купички зърнена закуска, Лира се настани на дивана в дневната и отвори лаптопа. Погледна отново това, което беше писала вечерта, но на втори прочит не ѝ се стори толкова гениално. Помисли за няколко други варианта и го преправя, докато накрая остана доволна от резултата. Сигурно следобед написаното отново нямаше да ѝ харесва, но засега ставаше.

Докато пишеше, Сам също слезе в дневната. Беше приготвил цяла реч и се канеше да ѝ каже, че не е харесал и новия ѝ бодигард, както и че няма намерение да я остави, без да се увери, че е в безопасност — все неща, които си бяха абсолютно верни. Ала Лира така и не го попита защо все още е там. Тя просто се усмихна и отново се съсредоточи в работата си.

— Лира, искаш ли да излезем да потичаме, преди да е станало прекалено горещо? — попита я той.

— Вече изядох цели две купички зърнена закуска — хладно отговори момичето.

— Преди колко време? — попита той и се приближи към нея.

— Малко повече от час — каза тя, след като погледна часовника на компютъра.

— Тогава да вървим — подкани я Сам.

Лира реши, че тичането може и да ѝ помогне да се справи с напрежението, което я тормозеше напоследък. Затова се качи горе, обу шорти и тениска, пхна мобилния си телефон в задния джоб с ципа и си обу маратонките.

Сам я чакаше на вратата и с интерес наблюдаваше как събра косата си и я върза на опашка. Мислите му бяха заети с нея. Чудеше се дали това момиче имаше нещо, което да не е идеално — тялото ѝ беше страхотно, усмивката ѝ беше страхотна, всичко в нея беше страхотно.

Ли́ра искаше да тича, за да се изтощи и да бъде прекалено изморена, за да не мисли за каквото и да било. За известно време това свърши работа и към края на трите километра и половина, които пробяга, умът ѝ вече се беше избистрил, а по-късно, когато се пъхна под душа, освежаващите струи я отпуснаха съвсем. Когато излезе от банята, Ли́ра кипеше от нова енергия.

Погледна отсреща към отворената врата на неговата спалня и го видя седнал на леглото и все още изморен и потен от тичането. Ли́ра притвори вратата на спалнята си и побърза да се облече. Сетне изтича долу, когато чу, че той пусна душа. Колкото и абсурдно да изглеждаше, тя се криеше от него и бе твърдо решена да стои настрана.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше детектив О'Мали, който след дежурното „Здравей, как си?“ побърза да попита:

— Къде е агент Кинкейд? Опитах се да се свържа с него, но се включва гласовата му поща.

— Тъкмо слиза по стълбите — осведоми го Ли́ра. — Сам, детектив О'Мали е на телефона — извика го тя.

Той взе телефона и се тръшна на дивана до нея. Около минута слуша мълчаливо, след което каза:

— Виж, знаеш, че искам да помогна, но ви дадох цял списък с неща, които да проверите, а досега не съм получил нищо...

— Виж какво, претоварен съм с работа, а ти имаш ресурсите на цялото ФБР зад гърба си — опита се да протестира О'Мали от другата страна на линията.

— Ще ти кажа нещо — започна Сам, а в гласа му не се долавяше и сянка от желание да бъде учтив, — защо да не ти пратя няколко агенти, които да изземат случая? Мога да им се обадя веднага.

— Сам, това не е във вашата юрисдикция — възрази О'Мали.

— Вече е! — каза рязко Сам, изруга едва чуто и затвори телефона.

Ли́ра стоеше като поразена от гнева, който се долавяше в думите му.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита го тя.

— Писна ми да чакам! Онези в полицията само се мотаят — отговори ядосано Сам.

— Не видя ли колко е натоварено полицейското управление и колко много работа имат? — опита се да го успокои тя, като сложи

ръка на рамото му. — Това е Ел Ей. Полицаяте тук са затрупани с работа и не им плащат достатъчно. Имат и други разследвания и може би моето не е с приоритет, тъй като вече имам агент на ФБР, който да ме пази.

— Глупости! — избухна ядосан Сам. — Под колата ни имаше бомба. Дори само това е достатъчно, за да разглеждат случая с приоритет. Ще докарам двама агенти тук, за да се запознаят с полицейските доклади до момента, няма да чакам повече.

— Ядосан си, задето не си включен активно в разследването, а трябва да се правиш на моя детегледачка — подразни го Лира.

Сам не каза нищо.

— За какъв списък говореше преди малко? — попита го тя.

— Дадох на О'Мали един списък с имена, които исках да проверят.

— И той не ги е прегледал?

— Точно така — начумери се Сам.

— Защо не си се обърнал към вашите сътрудници? — попита Лира.

— Направих го снощи. Агент Трап вече работи по него.

— Защо тогава притискаш О'Мали? — изуми се момичето.

— Защото не направи това, което обеща да свърши.

— На кого прати снимките от снощи? — попита тя.

— На Трап — отговори Сам.

— Ами на О'Мали?

— Не.

Сам определено беше бесен, но Лира бе права и което беше странното, тя бе успяла да го успокои без той изобщо да усети как. Постоя при нея, за да я погледа, докато Лира работеше съсредоточено и събираше повече информация за детския филм. От време на време на лицето ѝ се изписваше доволна усмивка и Сам не можа да не го забележи.

— Нямах представа, че това ще бъде толкова забавно — каза тя. — Дори и ако сценарият ми не се класира в топ пет, мисля, че пак ще ми е интересно да се занимавам с подобна дейност.

— Е, може би си родена за такава работа — усмихна се той.

* * *

По-късно следобед агент Трап се обади на Сам.

— Поднесе ни подранил коледен подарък, Кинкейд — започна той.

— Как така? — учуди се Сам.

— Прегледахме снимките, които ни изпрати, и отидохме до онзи парк, за да изровим сейфа. Ти сигурно не знаеш за местния случай отпреди година — при обира на един офис собственикът му полетял през прозореца. Единственото важно нещо, което е изчезнало тогава, бил сейфът му. А това е същият сейф, който прибрахме днес благодарение на твоите кадри. Оказа се, че името на собственика му е гравирано на него, и то прекалено дълбоко, за да бъде изстъргано. Проверихме регистрационния номер на микробуса, собственост е на Чарлс Броуди.

— Успяхте ли да издирите кои са другите двама? — попита Сам.

— Да, трябваше да проследим само данните за добрия стар Чарли. Той ни доведе до Франк Мериам — онзи с костюма, и Лу Стак, който пък е другият от снимките.

— Мериам... — повтори Сам, — името ми е познато отнякъде. Този е свързан с един човек на име Руни.

— Точно така — каза Трап. — Случаят с онова убийство и последвалото самоубийство. Руни работел с този Мериам. Дватамата управлявали отделни фирми, но голяма част от мръсните сделки са ги вършили заедно. Така и не успяхме да съберем достатъчно доказателства, за да ги закопчем.

— Кога ще отидеш да ги арестуваш? — попита Сам.

— В момента чакам да излезе заповедта. Нали казват, че една снимка понякога може да значи повече от хиляда думи? Е, тези снимки на тримата, на които ясно се вижда как внимават да не се докосват до сейфа, докато го изхвърлят, и особено тази, на която Мериам гледа право към камерата, тези кадри са безценни. — Трап беше изключително доволен. — Най-накрая ще успеем да хванем Мериам, и то благодарение на снимка.

— Обаче нещо не се връзва — замисли се Сам.

— Какво искаш да кажеш?

— Как Мериам е узнал за парк „Параизо“? Всяко парче от пъзела трябва да си дойде на мястото. Мериам познава Руни. Жената на Руни прави градинска разпродажба. Лира взима малко книги, дивидита и компактдискосе оттам. Ами Флин? По какъв начин е замесен той?

— Прегледахме всяка книга, изгледахме всички филми и прослушахме дисковете — обясни Трап.

— Не сте видели всичко! — внезапно осъзна Сам. — Трап, ще ти се обадя отново — каза той и затвори. Сам се огледа из всекидневната и попита: — Лира, къде са онова дивиди и компактдискът, които намерих в колата ти? — По гласа му се познаваше, че няма търпение да ги вземе.

— Върху телевизора са — обади се Лира, която тъкмо затваряше лаптопа. — Сега ли искаш да гледаме филма, или след вечеря?

Сам ги намери и побърза да отвори кутийките — на компактдиска имаше фабричен етикет, отвори дивидито и — *бинго* — дискът вътре нямаше никакъв надпис.

— Ще го гледаме сега — каза той.

— Добре — съгласи се тя, — искаш ли пуканки или нещо за пиене?

— Ако съм прав, това въобще не е „Африканската кралица“.

Лира скръсти ръце на гърдите си и застана пред телевизора, докато Сам пъкна дивидито в плещра, придърпа я на дивана и се настани до нея.

Камерата показваше едър и добре сложен мъж, който държеше чаша уиски в ръка. В ъгъла на кадъра се виждаше тилът на друг мъж, който говореше.

— Това е мъжът от парка вчера! — изуми се Лира.

— Казва се Франк Мериам — обясни й Сам. — Работил е с Руни.

— Но как... — обърка се тя.

— Само слушай — каза Сам, опря лакти на коленете си и се наведе напред.

— Как въобще успя да го блъснеш през прозореца? — попита мъжът, който стоеше срещу Мериам.

— О, трябваше да го видиш, Руни — разхили се Мериам. — Той така и не се усети какво ще последва. Съжалявам само, че не успях да изкопча повече от него — каза той и отпи от уискито, след което бръкна във вътрешния си джоб и извади пура. — Той отвори сейфа си

пред мен и след като прибрах всичко отвътре, реших, че и самата каса не е лоша — продължи Мериам. — Само че трябваше да я огледам по-добре. Както и да е, Чарли и Стак докараха една количка от мазето и качиха сейфа в колата ми. Проклетото нещо беше толкова тежко, че се уплаших да не спуска гумите.

— А какво стана с... — понечи да попита Руни.

— С Берни ли? О, той беше лесен. Качих се до двадесетия етаж, отворих един прозорец и го изхвърлих оттам. Тъкмо се свестяваше, когато го изнасях през рамката.

— Ами онзи Тъни? — продължи Руни.

Лира остана поразена. Руни попита за три различни „нещастни случая“, за които Мериам му разказа, отпивайки чаша след чаша уиски.

— И никога не е бил обвинен в нищо? — учуди се Лира.

— За него това си е бизнес — отговори Сам.

Мериам разказа още как е изнудвал различни хора, които са взели пари от него при убийствено висока лихва.

Щом записът свърши и екранът потъмня, Сам внимателно извади диска и каза:

— Трябва да предам това на Трап.

— Направи едно копие, ако с този се случи нещо — напомни му Лира.

— Ще му направят копие в офиса — увери я той.

— Ето значи за какво било всичко! Търсили са точно този диск. Нали ти казах, че трябва да има нещо общо с онази градинска разпродажба — започна Лира.

— Руни сигурно го е записал тайно, за да изнудва с него Мериам, а самият Мериам е бил отчаян — знаел е, че си заминава, ако този диск излезе наяве.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши! — погледна го Лира, а в гласа ѝ се четеше огромно облекчение.

[1] Известна американска група стриптийзъори. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чувството да се събуди без той да е до нея беше странно. Лира погледна и в неговата спалня, колкото да е сигурна, че си е отишъл. Нямаше и следа от Сам. Сякаш никога не е бил там.

„Така е по-добре, помисли си тя. Щеше да е далеч по-трудно, ако трябваше да го видя как си тръгва“.

Новият ѝ бодигард Вик приближаваше петдесетте. Беше едър мъж с гъсти мустаци. Вик бе много учтив, но рядко проронваше по някоя дума и бе изцяло съсредоточен в работата си. Лира знаеше, че ще положи всички усилия да я опази от всякакви опасности, и беше доволна, че я оставя да работи на спокойствие.

Детектив О’Мали ѝ се обади същия следобед.

— Гледай вечерните новини — каза ѝ той. — Тримата мъже, които си успяла да заснемеш, са арестувани. Този с костюма е Франк Мериам, а другите двама работят за него и вече се разприказваха, защото се опитват да договорят споразумение с прокуратурата.

— Ами Майкъл Флин? — попита Лира. — Арестуван ли е?

— Все още не, но скоро ще бъде — увери я О’Мали. — Мериам не иска да говори, докато не си уреди споразумение с прокурора.

— А ще успее ли? — попита тя.

— О, да. Ако успеем да се доберем до Флин, това ще бъде истинският успех. Мериам засега мълчи, но щатският прокурор много скоро ще проведе един разговор с него и адвоката му. — Лира и О’Мали си поговориха няколко минути, преди детективът да каже: — Кинкейд беше прав да побеснее — беше ми дал онзи списък с имена, а аз дори не ги бях прегледал всичките. Ако го бях направил, можеше да сме хванали Мериам по-рано.

— Е, сега нали е арестуван — каза Лира.

— Можеш да си отдъхнеш — успокои я детективът. — Трябва само да се погрижим за още едно-две неща и съвсем скоро ще можеш да се върнеш към обичайния си живот.

Същата вечер всички местни телевизии предаваха ареста на Мериам и двамата му служители, обвинени в убийството на Берни Яворски. От полицията не съобщаваха повече информация за случая, но заявиха, че смятат да включат в разследването и възможността Мериам да е замесен и в други престъпления. Лира превключваше каналите, за да види дали някъде няма да съобщят повече подробности, но навсякъде показваха и говореха едно и също: Мериам с белезници, докато го отвеждаха към полицейското управление. Той беше навел глава и не каза нищо на репортерите, които тикаха микрофони в лицето му и го притискаха за коментар.

Пред тълпата от микрофони се появи агент Трап, за да представи становището на ФБР. Той говори за съвместните усилия на Бюрото и полицейското управление в Лос Анджелис, които са успели да изправят Мериам пред правосъдието. Трап изтъкна по-специално работата на детектив О'Мали и обеща, че службите ще продължат да работят съвместно, докато всички замесени лица бъдат арестувани.

Лира изгледа репортажите с интерес, но с още по-голям интерес следеше лицата на хората, които се мяркаха на заден план. Дали и Сам не беше някъде там? Не успя да го види, но и не беше съвсем сигурна дали все още официално се занимава със случая.

Дали не се беше отказал? Може би просто бе предал диска на агент Трап и отново се беше върнал към обичайните си задължения. А това означаваше, че след като изнесе последните си две лекции в Калифорния, ще отпътува обратно за Вашингтон. Лира изключи телевизора и се пресегна за лаптопа си — трябваше да се занимава с нещо, така че да не мисли за Сам. Общо взето от мисленето за него не излизаше нищо добро.

* * *

Лира не можеше да се прибере в апартамента си и се наложи да остане в защитената квартира още два дни. Предположи, че детективите и агент Трап искат да приключат със случая и не е желателно да им се пречка. Постара се да посвети всяка свободна минута на филмовия проект, направи проучване на детската психология, прочете доста статии за игрите и развитието на

въображението при хлапетата и започна да се притеснява кога ще започне снимките. Щом приключи с проучването и бе готова с основната сюжетна линия на филма, Лира събра материалите, разпечата ги на хартия и приготви всичко за изпращане по пощата, преди да е дошъл крайният срок.

Вик я откара обратно в апартамента ѝ и замина за друга задача. Без колата си Лира се почувства като в капан — обади се в сервиза, за да попита кога ще е готов джипът ѝ, но оттам само ѝ съобщиха още лоши новини. Застрахователният мениджър ѝ бе дал смешно ниска оценка на щетите, което само по себе си беше възмутително.

Затова се наложи Лира да помоли приятелката си Луси да дойде с кола и да я закара до официалното представителство на сервиза. Така тя плати ремонта на джипа, след което се качи на колата и отиде право в автокъщата на BMW, предаде им трошката и си купи нова кола.

Първата нощ в апартамента остана съвсем сама. Сидни се беше прибрала за няколко дни при семейството си и нямаше да си дойде чак до следващата вечер. Лира разопакова багажа си и отиде в кухнята, за да си потърси нещо за ядене. Хладилникът беше празен, ако не броим кутия кондензирано мляко, парче сирене и две бутилки бира. Срокът на годност на млякото беше минал преди дни, затова Лира го изля в мивката и изхвърли картонената опаковка. Оставаше сиренето, което с една бира и малко солети, които намери в един шкаф, ставаше за ядене. Тя ги занесе във всекидневната, настани се по турски на пода, облегна гръб на дивана и се зае с оскъдната си вечеря.

Тишината я караше да се чувства неловко — стотици пъти беше оставала сама в апартамента, но никога преди не бе чувствала самотата толкова осезаемо. Беше свикнала да има охрана, може би затова сега се усещаше толкова самотна... Беше свикнала просто да има някого наоколо. „Не, не просто някого... а Сам“, призна тя най-накрая пред самата себе си.

Сълзи избиха в очите ѝ...

Плачеше за Сам и за това каква глупачка бе да се влюби в него. Плака за странното си семейство, поплака си дори и за далеч не толкова важни неща, като например това, че си нямаше и най-малка представа как щеше да си намери работа след завършването, а то щеше да дойде ужасно бързо.

Най-накрая сълзите ѝ пресъхнаха и Лира се почувства напълно изтощена. Въздъхна, изтри очите си с пръсти и се опита да мисли за нещо хубаво. Споменът за това как Сам накара Джиджи и госпожа Кастман да зароят томахащите я накара да се усмихне. Знаеше, че баба ѝ също го беше харесала и Сам щеше да ѝ липсва. На Лира също щеше да ѝ липсва... Дори самата мисъл доведе до нов поток от сълзи.

* * *

На следващата вечер ѝ се обади отец Хенри, за да ѝ съобщи, че е събрал всички подписи от родителите на първокласниците, които са съгласни децата им да се снимат във филм.

— Тогава ще се видим след няколко дни, отче — каза му Лира. — Благодаря ви.

Час по-късно Сидни също се прибра — изглеждаше уморена, но крайно щастлива, че е успяла да предаде в срок всичките си проекти. Двете приятелки останаха в дневната и си говориха с часове.

Сидни забеляза, че Лира твърде често намесва името на Сам в разговора. Не ѝ трябваше много време, за да забележи, че приятелката ѝ е отчаяна.

— Трябва да си намериш някакво занимание — посъветва я Сидни. — Това е единственият начин да го преодолееш.

Лира знаеше, че съквартирантката ѝ е права, затова събра малко багаж, взе си оборудването и камерата, качи се в новото си BMW и отиде в къщата на Джиджи в Сан Диего. Въпреки че винаги я бе възприемала като дома на баба си, къщата всъщност беше собственост на Лира. Беше я купила за Джиджи, когато възрастната дама реши да се премести да живее в Калифорния, и ако се случеше така, че след като завърши, успее да остане в този район, смяташе това да бъде и нейният дом.

Денят беше слънчев и пътуването до Сан Диего се оказа приятно. Лира паркира в гаража, заобиколи отпред и едва тогава забеляза табелата „Продава се“. Някаква брокерка на недвижими имоти тъкмо излизаше от предната врата на къщата, придружена от двойка клиенти.

Лири побесня. Качи се разгневена по стълбите на верандата и директно попита брокерката какво си мисли, че прави.

Жената, издокарана в хубав костюм, погледна с известно неудобство към двойката клиенти и се обърна към Лири.

— Имам уговорка със собствениците господин и госпожа Прескот да продам къщата — усмихна ѝ се тя, разкривайки зъбата усмивка.

— Къщата не е тяхна — рече Лири.

— Те мислят, че е тяхна — войнствено каза жената.

— Не. Собственикът съм аз и имам документи, с които да го докажа. А сега изчезвайте по-далеч от моята собственост или ще се обадя в полицията. И не забравяйте да вземете и табелата със себе си — развика се момичето.

— Вижте, млада госпожице — изсъска в отговор брокерката. — Имам три двойки клиенти, които ще се избият за тази къща, така че...

Лири извади мобилния си телефон и заяви, че ще се обади на началника на полицейското управление.

— Здравей, Пол — започна тя, — добре съм, благодаря. В къщата ми има посредник на недвижими имоти, влязла е незаконно и се опитва да продаде дома ми — каза Лири, след което помълча минутка и добави: — Добре, благодаря. — След което се обърна към жената и каза: — Той е на път за насам.

Госпожа брокерката не искаше да изгуби тлъстата комисиона и реши да разчита на надеждата, че Лири блъфира. Но след малко една полицейска кола наистина спря пред тях.

— Обадили сте се в полицията! — Жената не можа да повярва на очите си.

— Точно така — потвърди Лири.

— Тази къща наистина ли е ваша?

— Вече ви казах.

Кандидат-купувачите, които току-що бяха разгледали имота, стояха като гръмнати.

— Ако някога решите да продавате... — започна брокерката, извади визитка от чантата си и я подаде на Лири.

Минута по-късно тя и клиентите ѝ вече се отдалечаваха надолу по улицата, а полицаят извика Лири при патрулната кола.

— Искате ли да повдигнете обвинение? — попита я той.

— Не — каза момичето. — Тя така или иначе си тръгна.

Брокерката се оказа досетлива и преди да се отдалечи, беше попитала:

— Господин Прескот смени ключалките. Искате ли този ключ, за да можете да си влезете?

— Не, благодаря — отговори Лира. — Сега ще се обадя да дойдат и да ги сменят отново.

По-късно Лира звънна на ключар, а само час по-късно седеше на люлката на верандата и чакаше майсторът да довърши монтирането на новите ключалки. Дори океанският бриз, който долиташе от брега, не успя да успокои гнева ѝ. Когато най-накрая успя да влезе вкъщи, Лира побърза да остави чантите в спалнята си и излезе, за да свърши някои работи. Предполага се, че вършенето на рутинни неща успокоява, но тя все още кипеше от гняв, когато малко по-късно се прибра. Тъкмо прибираще зеленчуците в хладилника, когато отново побесня и този път дори шоколадът не можа да помогне.

— Опитаха се да продадат къщата ми! — изкрещя тя, въпреки че нямаше кой да я чуе.

Крясъците не помогнаха. Вътрешно все още кипеше от яд и имаше нужда да поговори с някого, затова грабна телефона и се обади на братята си.

— Здравей, хлапе, какво става? — вдигна Оуен.

Брат ѝ Оуен бе най-големият от тримата и все още трудно свикваше с мисълта, че сестра му не е вече малкото момиченце. Естествено хленченето по телефона за последната изцепка на техните никак не помагаше за преодоляването на тази представа у брат ѝ, но в момента на Лира не ѝ пукаше. С разтреперан глас тя му разказа за случилото се, а за капак Оуен не прояви почти никакво съчувствие, като през цялото време не спря да се смее.

— Стига вече! — скара му се Лира. — Хората се мотаеха из къщата ми с някаква брокерка на недвижими имоти.

— Знам, чух те и първия път, когато го каза, но, Лира, все пак родителите ни не могат да продадат това, което не е тяхно — успокои я той.

— Сигурно и те го знаят, но можеш ли тогава да ми кажеш защо го правят?

— Мислят, че така могат да притиснат Джиджи и да получат контрола над парите ѝ — въздъхна Оуен. — Обзалагам се, че вече са наели адвокат, който се рови по случая.

— Искат всичко, до последния цент — избесня Лира.

— Така е — отговори брат ѝ. — Задръж за малко телефона — добави той и извика: — Ей, Куп, нашите са се опитали да продадат къщата на Лира.

Смехът на Купър се чу съвсем ясно от другата страна на линията.

— Никак не е смешно! — нацупи се сестра им.

— Ами, смешно си е — възрази брат ѝ.

— Имате ли представа колко пари пръскат тези хора в момента? — попита Лира. — Изхарчили са своята част от наследството, а месечната издръжка, която получават от другия тръст, е повече от щедра.

— Не и за тях — каза Оуен.

— Какво да правя?

— Нищо — отговори брат ѝ. — Двамата с Куп ще те подкрепим. И, Лира — добави той, — когато имаш нужда от нас, за да се обединим срещу тях, искам да знаеш, че ще го направим.

— Може ли да говоря с Джиджи? — попита тя.

— Излезе с *момичетата*, както тя ги нарича. Сериозно, Лира, наистина така си викат! — засмя се брат ѝ.

— Как е тя?

— Щастлива е. Радва се, че си е у дома, или поне така каза десетина пъти. Мисля, че реши да се премести в Сан Диего заради теб, да не си самотна.

— Но тя има толкова много приятели тук... — въздъхна Лира.

— Но домът ѝ е тук — напомни ѝ брат ѝ.

— Знаем. Кажете ѝ, че ще ѝ се обадя утре. И, Оуен... Обичам те.

— О, господи... — чу се от другия край на линията.

Лира се разсмя и затвори телефона.

Почувства се много по-добре, след като поговори с брат си, и с лекота се зае да подреди кухнята, но точно тогава си спомни за паник-стаята и отиде да види дали Харлан е успял да я завърши. Стаята на Джиджи беше неузнаваема — Харлан не само бе приключил работата си, но и Лира доста се поизпоти, докато намери начин да отвори секретната врата. Стената изглеждаше идеално гладка и недокосната,

може би тънкостта се криеше някъде в ъгъла? Какво ли не опита — дърпа разни неща и натиска всевъзможни издатини, дори огледа пода за някакъв бутон или пък фалшива дъска, която да натисне, но нищо.

Накрая се обади на Харлан, който тъкмо бе излязъл за сладолед с дъщерите си и обеща по-късно да намине, за да ѝ покаже как действа механизмът. Трябваше да се натисне с длан на едно определено място на стената и тайната вратичка се отвори. Харлан се пресегна в нишата и включи лампата вътре. Малката стаичка беше идеална — на пода, точно до леглото, имаше няколко бутилки минерална вода, а единственият друг предмет, който се намиреше в миниатюрното помещение, бе мобилен телефон, включен към зарядно устройство.

— Знаеш ли, тя поръча тази стая заради теб — призна ѝ Харлан.
— Джиджи се тревожи да оставаш тук сама.

Лира се усмихна на иронията в цялата ситуация — през цялото време тя се беше притеснявала, че Джиджи е сама, докато тревогите на баба ѝ бяха за Лира.

— Имам добро семейство, а това си е цяло щастие — въздъхна момичето, като си мислеше за Оуен, Купър и Джиджи. Внезапно тази мисъл я успокои — все пак много деца имаха родители, които така и не искаха да пораснат и да се държат като отговорни хора.

По-късно същата нощ, докато се унасяше в сън, в главата на Лира изплува едно интересно наблюдение — вече не изпитваше такава непреодолима нужда от шоколад. За съжаление не можеше да се каже същото нещо и за Сам.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Майло вече започваше да си мисли, че господин Мериам е абсолютен тъпак. Той му беше осигурил пълен багажник с книги и дивидита, които да му предаде, а шефът му така и не си правеше труда да му звънне и да му каже да ги донесе в офиса. Макар че Майло си спомняше колко въодушевен бе Мериам, когато му съобщи, че е успял да си върне всичко, което момичето беше взело. Това, разбира се, беше лъжа, но шефът така и нямаше да разбере.

Но поведението на Мериам напоследък минаваше всякакви граници на грубостта — защо ли не се обаждаше? Майло можеше да се обзаложи, че Чарли и Стак също имат пръст в тази работа и се опитваха да го изместят от позициите, които си беше завоювал.

Изминаха цели две денонощия, а от господин Мериам — ни вест, ни кост. В яда си Майло почти беше решил да изхвърли кашоните в коша, но после се разубеди. Шефът все пак разчиташе на него.

Излезе да си купи троен чийзбургер с пържени картофи с чили сос, като не забрави да вземе и мобилния телефон, по който шефът можеше да го потърси. Не обичаше да влиза сам в ресторантите, затова си избра такъв, където предлагаха храна за вкъщи, а когато се прибра, метна омазнения хартиен плик на дивана във всекидневната и разтвори опаковката на сандвича. Стисна мазния чийзбургер в едната ръка, а с другата пипнешком затърси дистанционното на телевизора. Обикновено гледаше кабелните канали, но тази вечер нямаше никакви филми, затова включи на канала на местната мрежа, за да види какво дават там.

Ако не бе спрял за момент да превърта каналите, колкото да топне един пържен картоф в лютия сос, така и нямаше да чуе, че по телевизията споменават името на Мериам. В момента показваха прокурор, който говореше нещо, застанал зад двадесетина микрофона, тикнати в лицето му от нетърпеливите журналисти.

— Франк Мериам, Чарлс Броуди и Лу Стак са задържани. Тримата мъже ще бъдат разпитани по случая с убийството на Берни

Яворски.

— Разбрахме, че разполагате с видеозапис как унищожават доказателства в парк „Параизо“. Вярно ли е? — попита един репортер.

„Леле...“, помисли си Майло.

— Мисля, че все още не мога да коментирам това — каза прокурорът.

— А какво ще кажете за евентуално освобождаване под гаранция?

— Ще настояваме пред съда да не уважава искане за освобождаване под гаранция. Смятаме, че има опасност господин Мериам и двамата му сътрудници да избягат и да се укрият, освен това считаме, че тримата са крайно опасни. Мога да кажа единствено, че събраните до момента доказателства са убедителни и прокуратурата е уверена, че ще се стигне до повдигане на обвинение.

— Олеле! — прошепна Майло. — Няма да ги пуснат под гаранция.

Репортажът се върна към кадри от офиса на Мериам, където полицаите тъкмо изнасяха кашони с надпис „Доказателства“.

— Няма да ги пуснат под гаранция... — повтори Майло и тогава изведнъж проумя — беше останал без работа.

Какво щеше да прави сега с всичките тези книги?

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сам постоянно мислеше за Лира. Бог му бе свидетел, че се бе опитал да я забрави, но точно по средата на лекцията, която изнесе пред кадетите в Лос Анджелис, тя изплува в мислите му и той за момент забрави за какво трябваше да говори. Същото нещо се повтори и в Сан Диего.

Доста усилия отдели и на разследването. Агент Трап се стараяше да го държи информиран за случващото се и му бе съобщил, че досега нито ФБР, нито полицията в Лос Анджелис са успявали да свържат Флин с Мериам или Руни.

— Върни се във Вашингтон, ще ти се обадя, ако има нещо ново. Не се тревожи за Лира, няма да позволим на Флин да се добере до нея — беше казал Трап на Сам.

Но Сам не можеше да го направи, не можеше да си тръгне просто така. Обади се, за да откаже резервацията за полета, и пое с колата обратно към Ел Ей.

Случаят все още не беше приключен, нещо не беше както трябва. Мериам все още не бе получил споразумението с прокуратурата, което искаше, но двамата му съучастници Чарли Броуди и Лу Стак наляво и надясно предлагаха оферти за информация, само и само да се облекчи положението им. Бяха готови да говорят за неща, които биха заковали обвинението на Мериам поне по дузина параграфа, ако в замяна на това получеха по-леки присъди. Полицията и прокурорът решиха, че това е добра сделка, и се съгласиха. Що се отнасяше до Флин и неговите хора обаче, Броуди и Стак не разкриваха нищо. Всъщност твърдяха, че не само не познават Флин, ами и че никога не са го чували, и нищо не можа да ги накара да променят показанията си.

Имаше голяма вероятност Мериам и хората му да се страхуват повече от Флин и неговата банда, отколкото от затвора, но Сам не искаше да се отказва толкова лесно. Всеобщо предположение бе, че Мериам бе наел хората на Флин да ликвидират Лира, но сега, когато Мериам бе зад решетките, подобна опасност отпаднаше. Ако трябваше,

Сам би привикал Флин сам в някоя стая, където да го разпита и да получи информацията, която му трябваше, за да направи връзката, дори и ако това означаваше след това да изгуби работата си. При всички положения би предпочел да се лиши от значката, но не и от Лира. Побъркваше се дори при мисълта, че можеше да ѝ се случи нещо.

Не трябваше да я оставя. Естествено би могъл да измисли поне десет причини или по-скоро извинения да си тръгне, но нито едно от тях не бе достатъчно убедително. Истината беше, че Лира го плашеше. Беше си тръгнал, защото не искаше да хлътне по нея. „Ама че глупак“, помисли си той. Беше се държал като пълен идиот, по дяволите! И въпреки всичко се беше влюбил в нея.

Опита се да звъне по телефона в апартамента ѝ, както и на мобилния, за да ѝ каже, че идва, но никой не отговори и реши да провери какво става, като се обади на детектив О’Мали.

— Има ли нещо ново около онези двамата, които заловихте? — попита той.

— Не — отговори О’Мали. — Трап сигурно ти е казал, че все още не сме успели да докажем връзката им с Мериам.

— А самите Джонсън и Фоули, двамата, които стреляха по вас в парка, отказват да говорят, така че колкото и да искаме да докажем, че Мериам ги е наел за работата, нямаме доказателства. Същото важи и за бомбата под колата, нея също не можем да я свържем пряко с Мериам, но продължаваме да търсим улики.

— Добре — каза Сам, — няма да спираме, докато не успеем да намерим доказателства.

* * *

По нареждане на областния прокурор детектив О’Мали трябваше да организира втори разпит на Джонсън и Фоули. Двамата бяха постоянни затворени в килиите си достатъчно дълго, че да започнат да се тревожат, и областният прокурор искаше да направи последен опит с този от тях, който проговореше първи. О’Мали обаче смяташе, че няма никакъв шанс който и да е от двамата да натопи Флин — гангстерът бе по-страшен от който и да е затвор.

Сам се намираше на няколко мили от апартамента на Лира, когато детективът му се обади, за да го попита дали иска да наблюдава разпита. Агентът веднага подкара към полицейското управление, но нямаше намерение просто да наблюдава — той също трябваше да зададе някои въпроси.

О'Мали го засече, докато се качваше по стълбите. Сам беше облечен в удобни джинси и бяла риза — вид, за който детективът малко му завидя, тъй като самият той бе с един измачкан тъмносин костюм, който носеше три дни в седмицата.

— Вие, федералните, сте въвели доста удобна мода — подкачи го той.

— В момента не съм на работа — информира го Сам.

— Виж, недогледах последните неща, които ми даде, и съжалявам за това — извини се О'Мали, докато вървяха по коридора. — Освен това искам да благодаря за личното признание, в което се споменаваше, че аз съм ръководил съвместната ни операция.

— Това е работа на Трап.

— Да, знам, но ти си му казал. Както и да е, благодаря ти — каза О'Мали.

— Те тук ли са вече? — попита Сам за арестантите.

— Току-що пристигнаха. Отведоха Джонсън в едната стая за разпити, а Фоули в другата и чакаме само областния прокурор.

— Да вървим тогава — подкани го Сам.

— Няма ли да чакаме прокурора? — озадачи се детективът.

— Не.

Сам влезе в стаята за наблюдение и погледна през стъклото към Джонсън, който в момента си гризеше ноктите и ги плюеше по пода. Беше млад, едва надхвърлил тийнейджърските си години. Сам постоя така и го погледа около минута, след което прекоси коридора и отиде да види и Фоули. Този бе мъж на средна възраст, който се бе облегал лежерно на стола и отегчено потропваше с пръсти по масата.

— Ще започна с Джонсън — каза Сам.

О'Мали последва агента в стаята, където чакаше арестуваният. Младият мъж се подсмихна иронично, когато О'Мали представи Сам като агент Кинкейд.

Ръцете на Джонсън не се виждаха под масата.

— Той с белезници ли е? — обърна се Сам към О'Мали.

— Страх ли те е от мен — опита се да го провокира Джонсън, но агентът не му обърна внимание.

— Какво значение има? — попита О’Мали.

— Ако е с белезници, заключени за масата, няма да мога да го запрата с все сила в стената — каза Сам и заплашително изгледа Джонсън.

Беше толкова убедителен, че О’Мали си помисли, че наистина можеше да го направи.

Джонсън обаче не бе толкова убеден:

— Не можеш да го направиш! — предизвикателно заяви той. — Ти все пак си агент на ФБР.

— Не и днес — изсъска Сам, — в отпуск съм! — След което се обърна към О’Мали: — Искаш ли да вземеш пистолета ми и да изчакаш отвън няколко минути?

— Не можеш да ме докоснеш! — изпищя в отговор на заплахата Джонсън. — Знам си правата. Това е незаконно.

Сам направи крачка към масата и Джонсън инстинктивно се отдръпна на стола си.

— Аз не съм кой да е агент — подчерта Сам. — Аз съм онзи същият, когото се опита да убиеш в „Параизо“, а това наистина е *незаконно*. Мога да правя почти всичко, за каквото се сетиш, с теб!

Помощник областният прокурор наблюдаваше сцената от другата страна на стъклото, когато Джонсън изкрещя, че иска на разпита да присъства и адвокат.

— Идеално — каза прокурорът, — агент Кинкейд толкова го наплаши, че сега няма да иска да каже и думичка.

— Само почакайте да видите на какво е способен Кинкейд — заяви детектив Мюрен, който стоеше до прокурора.

Сам се усмихна на Джонсън и се обърна към О’Мали:

— Доведи адвоката му, но да стане бързо. Щом го пуснат оттук, този го пишете ликвидиран — каза Сам и побърза да се изправи, сякаш имаше намерение да си тръгва.

— Какво значеше това? — измърмори объркано Джонсън.

Сам се обърна небрежно, подпря се на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Флин мисли, че си проговорил — каза той. — Наел е хора, които само чакат да излезеш оттук, за да те пречукат, или поне такива

слухове се носят.

— Но аз не съм проговорил — възропта Джонсън. — Защо Флин си мисли, че съм пропял?

— Аз му казах, че си го направил — усмихна се Сам. — Кажи си молитвата, Джонсън.

За трети път агентът понечи да излезе от стаята и този път бе вече в коридора, когато отвътре се разнесе викът на Джонсън:

— Искам сделка! Ще говоря, но искам програма за защита на свидетелите.

Сам се върна в стаята за разпити, придружен от помощник областния прокурор, когото Джонсън познаваше, защото вече го беше разпитвал два пъти.

— Аз ще поема оттук нататък — обърна се той към Сам. — После ще ви уведомя...

— Аз оставам — заяви Сам.

— Но това е... — понечи да възрази прокурорът.

— Този стреля по федерален агент — прекъсна го Сам. — Мога да получа пълен контрол над този случай само с едно телефонно обаждане.

— Не искам да споря с вас. Ако искате, останете, но не се намесвайте при разпита — каза прокурорът.

О'Мали също реши да остане и подобно на Сам също се подпря на стената и внимателно заслуша това, което говореше Джонсън.

— Не аз стрелях по вас — обърна се той първо към Сам. — Аз бях просто шофьорът, Фоули стреляше. Той е получил заповед да убие момичето.

— Кой му е наредил? — попита помощник областният прокурор.

— Флин.

— Каза ли ви защо?

— Не, но ние двамата с Фоули се досетихме, трябваше да бъде като отплата за стар приятел. Чух го да казва на Фоули, че преди няколко години въпросният приятел е разполагал с някакви доказателства срещу него, можел е да ги извади на бял свят и да го съсипе, но не го е направил и не се е опитал да изнудва Флин. Този приятел му е казал, също като в *Кръстника*, че ако някой ден му трябва услуга, ще разчита на неговата помощ.

— Значи този момент е настъпил и помощта е била за случая с Лира Прескот? — попита прокурорът.

— Да.

— А кой е приятелят, който е поискал тази услуга?

— Не знам, Флин никога не е споменавал името му пред мен или пред Фоули. Сега мога ли да си получа споразумението? — попита арестуваният.

— Как така не ви е казал *нищо* за въпросния приятел? — настоя Сам.

— Спомена само, че се познават от много години и онзи не го е натопил, а е можел.

— А това какво общо има с Мериам? — попита помощник областният прокурор.

— Тук вече сте в грешка — изсмя се Джонсън. — Флин никога не би направил нещо за Мериам. Двамата имаха вземане-даване преди няколко години, но онзи умник се опита да измъкне няколко хиляди долара повече и няма начин Флин да се е навил да му върши услуга.

— Тогава защо именно Лира Прескот е била мишената ви? — попита прокурорът.

— Флин спомена, че момичето объркало някакви съвместни планове между него и онзи приятел и вече не можели да изхвърлят нещата, които не е желателно да намират у тях.

Сам разбра, че е жизненоважно да се свърже с Лира. През главата му препусаха хиляди въпроси, които не намираха отговор, но едно нещо беше ясно: човекът, който искаше тя да пострада, все още беше на свобода.

— Какво мислиш, Сам? — попита го О'Мали в коридора.

— Лира е заснела и нещо друго. Трябва отново да гледам филма — извика Сам, който вече забързано слизаше по стълбите към изхода.

Добра се възможно най-бързо до апартамента на Лира и когато Сидни му отвори вратата и го видя на прага, момичето веднага разбра, че се е случило нещо лошо.

— Какво е станало? — попита го тя.

— Лира тук ли е? — прекъсна я Сам.

— Не, какво има? — разтревожено повтори Сидни.

— Трябва да се уверя, че тя е добре — каза Сам. — Искам да я видя.

— Ами тя се върна от Сан Диего с доста видеоматериал за някакви деца и остана след лекции да поработи върху задачата си. Каза ми, че щяла да се занимава с това цял ден, налагало се да се срещне с професор Малер и да му предаде всички материали по проучването си, както и картите памет със записите. Освен това трябвало да му покаже какво е свършила с детския филм. Мисля, че ще се прибере доста късно довечера.

— Благодаря, Сидни.

— Тя е добре, нали? — спря го приятелката на вратата. — В университета...

— Ще я намеря и ще остана при нея, не се притеснявай — увери я Сам.

Парчетата от пъзела едно по едно идваха на местата си, но агентът трябваше да бъде сигурен. Сградата на университета бе почти празна, лекциите отдавна бяха приключили, а навън вече включваха уличното осветление. Сам прекосяваше забързано предния двор на сградата, когато видя две познати лица — бяха Карл и Ели, приятелите на Лира.

— Здравсти, Сам! — разпозна го Карл и дотича при него.

— Виждал ли си Лира? — попита го агентът.

— Бяхме заедно в часа при Малер. И естествено беше откачено, както винаги — промърмори по-скоро на себе си Карл. — Още няколко лекции при този ненормалник и повече през живота си няма да искам да чуя за каквито и да било пипала!

— За какво говориш? — намръщи се Сам.

— За „Пипалата на алчността“ — отговори Ели вместо него. — Така се казва единственият документален филм, който Малер някога е направил. Спечелил е някаква незначителна награда, но не спира да се хвали. Нищо чудно, че жена му го е зарязала...

— Разказва се за две семейства на мафиоти — добави Карл — и... ей, чакай, къде тръгна? — изненада се той, когато Сам изведнъж ги остави и пое към университета.

Отделните части на цялостната картина преминаваха през съзнанието му като на кино — плакатът на парк „Параизо“ в кабинета на Малер, Лира седи там, докато един от хората на Флин слага бомба под колата им, Малер ѝ казва да се концентрира върху детския филм и да не се занимава с парка. Сам си спомни и за металната кутия с

картите памет — Малер ги искаше, защото смяташе, че на тях е записано нещо, което може да го изобличи.

Сам се затича, извади мобилния си телефон и набързо набра номера на О'Мали:

— Малер е! — изкрещя той в слушалката.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ли́ра изчака и последният студент да напусне учебната зала, обикновено след късните лекции всички бързаха да си тръгнат. Оставаше ѝ още малко свободно време, преди университетът да затвори, затова тя бързаше да отиде в лабораторията, за да редактира филма.

Ала професор Малер искаше да я види в кабинета си преди това. Беше ѝ звъннал в апартамента късно предишната вечер, за да ѝ съобщи, че се е опитвал да се свърже с нея през последните няколко дни — бил забелязал, че не е присъствала на последните му лекции. Надявал се да е добре след всичко, което се беше стоварило върху главата ѝ — сигурно имаше предвид бомбената заплаха. Ала все пак се опасявал, че ще ѝ се наложи да навакса допълнително с материала, който е преподавал през последните седмици. Притеснявал се също, че тя вероятно не отделя достатъчно време за детския филм. Ли́ра му обясни, че е била извън града за снимки с първокласници и вече е готова да започне с редакторската работа по заснетия материал. Очакваше да я скастри, задето си е губила времето да излиза извън града, когато е можело да снима и тук, в Лос Анджелис. Малер винаги успяваше да намери нещо, за което да се заяде и да постави студентите си на мястото им. Харесваше му да ги кара да се чувстват несигурни и незначителни. Размишлявайки за това, Ли́ра бе решила, че го прави, за да може самият той да си придава важност.

Малер се покашля в телефона и Ли́ра предусети, че ѝ предстои да чуе една от прословутите му лекции:

— Трябва да гледаш по-сериозно на обучението, в противен случай никога няма да пробиеш във филмовата индустрия — започна той.

— Да, професоре — смирено отговори тя.

— Има стотици амбициозни младежи, които се борят за възможността да посещават моите лекции — изтъкна Малер.

— Да, знам.

— Добре. А сега, Лира, бих искал да те похваля... — смени темата професорът.

Лира едва не изпусна телефона. Похвала от професор Малер! Нещо нечувано!

— Документалният ти филм за парка беше доста добър — каза той, а подобни думи от неговата уста звучаха като буря от аплодисменти.

— Благодаря ви, доктор Малер — каза Лира. — Не е точно това, което възнамерявах да заснема първоначално, но мисля, че представя добра изява на...

— Да, да — прекъсна я той. — Обаждам ти се, защото мисля, че има шанс да представя филма ти на един симпозиум, който ще се проведе в Ню Йорк следващата седмица. Ако получи подобаващо признание, смятам, че ще може... ти ще можеш да го представиш на различни събития в цялата страна.

— Това би било чудесно — зарадва се Лира. Колкото повече хора имаха възможност да видят филма ѝ, толкова по-добре — може би така парк „Параизо“ най-накрая щеше да бъде почистен, а някои от вандалите, които изхвърляха боклуците си там, можеше да се изправят пред правосъдието.

— За да мога да направя презентация на филма ти обаче — продължи Малер, — ще трябва да видя всички предварителни материали и да разбера каква техника си използвала, как си обработила материала и освен това ще ми трябва всички кадри, които си заснела.

— Кадрите са съхранени в карти памет — обясни Лира. — Тези, които подбрах за филма, са свалени и обработени на компютър, но на самите карти има още хиляди други.

— Донеси ми всичко, което имаш — заръча ѝ той. — Дори и онези снимки на очарователната градина, за която ми разказа. Ще ти ги върна, когато ги прегледам, за да можеш да си ги събереш на диск.

— Добре — съгласи се тя. — Утре вечер имаме късна лекция при вас, ще ви предам всичко тогава.

Малер затвори телефона, без да каже дори „до чуване“.

Лира седеше в празната зала и нетърпеливо поглеждаше към часовника над вратата на професорския кабинет. Надяваше се срещата да не трае дълго, защото ѝ се щеше още няколко часа да поработи над детския филм. Ели и Карл се бяха спрели да зададат няколко въпроса

на професора, но той побърза да ги отпрати с някакви едносрични отговори.

— Ела в кабинета ми — покани я той, след като и последният студент излезе от учебната зала.

Лира вдигна раницата си и папката с принтираните материали от проучването ѝ за филма и го последва в неговия офис. Малер затвори вратата след нея и ѝ посочи един стол, а той самият се настани зад бюрото си. Лира забеляза, че плакатът на парк „Параизо“ е свален, а на мястото, където бе висял на стената, бе останало по-светло петно. Тя си помисли, че е малко тъжно, защото професорът е махнал единствената снимка в кабинета си, която внасяше известно настроение, но пък Малер от своя страна трудно можеше да се нарече весел тип.

— Носиш ли всички материали? — попита я той.

В този момент някой почука на вратата на кабинета.

— Сега пък какво? — измърмори Малер и стана да отвори. — Не виждате ли, че в момента имам среща? — заяде се той с момичето пред прага.

— Извинете ме, професоре, но се чудех дали...

— Уговорете си среща с асистентката ми — заяви Малер.

— Искях само да попитам...

Малер затръшна вратата в лицето на студентката, заключи, за да не го прекъсват повече, и дори дръпна щората на прозорчето.

— Докъде бяхме стигнали? — попита той и отново се настани зад бюрото си. — Аха... материалите. Носиш ли ги?

— Да — каза Лира. — Принтирана съм всички статии, които успях да намеря — добави тя и остави папката на бюрото му. Сетне се пресегна към раницата си. — Нося и записите от интервютата, които проведох. Мислех си да им добавя надписи, но така и не ми остана време да го направя. — Лира отвори големия джоб на раницата и извади няколко малки метални кутии. — А това са картите памет с всички кадри, които заснех в парка.

— А тези с градината тук ли са? — попита той и почука с показалец по една от кутийките.

— Да.

Професорът взе папката и касетите и ги прибра в куфарчето си, а за картите памет извади една платнена торбичка от чекмеджето си и

пъхна двете метални кутийки в нея.

— Сигурна ли си, че това е всичко? — попита той.

— Да — потвърди Лира.

— Добре, мисля, че хората на симпозиума ще бъдат впечатлени — заяви Малер и се облегна удобно на стола си. — Щеше ми се и ти да можеш да дойдеш, но се опасявам, че събитието е само за професионалисти като мен. Ти като студентка няма да се чувстваш на мястото си.

Въпреки че ѝ се искаше сама да представи работата си, мисълта за пътуване с професор Малер я накара да потръпне от ужас.

— Има само още едно нещо, което ще ми трябва, преди да представя документалния ти филм — започна Малер.

— Какво? — попита озадачена Лира, понеже така или иначе му бе дала всички материали, които имаше.

— Трябва да отидем да видя парк „Параизо“, а за съжаление сега е единственото свободно време, с което разполагам, преди да замина за Ню Йорк. Колата ми е отвън, аз ще шофирам — каза професорът и се изправи, сякаш въпросът бе вече решен.

— Но, професоре — изненада се Лира, — докато стигнем, ще е вече тъмно, а освен това имам запазен час в лабораторията и...

— Това ще трябва да почака — нетърпеливо каза той. — Няма да се бавим много в парка и ще огледаме на фарове.

— Не можете ли да отидете сам? — попита тя. — Казахте, че някога сте живели в района близо до парка, така че го познавате добре.

— Да, знам как да стигна там — съгласи се Малер, — но и ти ще трябва да дойдеш с мен, за да ми обясниш как точно си настроила ъгъла на камерата, в каква поредност си заснела кадрите и на какви елементи от околния пейзаж си решила да се спреш.

Не ѝ се искаше да ходи с него където и да било, а инстинктът ѝ подсказваше веднага да напусне кабинета му. Нещо не беше както трябва — Малер никога преди не е бил толкова настоятелен.

— Съжалявам, но трябва да ви откажа — решително заяви тя.

— И да пропуснеш възможността документалният ти филм да бъде показан? Сигурно се шегуваш.

— Разбира се, че искам да бъде показан. Просто отказвам да дойда с вас в парк „Параизо“ — изрече Лира с твърд глас.

— Тогава ще се наложи да настоявам — каза професорът. — Не само документалният филм, но и цялата ти оценка зависи от това. — Той отвори едно от страничните чекмеджета на бюрото си и щом отново вдигна поглед към Лира, лицето му бе зачервено, а брадичката му трепереше.

Момичето не повтори отказа си. Професорът се държеше толкова странно, че тя започваше да се тревожи.

— Добре — съгласи се тя. — Тогава ще се срещнем там. — Лира извади мобилния си телефон. — Само ще се обадя на съквартирантката си и ще я помоля да дойде с мен. Тя така или иначе искаше да види парка...

— Дай ми телефона! — заповяда Малер.

Лири вдигна поглед и видя, че професорът бе насочил пистолет към лицето ѝ. Тя толкова се шокира, че заекна:

— Професоре... какво правите?

— Казах да ми дадеш телефона — повтори той, а гневът, изписан на лицето му, бе толкова силен, че Лира почти можеше да види пулсиращите вени на челото му.

* * *

Момичето се намираще на едно бюро разстояние от дулото на пистолета, но вместо да се изплаши, се ядоса. Ръката ѝ, която държеше телефона, се отпусна в скута ѝ, тя побърза да набере 911 и натисна копчето за изключване на звука при звънене.

Малер едва сдържаше яростта си:

— От всички паркове в този град ти трябваше да избереш точно „Параизо“! — изсъска той. — Ако знаех за това, преди да започнеш да снимаш абсурдните си кадри, щях да ти възложя друга задача.

— Избрах точно този парк заради плаката в кабинета ви — обясни с разтреперен глас Лира.

— Искаш да кажеш, че аз съм виновен, така ли?

Момичето не знаеше как да отговори на това.

— Моля ви, оставете оръжието и ми обяснете какво ви притеснява — опита се да го успокои тя.

— Да ме притеснява ли? Бесен съм! — изрева Малер.

— Но защо? — попита отново Лира.

— Насочила си проклетата си камера към градината. Ще бъда съсипан, ако си снимала колата ми или мен самия. Не мога да поема такъв риск.

— Това *вашата* градина ли била? — изненадано възкликна Лира. — Погребали ли сте нещо там, или...

— Не — каза той — не там. Но ако си заснела градината, значи си снимала и това, което е отвъд нея — ухили се зловещо той.

— Какво? — недоумяваше Лира.

— Не какво, а кой — поправи я професорът. — Да, тя го правеше постоянно, все се заяждаше с мен за нещо и вече не издържах — каза той, а след миг добави: — А и парите ми трябваха.

— Жена ви ли? — попита невярващо Лира.

— Не можех да се разведа с нея, тя беше тази с парите.

Лира остана като гръмната — тя, както и всички останали в курса винаги си бяха мислили, че госпожа Малер го е напуснала, а като се има предвид колко надменен и подъл човек беше професорът, подобна версия звучеше повече от логично.

— Пари ли? Как могат да се получат парите, ако не е намерено тялото? Може да минат години, преди да бъде изплатена застраховката живот — недоумяваше Лира.

— Ти май се досещаш, а? Или пък не? — изгледа я с присвити очи Малер. — Всички сте на погрешен път — аз не искам тялото й да бъде открито! Докато хората си мислят, че тя ме е напуснала, мога необезпокояван да тегля от сметките й, но няма да мога да припаря до парите й, ако е мъртва, тя го беше предвидила — поклати глава той. — Онзи парк можеше да остане извън вниманието на обществото с години, а ако сега започнат да ровят там... — Изведнъж той осъзна, че Лира все още държеше телефона си. — Дай ми телефона! — нареди й отново той.

Лира го подаде напред и умишлено го пусна да падне на пода. За щастие устройството не се разпадна, а Лира се надяваше обаждането до 911 да е било прието.

Професорът остана да я държи под прицел и се заразхожда нервно напред-назад из кабинета си. Гневът му постепенно започна да прераства в паника.

— Ех, само ако мирно и кротко беше дошла с мен в онзи парк... — говореше си той сам. — Сега трябва да мисля как да го направя, а всичко можеше да е толкова лесно — двамата ти приятели чакат само на миля отгук, а аз трябваше просто да те предам на тях, те щяха да свършат останалото...

Лира трепереше цялата и отчаяно се опитваше да запази поне външно спокойствие. Трескаво обмисляше как би могла да избие оръжието от ръцете му и да остане жива.

Момичето забеляза, че професорът започваше да се паникьосва — цялата замислена схема не се получаваше според плана му и той отчаяно се опитваше да измисли нов. Засега единственото, което й хрумваше, беше да го заговаря, за да държи ума му зает с друго.

— Какви приятели? — попита го тя.

— Мъжете, които Флин изпрати в апартамента ти. Напръскала си единия от тях със спрей и в момента той изгаря от нетърпение да те види — изсъска Малер.

— Хората на Флин ме преследват? — озадачи се тя. — Те пък какво общо имат с Франк Мериам? — съвсем се обърка Лира.

— Какъв, по дяволите, е този Франк Мериам? — попита Малер. — Знам само, че ако момчетата на Флин бяха намерили тези кадри в апартамента ти, всичко това щеше да е приключило. Но щом се оказа, че снимките не са там, нали се сещаш, че не можех да рискувам ти или някой друг да ги види. Наложих се отново да се обадя на Флин и да го помоля да вземе мерки, а си знаех, че така губех и последния си шанс да го ползвам за някоя услуга в бъдеще. — Професорът я изгледа вбесен. — Пропилях си услугата заради една проклета студентка!

Той извади своя телефон от джоба си и набра някакъв номер, но нито за миг не откъсна очи от Лира и не отмести пистолета, насочен в лицето ѝ. Тя си помисли, че ако Малер се приближеше още малко, можеше да се опита да избие оръжието от ръката му.

Професорът долепи телефона до ухото си и изрече:

— Момичето отказва да съдейства. Ще трябва да дойдете и да се оправите с нея лично. Мисля, че университетът вече е празен, ще можете да влезете през задния вход на подземното ниво.

Лира не можеше просто да стои и да чака да я измъкнат навън. Ако не направеше нещо, скоро щеше да се озове в ситуация, в която трябваше сама да се изправи срещу трима въоръжени мъже.

* * *

Кабинетът на Малер имаше две врати — една откъм коридора, откъдето можеха да го посещават студентите, и друга — откъм учебната зала.

Сам влезе в университета и на един дъх изкачи двата етажа стълби, които водеха към коридора пред кабинета на Малер. Щом наближи, агентът забави крачка и мина тихо покрай първата врата, после покрай следващата и така нататък, докато стигна пред вратата на професора. Името му беше изписано на стъклото отпред, както имената на останалите преподаватели. Щората отвътре бе спусната. Сам знаеше, че вратата е заключена, още преди да бе докоснал дръжката.

Отвътре се чуваше гласът на Малер, тонът му определено бе изпълнен с яд, но в него се долавяха и пискливи нотки на истерия. Професорът вече беше изпаднал в паника, което означаваше, че и най-малкото действие можеше да го предизвика. Сам беше сигурен, че Лира също е вътре, но трябваше да чуе гласа ѝ, за да разбере дали е добре и дали не е ранена. Самата мисъл, че можеше да ѝ се е случило нещо, го побъркваше.

Той пригответи пистолета си и се промъкна тихо през учебната зала, за да стигне до вътрешната врата към кабинета на Малер. Беше затворена, но Сам успя съвсем тихо да завърти дръжката и да я откряне само на няколко милиметра. Малер стоеше в профил към него, но Сам успя да зърне пистолета и разбра, че Лира сигурно седеше от другата страна на бюрото. Щом професорът държеше насочен към нея пистолет, то поне момичето беше живо и в съзнание.

Малер беше ядосан и крачеше нервно напред-назад, така че Сам не можеше да го вземе на мушка, а всеки опит да се прицели от този ъгъл, без да бъде забелязан, би бил безсмислен.

Агентът чу някакво трополене и тежки стъпки, които идваха откъм стълбището. Долитаха и гласовете на двама мъже, които спореха за нещо, а колкото повече се приближаваха, думите им ставаха все по-отчетливи, въпреки че говореха шепнешком. Сам едва успяваше да долови по някоя дума. Той дочу, че единият от двамата се оплакваше как се е наложило да копае, за да изрови нещо и да го премести

другаде, така че да не бъде открито, а събеседникът му се съгласи, че това си е противна работа.

Мъжете се приближаваха и гласовете им започнаха да се чуват отчетливо.

— Ние не сме нищо друго, освен гробари, а сега ще ни се наложи да изкопаем още два гроба, ако ще трябва да изравяме и тялото на жената и да го местим — прошепна единият.

— Донесъл съм малко лютив спрей специално за нея — обади се със снишен глас другият. — Нека кучката да разбере какво е!

Сам не можеше да чака повече. Върна се отново при вратата откъм коридора и почука.

Отначало Малер не реагира, но след малко попита подозрително:

— Кой е?

Агентът не отговори.

— Лира, иди да отвориш вратата — нареди професорът, — но не се опитвай да правиш номера, иначе ще получиш куршум в гърба.

— Няма да мръдна оттук — заинати се момичето.

— Стани и иди да отвориш — настоя Малер.

Сам погледна към стълбището. Двамата мъже щяха да се покажат всеки миг.

— Не, няма да стана! — изпищя Лира.

— Кучка! — изръмжа Малер и заобиколи стола ѝ, за да отиде да отвори.

През цялото време не я изпусна от поглед, лявата му ръка се пресегна за дръжката.

Точно в този миг Сам изрита вратата с всичка сила и отпрати Малер встрани. Професорът се олюля и падна по гръб край бюрото. Лира скочи, за да се добере до пистолета, но Малер я изблъска и успя да го докопа пръв, претърколи се на една страна и насочи дулото към Сам. Лира отново скочи към него. Движението ѝ накара професорът инстинктивно да насочи пистолета към нея и да стреля.

Ала Сам беше по-бърз, куршумът от пистолета на агента прониза Малер в шията и разкъса сънната му артерия. Професорът се свлече на земята, а от гърлото му рухна кръв, която бързо образува локва около безжизненото му тяло.

Лира трепереше като лист и не можеше да се овладее.

— Сам... — опита се да го извика тя по име, но гласът ѝ бе толкова слаб, че той не я чу.

Агентът не погледна към нея. Отиде при откачената от пантите врата, вдигна я и я върна на мястото ѝ, след което придърпа един стол и я подпря с него, така че да стои изправена. Стъклото беше напукано, но все още цяло, и Сам побърза да нагласи скъсаната щора обратно на мястото ѝ.

Откъм коридора съвсем отчетливо се чуваше приближаването на тежки стъпки, мъжете почти тичаха към офиса на Малер. Покрай стената точно до вратата имаше две масивни картотеки и Сам побърза да сграбчи Лира и да я пхне в ъгъла, скри я зад тях. Самият той застана пред нея, така че да я прикрие с тялото си.

Точно както Сам предполагаше, двамата мъже сригнаха вратата и започнаха да стрелят още преди да бяха влезли в кабинета. И двамата се целеха в бюрото пред тях и набързо го надупчиха с куршуми.

— Иди да провериш дали сме я уцелили — извика единият.

— Ей сега ми падна! — закани се другият. — Ще излея целия лютив спрей в лицето ѝ!

— Хвърлете оръжията! — хладнокръвно изкомандва Сам зад тях.

Отмъстителният здравеняк се обърна, за да види какво става, и Сам стреля, избивайки оръжието от ръката му. Приятелят му успя да се хвърли зад бюрото и се опита да се прицели оттам и да стреля. С втория куршум Сам успя да го простреля в рамото и също го накара да хвърли пистолета.

Агентът побърза да ритне оръжията далеч от ранените мъже. Лира скочи, вдигна ги от пода и ги остави на бюрото. Сетне се огледа за пистолета на Малер, който също се присъедини към колекцията.

Единият от нападателите вече крещеше, че никога повече няма да може да използва ръката си.

— Това ли е ръката, с която стреляш? — попита Сам. — Е, колко жалко.

Лири наблюдаваше втория мъж, който също беше прострелян в рамото, но лицето му не трепваше и изразяваше каменна физиономия, вперена в тях. „Този е по-опасният от двамата“, помисли си тя. Чу, че откъм коридора се приближават още стъпки, и се обърна. Сам вече бе извадил значката си и я държеше вдигната напред, така че тримата пристигнали полицаи да я забележат веднага.

Само след няколко минути целият кабинет се изпълни с полицаи. Лира стоеше в ъгъла на тесния кабинет, а мъжете сновяха покрай нея. Дишането ѝ най-накрая се беше поуспокоило, а ръцете ѝ не трепереха толкова силно. Забеляза, че телефонът ѝ все още лежи на пода, и си спомни за обаждането към 911 — взе апарата и го вдигна към ухото си:

— Има ли някой на линията? — попита тя.

— Да, госпожо, тук сме — отговориха ѝ.

— Успяхте ли да запишете всичко това? Чухте ли всяка дума, която Малер каза? — побърза да се осведоми момичето.

— Да, госпожо, успяхме — долетя гласът на оператора. На Лира дори ѝ се стори, че жената от другата страна май се усмихваше доволно.

Детектив О'Мали пристигна на местопрестъплението и Сам се зае да го запознае с детайлите на случилото се. Лира чакаше Сам да ѝ каже нещо, но той бе твърде зает и се държеше така, сякаш въобще не я забелязваше. Около вратата се скупчиха десетки хора, така че се наложи тя да заобиколи през учебната зала, за да стигне до коридора. Чудеше се защо Сам не я беше издърпал в тази посока, а вместо това я скри зад картотеките в кабинета. Ала щом погледна пред себе си, отговорът сам изникна пред очите ѝ: ако бяха тръгнали да бягат към близкия край на коридора, щяха да се озоват на място без изход. А ако тръгнаха към стълбището, двамата гангстери веднага щяха да стрелят по тях, така че със Сам никога нямаше да успеят да излязат оттук. „Той направи най-доброто, помисли си тя, натика ме в ъгъла и застана така, че да ме предпази с тялото си. Сам успя да ме опази жива“.

Лира си мислеше, че ще ѝ се наложи да дава обяснения за случилото се пред полицаите поне два-три пъти, но само един униформен имаше въпроси. Той ѝ обясни, че от 911 са записали всяка дума, така че са наясно какво точно се е случило. Можело свободно да се прибере у дома.

Сам все още разговаряше с О'Мали и Лира се почувства като пълна глупачка, задето се размотаваше наоколо и го чакаше да приключи. Той очевидно бе успял да сглоби парчетата от пъзела и да разбере, че зад ужасните неща, които ѝ се случваха, стои именно Малер. Но сега какво... Имаше ли смисъл да го чака, ако той не ѝ кажеше нищо повече от „Радвам се да те видя отново“?

Реши да не чака. Дори не се опита да си вземе картите памет или раницата — сега те бяха веществени доказателства, част от разследването. Просто пхна телефона в джоба си, обърна се и си тръгна.

Но не успя да стигне далеч.

Тъкмо понечи да завие зад ъгъла на коридора, когато усети две силни ръце да обгръщат раменете ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сам така и не ѝ даде възможност да му благодари за това, че беше спасил живота ѝ.

— Девойче, изкара ми акъла! — говореше той, а гласът му трепереше от вълнение. Притисна я още по-силно към себе си. Акцентът му бе толкова отчетлив, че в този момент гласът му звучеше така, сякаш цял живот не бе напускал планините на Шотландия. А наистина ли току-що я беше нарекъл „девойче“? Преди да успее да каже и дума, Сам я притегли към себе си и я прегърна. — Никога повече не ми причинявай нещо подобно! — каза мъжът, а тя едва успя да разбере думите му. Все пак той говореше на *английски*, нали?

Притисната до гърдите му, Лира чуваше силните удари на сърцето му. Тя все още бе потресена от случилото се, но мускулестите ръце на Сам ѝ действаха толкова успокояващо.

— Обещай ми! — настоя той.

— Да, за каквото и да е, обещавам — прошепна тя.

Той повдигна брадичката ѝ и жадно впи устни в нейните. В целувката му се усещаше дива смесица от страст и отчаяние.

Лира не се отдръпна. Обви с ръце шията му, а пръстите ѝ се заровиха в косата му, докато устните ѝ отвърщаха на целувката му с не по-малка страст.

Щом най-накрая я освободи от прегръдките си, Сам побърза да я хване за ръка.

— Хайде да се махаме оттук! — каза той.

Сега, когато се беше поуспокоил, акцентът му не бе толкова доловим.

Пред сградата вече се събираше тълпа. В двора на университета бяха паркирали бусовете на няколко телевизионни новинарски екипа и Сам изруга тихо, щом ги видя.

— Имате ли нужда от ескорт, за да излезете оттук? — настигна ги О'Мали в този момент.

— Не — отговори му Сам, — но ти оставаш да се разправяш с тези. — Той посочи с глава към тълпата от репортери.

— Добре — съгласи се О'Мали и тръгна към журналистите.

Двамата почти успяха да прекосят просторния двор пред сградата на университета, когато Карл ги забеляза и извика Лира по име. А след това всички наоколо се обърнаха едновременно и се втурнаха към тях.

— Вярно ли е? Малер мъртъв ли е? — попита Карл. Лира кимна, а Карл се обърна към Сам: — Знам, че професорът беше истински задник, но пък ни оставаха само две лекции при него. Какво ще стане сега? Мислиш ли, че ще ни се наложи да минем отново целия курс?

Лира понечи да отговори, но Ели я прекъсна:

— Можеше да почакате, докато...

В този момент Сам ги изгледа толкова свирепо, че студентите побързаха да си тръгнат.

Двамата с Лира не си размениха и дума чак докато стигнаха до апартамента ѝ.

— Вземи си някои неща и да се махаме оттук — предложи ѝ Сам.

Момичето категорично отказа. Ала в този момент Сидни отвори вратата, видя ги на прага и извика: „О, боже!“, след което прегърна Лира, а сетне и Сам.

— Чух, че в университета е имало стрелба — огледа ги разтревожена Сидни, сякаш искаше да се увери, че са цели и непокътнати. Сетне им направи място да влязат. — Получих поне двадесет есемеса и през цялото време се надявах Сам да е бил с теб.

— Лира — каза той, — защо не си събереш нещата, докато аз разкажа на Сидни какво се случи?

— Не — повтори момичето.

Сидни изгледа първо единия, после другия и се изправи, вземайки чантата и ключовете си от масичката в дневната.

— Имам да свърша нещо. Ще се видим по-късно — каза тя и изчезна.

— Виж какво направи! — обърна се обвинително Лира към Сам. — Накара я да излезе от собствения си дом заради нас!

— Какво ти става? — хвана я той за раменете и я обърна към себе си.

— Никъде няма да ходя с теб, не и за да ме изоставиш отново. Просто няма да стане — заяви Лира.

— Но аз няма да те изоставя. Никога вече! — закле се той.

Нежността, изписана на лицето му в този момент, почти я накара да му повярва.

— Докога, Сам? Знам, че не можеш да допуснеш отново да бъдеш наранен, и те разбирам. Обичал си съпругата си, но си я изгубил. На твое място и аз не бих искала отново да рискувам да отдам сърцето си, но аз...

Целувката му спря думите ѝ, тя потъна в силните му ръце. Той прошепна в ухото ѝ:

— Не искам никога повече да бъда толкова изплашен, колкото бях днес. Кълна се, че в момента, когато разбрах, че си при Малер, сърцето ми замря. По дяволите, Лира, не искам да живея без теб! — Ръцете му докоснаха лицето ѝ. — Обичам те, девойче.

Акцентът му отново пролича с пълна сила. Гласът му бе дълбок и плътен, но Лира веднага успя да разбере какво ѝ беше казал току-що.

— Не мога да дойда да живея при теб, Сам. Джиджи ще...

— Мисля, че ще трябва да се ожения за теб — изведнъж каза той.

— Какво? — изненада се тя.

— Чу ме добре.

— *Трябва да се ожениш за мен ли?* — Лира не можа да повярва на ушите си.

Отблъсна ръцете му, но Сам побърза да я притегли в прегръдките си.

— Когато ти купя пръстена, обещавам, че ще падна на коляно и ще ти предложа както е редно, но знай едно нещо, любов моя: ти ще се омъжиш за мен.

— Ами семейството ми? Не мога да те натоваря с всичко това, имам си отговорности... — започна Лира.

— Знам... трябва да защитаваш баба си от собствените си родители, но аз мога да ти помогна.

— А и родителите ми... — продължи несигурно тя. — Те винаги са били проблем. Не мога да ги променя... Някога си мислех, че мога, но...

— Братята ти и аз ще ти помогнем — увери я Сам.

— О, боже, братята ми! Те никога няма да приемат, че си достатъчно достоен за мен. Знам си, че така ще кажат — продължи Лира.

— Аз *наистина* не съм достатъчно добър за теб, любов моя, но въпреки това ще се оженим.

— Твоите родители са дипломати, а моите са алчни измамници...
— продължи да упорства Лира.

Сам започна бавно да разкопчава ризата ѝ, докато умът ѝ все още беше зает с размисли за това колко различни бяха семействата им.

— Е, аз пък имам пари... — сети се тя за едно нещо, което можеше да се приеме, че е в нейна полза.

Сам я вдигна на ръце и я занесе в спалнята ѝ, положи я нежно на леглото и я съблече, като се забави само колкото да свали и собствените си дрехи.

Лира беше останала почти без дъх от страст, но прошепна:

— Ако трябва, бих изхарчила и последния си цент, за да се боря с тези хора. Честно да ти призная, родителите ми постоянно си намират все нови и нови адвокати... — Тя млъкна, когато устните на Сам докоснаха шията ѝ. Ароматът и мекотата на кожата ѝ го побъркваше. — Само че адвокатите вземат скъпо.

— Знам. И аз съм адвокат — каза той и продължи да я целува, докато стигна до гърдите ѝ.

Лира забрави какво още искаше да му каже. Любиха се, но ако Сам се опитваше да не бърза, тя бе толкова нетърпелива, че той не успя да ѝ устои дълго. Малко по-късно, когато се успокоиха, Лира също му призна, че го обича.

Докато се обличаха, Сам я предупреди, че като излязат навън, ще бъде обсадена от репортери.

— Лекцията на Малер трябваше да бъде последната и единствената ми за утре. Но след като няма да я караме, мисля да се прибера у дома — каза Лира.

— В Сан Диего ли? — попита Сам.

— Да. Мислиш ли, че полицията ще има нужда от мен и трябва да остана тук?

— Не. Ще говоря с О'Мали — обеща той.

Лира опакова една малка чанта с багаж, написа бележка на Сидни и двамата тръгнаха. Движението по магистралата не бе особено

натоварено, а след като подминаха отбивката, която водеше към парк „Параизо“, Лира се сети, че камерата ѝ все още беше там и продължаваше да снима.

— О’Мали ще изпрати екип, който да изрови тялото на съпругата на Малер — каза Сам. — Сигурен съм, че ще се наложи да разкопаят и малката градина.

— Но камерата ми...

— Казах му къде си я оставила, той ще я прибере. — Сам окуражително хвана ръката ѝ. — Предполагам, че са закопчали Флин и хубаво ще си поговорят с него.

— Дали ще мога да си получа обратно онези книги от градинската разпродажба? — сети се Лира.

— Може би. А какво смяташ да правиш с тях? — попита я той.

— Мисля да ги продам на търг и да даря парите на църквата на отец Хенри. Имат отчаяна нужда от пари, за да си плащат сметките.

— Носиш добро сърце, Лира Прескот — усмихна се Сам.

Изминаха няколко минути, в които двамата помълчаха, а после Лира въздъхна:

— Не мога да повярвам, че всичко това всъщност не е започнало заради разпродажбата. Бях толкова сигурна, че онези се опитват да ме убият, защото случайно съм взела нещо, което не е трябвало. Никога не бих предположила, че Малер може да е замесен.

— Погледни нещата така — каза Сам, — ако Мериам знаеше със сигурност, че дивидито е у теб, той задължително щеше да се опита да те убие.

— И след като го казваш, аз трябва да се почувствам по-добре ли? — попита го тя.

— Трябваше по-рано да се досетя за Малер, а не когато почти те бях изгубил... — съжали Сам.

— Ти се появи там точно навреме — напомни му тя. Двамата поговориха за Малер и опитите му да я манипулира, като ѝ даде неочакваната задача с конкурса за детския филм, така че да я откаже да снима в парка. — Мисля, че сега няма нужда толкова да бързам с филма — размисли на глас Лира.

— Защо?

— Ами мисля, че да застреляш професора си до голяма степен обрича шансовете филмът ти да бъде оценен по достойнство.

— Повече от сигурен съм, че не съжалявам, задето го ликвидирах — увери я Сам.

— И аз не съжалявам. Ти все пак нямаше друг избор.

Той зави към гаража зад къщата на Джиджи.

— Само почакай да видиш колко страхотна е станала паник-стаята — побърза да се похвали Лира.

— Истинска паник-стая ли е?

— Едната стена е подсилена с метален лист, така че да издържи на куршуми — каза Лира.

Когато го видя, Сам остана приятно впечатлен от хитроумно конструираното помещение.

— Ако някога ти се прииска да се скриеш от роднините си, това е мястото, което ти трябва — засмя се той.

— Обожавам тази къща — смени темата Лира. — Толкова е удобна.

— Можем да останем тук — обеща Сам. — Мисля, че ще успея да прехвърля работата си поне за известно време.

— А после?

— После ще уредим всичко и ще си отидем у дома.

Лири хареса идеята да останат в къщата на Джиджи.

Така братята й щяха да има къде да отседнат, ако имат път насам, а и Джиджи можеше да поиска да си вземе кратка почивка от жегите в Тексас.

Баба й много щеше да се зарадва, когато научи за женитбата. Възрастната жена веднага беше харесала Сам и вече нямаше да се тревожи за внучката си.

— Адски съм изморен — оплака се Сам и прекъсна мислите й.

Прегърнати, двамата отидоха да си легнат. Спаха непробудно цяла нощ, преплели нозе под завивката.

На следващата сутрин се обади детектив О'Мали. Сам проведе един дълъг разговор с него, а след като затвори, Лира го видя, че се усмихва доволно.

— Котка — заяви той.

— Какво? — не го разбра Лира.

— В градината са намерили костите на заровена котка. Онези цветя са били засадени там в знак на обич към нечия умряла котка.

Лира бе леко разочарована, защото инстинктът ѝ бе подсказал, че историята на малката градинка крие нещо по-романтично от мъртво коте. Тя стана и отиде да си вземе вода от хладилника, след което излезе на верандата и седна на люлката. Сам я последва навън.

— Значи котка, а? — усмихна се тя.

— Е, наблизко също така са намерили и заровено женско тяло...
— допълни небрежно Сам. — Вероятно на покойната госпожа Малер.

— Във Вашингтон е доста различно оттук, нали? — попита Лира. — Мисля, че ще ми трябва известно време, за да свикна.

— Няма да живеем във Вашингтон — прошепна Сам.

— Но нали каза... — погледна го въпросително тя.

— Казах, че ще си отидем у дома — усмихна се той и я придърпа в прегръдките си. — Обещавам, че Шотландия много ще ти хареса.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Майло седеше на бара, отпиваше на малки глътки от студената халба бира и внимателно наблюдаваше случващото се на телевизионния екран. Излъчваха късните новини и тъкмо показваха как един мъж, за когото репортерът спомена, че е федерален агент, извежда Лира Прескот от някаква сграда.

— Виждаш ли тази красавица, която дават в момента? — попита Майло човека на съседния стол, а когато онзи не му обърна внимание, Майло го сръчка с лакът и каза: — Трябваше да скъсам с нея, само така можеше да я опазя жива.

Непознатият бе прекалено замаян от алкохола, за да му обърне подобаващо внимание, но все пак го потупа по рамото и изфъфли: „Правилно си направил, приятелче“.

— Не се случва често да гледам новини — каза Майло на новия си другар, — но тази вечер гледам с удоволствие. Знаеш ли, отказах се от всичко заради нея, но не съжалявам, защото, както и ти казваш, знам, че съм постъпил както трябва. Сега вече съм извън бизнеса и мисля да се заема с нещо различно и далеч не толкова стресиращо.

Не можеше да повярва, че Мериам е в затвора, както и Чарли и Стак. През цялото време Майло си беше мислил, че те стоят зад нахлуването в апартамента и стрелбата в парка, но все пак човек не може да е абсолютно прав във всичко, нали?

— А сега новините от деня — съобщи говорителят, а Майло си поръча втора бира. — Общинският съветник Бил Джаксън се оттегля, за да подготви защитата си спрямо предявените му обвинения. Съветникът е уличен в...

Майло спря да слуша новините и през главата му мина една интересна мисъл: „Щом този съветник се оттегляше, значи освобождаваше място, Майло се замисли и се почеса по брадата, ето ти нещо, с което мога да се занимавам — политика. Ще взема да се пренасоча към политиката“, реши в крайна сметка бившият наемен убиец.

— Ти си голям образ — потупа го пияницата по гърба. — Голям си образ, да знаеш!

ЕПИЛОГ

Сватбената церемония на Лира и Сам се състоя в църквата „Св. Агнес“, а отец Хенри бе крайно щастлив да води ритуала.

Лира си представяше съвсем скромно тържество, но когато най-накрая приключиха със списъка на гостите, се оказа, че църквата в Сан Диего е препълнена с членове на семействата им, приятели и както Сидни се изрази: „представителна извадка на това «Кой кой е» на политическата и дипломатическата сцена“, включително посланици и други важни особи.

Церемонията, както и последвалият прием в хотел „Коронадо“ протекоха чудесно. Лира си помисли, че е така, защото майка ѝ и баща ѝ отказаха да присъстват. Реакцията на майка ѝ, когато Лира ѝ съобщи, че Сам ѝ е предложил и тя е приела, беше повече от изумителна:

— О, Лира, какви ги говориш? Та с този си външен вид можеш да си намериш нещо далеч по-добро от агент на ФБР. Той сигурно преследва парите ти...

Баща ѝ не реагира по много по-различен начин на новината:

— Сигурен съм, че той те обича, но само за да сме сигурни, че не е с теб заради парите ти, мисля, че трябва да прехвърлиш фонда си на мен. Разбира се, трябва да сме сигурни, че всички активи ще си останат в семейство Прескот, така че...

Отказът на Лира породил нов спор, който завърши с това, че родителите ѝ я заплашиха, че няма да дойдат на сватбата, но въпреки подмолните им домогвания, Лира твърдо отстоя позицията си.

Преструваше се, че не я интересува, но всъщност истината бе, че ужасно се срамуваше, че родният ѝ баща не желае да поведе дъщеря си по пътеката в църквата, освен ако тя не му плати, за да го стори. Оуен и Купър бяха бесни на родителите си, но и никой от двамата не бе изненадан от поведението им. В крайна сметка Оуен зае мястото на баща си, а Сидни бе кума и мина по пътеката под ръка с Купър. Братовчедка ѝ и две приятелки от Тексас бяха шаферки, а шаферите на Сам бяха Джак и Алек. Освен от специален сватбен фотограф,

елегантното събитие бе заснето и от десетки фотографи от различни вестници и списания, които изпълниха моравата пред църквата.

Лира страшно много хареса родителите на Сам, които се оказаха пълна противоположност на нейните собствени — двамата бяха мили и щедри хора, които я приеха в семейството с отворени обятия. Двамата предложиха да организират прием в тяхна чест в Шотландия, така че и тамошните им роднини да могат да се запознаят с нея, а дори Джиджи обеща да присъства на събитието.

Сам и Лира прекараха тридневния си „меден месец“ в къщата в Сан Диего, тъй като се наложи Лира да се върне в Лос Анджелис за церемонията по награждаването. Кандидатстването ѝ на конкурса „Далтън“ отпадна след смъртта на Малер и оставането ѝ без спонсор, но въпреки това тя продължи да работи по детския филм, а с помощта на друг професор успя да го представи отново в края на следващия семестър и спечели първа награда. Няколко продуцентски къщи от Лос Анджелис и Ню Йорк ѝ предложиха да работи за тях, но тя отказа — не искаше да работи за никого. Харесваше ѝ свободата сама да пише сценариите и да режисира творбите си, а и скоро ѝ хрумна интересна идея за детска поредица, която ѝ се искаше да реализира. Така за щастие можеше да работи отвсякъде, тъй като само три месеца по-късно Сам я отведе в общия им дом в Шотландия.

Съпругът ѝ не спираше да ѝ поднася изненади, а първата от тях беше, че щяха да живеят в истински замък. Сградата бе построена преди няколко столетия и изглеждаше величествено, но и малко прекалено студено и официално. За щастие малкият им апартамент, обособен специално за тях на втория етаж, беше изключително удобен и подреден с много вкус, а „крепостта“, както Сам нарече целия комплекс на замъка, се оказа най-прекрасното място, което Лира беше виждала през живота си.

Втората изненада бе фактът, че един ден Сам щеше да наследи няколко благороднически титли и като собственик на земите щеше да стане лорд Кинкейд, но по кръвна линия се падаше още и граф на Кернмер.

Но най-изумителна за Лира беше третата изненада — прекрасният ѝ любящ съпруг се превръщаше в брутален воин, що се отнасяше до битките на полето за ръгби.

Седнала до родителите му на стадиона, тя с трепет наблюдаваше приятелския мач между отбора на Сам и този от съседното градче. В един етап от играта, когато Сам бе успял да се измъкне изпод цяла купчина здравеняци, които се бяха хвърлили отгоре му, Лира притеснено сграбчи ръката на свекъра си и ужасена попита:

— Той дали току-що не си счупи...? Лакътят му дали е добре...?

Бащата на Сам забеляза притеснението ѝ и съчувствено я потупа по ръката:

— Нали знаеш какво казват за ръгбито, скъпа моя? Това е игра за хулигани, играна от джентълмени. Не се тревожи, той е добре.

Лира кимна и отново погледна към съпруга си. Той бе овалян в кал от главата до петите, по екипа му се забелязваха и петна от кръв, която май не беше негова. Останалите му съотборници не изглеждаха по-добре, а накрая Лира се учуди най-много на факта, че когато играта приключи, мъжете и от двата отбора се смееха и се държаха едни с други така приятелски, че беше трудно човек да повярва, че само допреди минути са се влачили из калта.

Сам я забеляза сред тълпата от зрители и си проби път до нея. Цветът на дрехите му едва се забелязваше под дебелия слой кал, а единственото му нараняване беше малка драскотина над веждата. Лира не обърна никакво внимание на факта, че бе облечена в снежнобяла блуза, и се хвърли в прегръдките на съпруга си, но за Сам това не беше достатъчно — той страстно впи устни в нейните и игнорира веселите викове на ликуващите си съотборници, които долитаха зад гърба му.

Когато най-накрая я пусна, за да си поеме дъх, той се засмя и каза:

— Ето как съпругът трябва да поздравява жена си, когато се прибира у дома.

— Ти беше само на тридесетина метра от мен — изчерви се Лира под любопитните погледи на околната публика.

— Точно така! — отговори Сам и отново я целуна.

— Радвам се, че все още си цял и непокътнат — прегърна го Лира.

— Това е само спорт, любима.

Спорт ли? Значи мелето, на което току-що бе станала свидетел, за тях беше „спорт“?

— Трябваше ли да е чак толкова грубо? — попита тя. — Не искам да се нараниш.

— Няколко драскотини и дребни ранички няма да ме убият — засмя се той. Сам вдигна сака с екипировката, прегърна съпругата си през рамо и двамата тръгнаха към колата. — Тази сутрин ми се обадиха от ФБР — съобщи й Сам. — Искат утре да отлетя за Вашингтон, за да дам консултация по един случай. Ще тръгна много рано сутринта, ти желаш ли да дойдеш с мен?

— Не мога — отговори Лира. — Утре имам уговорка да отида в училището в Кернмер, за да снимам за новата детска поредица.

— Това, предполагам, означава, че ще трябва да се сбогуваме още тази вечер — усмихна се той и я огледа похотливо. — Всъщност, ако и ти искаш, готов съм цяла нощ да отделим само на сбогуването.

Лира се огледа наоколо, докато чакаше Сам да прибере екипа за ръгби в багажника. Намираха се сред зелена поляна, в единия край на която имаше ред очарователни каменни къщички, а от другия й край бе пасбище, по което кротко се разхождаха и пасяха стадо овце. В далечината се мяркаха върховете на величествените планини на Шотландия. Колко много се беше променил животът й за по-малко от година, а любовта на Сам правеше всичко ново толкова вълнуващо и прекрасно.

В този момент той се обърна към нея и се усмихна, а сърцето й запърха влюбено.

Животът със Сам определено щеше да е пълен с изненади.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.